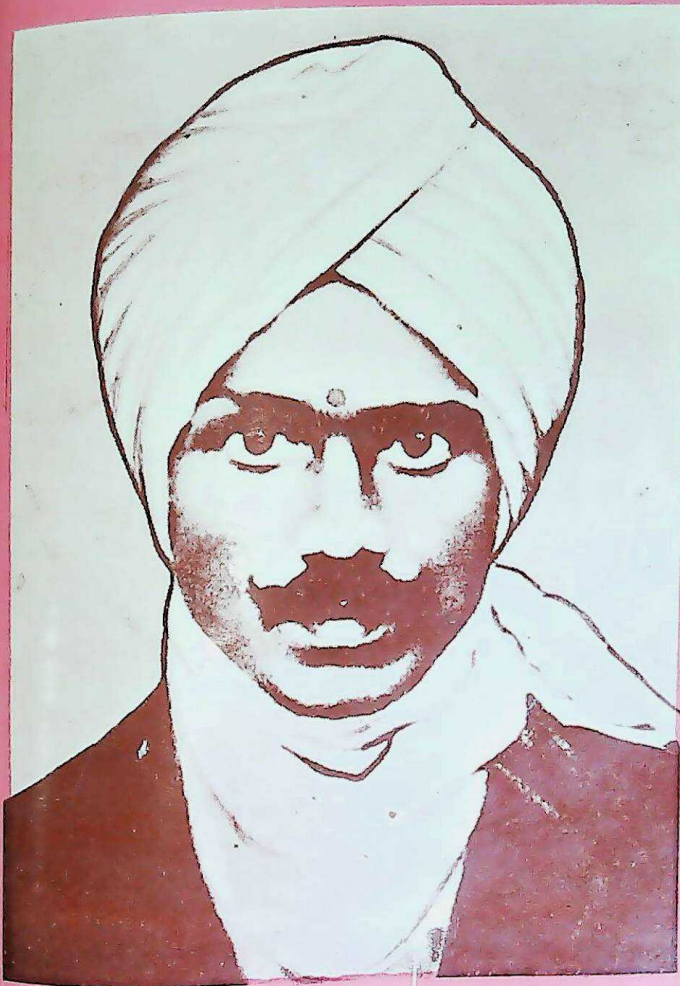

**Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College For Women**

MADRAS-600 044

**MAGAZINE
VOL. XIV 1982**

**Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College For Women**

Madras-600 044

**Vol. XIV
1982**

THE COLLEGE CREST

The College Crest is enshrined within a lotus in full bloom to represent the cult of devotion preached by Maha Prabhu Shri Vallabhacharya. At the centre of the Crest is sacrificial fire, which symbolises the Lord Himself, ("*Yagno Vai Vishnu*")

The Lord is reached by the three steps of the altar signifying **KSHARA**, **AKSHARA** and **POORNA PURUSHOTHAMA**.

The volume at the foot of the altar stands for the Book of Knowledge (*the Vedas*) and the three flowers on in it show the factors that conduce to the accumulation and propagation of Knowledge, Intelligence, Action and Material Resources. The aim of all knowledge is the realisation of the Supreme Truth and this is embodied in the College Motto taken from Srimad Bhagavatam.

"Satyam Param Dheemahi"

Srimathi Devkunvar

Our Revered Founder Chairman
Sri Nanalal Bhatt

"Lives of great men all remind us
We can make our lives sublime,
And, departing, leave behind us
Footprints on the sands of time."

कलाशाला प्रार्थना

- (१) सत्यव्रतं सत्यपरं त्रिसत्यं सत्यस्य योनिं निहितं च सत्ये ॥
सत्ययस्य सत्य ऋतसत्यनेत्र सत्यात्मकं त्वा शरणं प्रपन्ना ।

श्रीभागवतम् (२०-२-२६)

- (२) वाणी गुणानुकथने श्रवणो कथाया दृस्तौ च कर्मसु मनसस्तव पादायोर्नः ।
स्मृत्यां शिरस्तव निवासजगत्प्रणामे दृष्टिः सतां दर्शनेऽस्तु भवत्तनूनाम् ॥

—श्री भागवतम् (१०-१०-३५)

- (३) नमो भगवते तस्मै कृष्णायद्भुतकर्मणे ।
रूपनामविभेदेन जगत्क्रीडति यो यतः ॥

—तत्त्वयंदीपनिबन्ध शास्त्रार्थ प्रकरण—१

Editorial Committee

President :

Mrs. Thangam Seshan, M. A.
Principal

Editors :

Mrs. Shanthakumari
Department of Tamil

Mrs. Muthulakshmi
Department of English

Miss. Maya K. Mudbhatkal
Department of English

Vaishnav College for Women Madras-600 044

CONTENTS

	Page No.
The College Crest	...
Kalasala Prarthana	...
Editorial Committee	...
Editorial	...
Annual Report	... I
Prize Winners List	... III
Union Diary	... VI
Sports Meet	... XII
	... XIV

TAMIL SECTION

கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவை	
பாரதியார் நாமம் வாழ்க	...
வாழ்க பாரதத்தாய்	... 1
துணை	... 2
பார்புகழ் பாரதி	... 3
ஏனோ?	... 4
மகா கவியின் வாழ்க்கைக் கவிதையில்	... 4
புவையின் மேல் எத்தனைப் பூ?	... 5
பாரதியின் பொதுவுடமைக் கருத்துக்கள்	... 7
ஓர் அஞ்சலி	... 8
பாவம் இந்த மனிதர்கள்	... 12
பெண்ணின் பெருமை	... 14
இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தது உண்மையா?	... 15
புது நோட்டு	... 17
ஒரு பட்டதாரியின் புலம்பல்	... 19
எழுச்சி தருவாய் பாரதி	... 20
மார்க்கம் காண வாரீர்	... 21
பாரதியின் பாதையில்	... 24
தமிழமுதம்	... 25
எட்டையபுரத்துக் கட்டபொம்மன்	... 28
சாட்டு	... 30
பல வண்ணத்தில் பாரதி	... 32
மழை	... 33
வறுமையின் அடிமைகள்	... 35
சமுதாய ஒருமைப்பாட்டுக் கவிஞன்	... 36
	... 39

வார்த்தைகள் உண்மையாகின்றன

அரங்கேற்றம்

புதுமைக்கவி கண்ட கனவு

சிரிப்பு

தனக்கென வாழாத தமிழன்

பொதுவுடைமைவாதி—பாரதி

சிறுமை கண்டு பொங்குவாய்

பொல்லாத கரண்டி

நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே

ENGLISH SECTION

Bharathi as a Socialist

His Soul is here

Bharathi - A Philosopher from the South

Bharathi - The Poet of all Times

The Monetary Creeper

Some Thoughts on Bharathi

Subramania Bharathi among us

Balance

Generation Gap - A Misnomer

Should Education's aim be just Jobs

You make me a fool

What happens when we pray for others

Poor Teacher

From Darkness to light

Science has Dispelled Superstition

Love

The earth

His unrealised Dream

A Deaf Duffer

Journey unto infinity

Fun with Numbers

Science Puzzles

Twisters

With love and affection from class room

How not to repair a T. V.

The step - by - step success in examination

Names of Jubilees

N. S. S. Report

Hindi Section

Sanskrit

... 42
... 44
... 44
... 46
... 49
... 54
... 57
... 60
... 61

... 1
... 3
... 5
... 8
... 10
... 11
... 13
... 14
... 15
... 17
... 18
... 19
... 20
... 21
... 22
... 23
... 24
... 25
... 27
... 28
... 29
... 30
... 31
... 32
... 33
... 34
... 35

I to XIV
... 1-13
... 14-36

தலையங்கம்

ஞானத்திலே, பரமோனத்திலே, தானத்
திலே, உயர் கானத்திலே தலைசிறந்த
பாரதம் பாருக்குள்ளே நல்ல நாடாய்
தொடர்ந்து திகழ வேண்டும் என்று கனவு
கண்டார் பாரதி. அவர் விரும்பியபடியே
ஆகும் உணர்வில் புகழ் பெற்றிருந்தது
பாரதம் ஒரு காலத்தில். பாரத மக்கள்
பிறர் வியக்கத்தக்க வகையில் கவலையின்றி
மனத்திருப்தியோடு வாழ்ந்தனர். ஆனால்
இன்று நாம் பார்ப்பது என்ன? பொற்
பற்ற விலங்குகள் போல் மக்கள் வாழ்
கின்றனர். சாத்திரப் பேய்கள் சொல்லும்
வார்த்தை நம்பி, நெஞ்சு பிரிந்து, நெடு
தூள் பகைத்துக் கஞ்சி குடிப்பதற்கும்
இவ்வாறு பஞ்சமோ பஞ்சம் என்றே நிதம்
பரிதவித்தே உயிர் துடிதுடித்துத் துஞ்சி
யடிகின்றனர். காசேதான் கடவுளடா;
மற்றதெல்லாம் எனக்கு எதற்கடா என்று
நினைக்கும் பெரும்பாலான மக்கள்
உள்ளத்தில் மனிதாபிமானம் எங்கோ
சென்று மறைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம்.
பிறர் துயர் கண்டு பொறுக்காத மனிதாபி
யான மீண்டும் உயிர் பெற்றெழும் வரை
பண்பட்ட சமுதாயத்தைச் சட்டத்திட்டங்
கால்தான் உருவாக்க முடியும். ஆகவே
தான் அன்பினால் அகிலம் ஆள விதி
படைத்தார் புதுமைவாதி பாரதி.
"இனியொரு விதி செய்வோம்" "தனி
யொரு மனிதனுக்கு உணவில்லை யெனில்
ஜாதனை அழித்திடுவோம்" என்றும்
எந்நாளும் நிலைக்கக்கூடிய விதியே
யாகும் இது.

இன்றைய சமுதாயத்தை ஆட்டிப்
படைக்கும் மற்றொரு கொடிய அரக்கன்
'சாதி'. ஏற்றத் தாழ்வற்ற சமதர்ம
சமுதாயத்தை நிறுவுவதே இந்திய
அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தின் குறிக்
கோளாகும். ஆனால் நடைமுறையில்
நடப்பது என்ன? அரசியல் முதல் கல்விக்
கூட நுழைவு வரை சாதி, இனம் எனும்
பிடிக்குள் அகப்பட்டு மக்கள் பல இன்னல்
களுக்கு இலக்காகின்றனர். வேலைத்
துறையிலும் சரி — கல்வித் துறையிலும்
சரி, ஒருவன் நேர்முகத் தேர்வுக்குச்
செல்லுங்கால் அவனுடைய அறிவுத்திறன்
முதலிடம் பெறுவதில்லை. சாதிக்குத்தான்
முதலிடம் கொடுக்கப்படுகிறது. இதன்
விளைவு? 'இன்றைய மாணவன் நாளை
குடிமகன்' — இன்றைய மாணவனின் நிலை
என்ன? அவனது எதிர்காலம் வெறுமை
யாய்த் தெரிய அவன் விரக்தியடைகிறான்.
உண்மையிலே 'குடி'மகனாகிவிடுகிறான்.
இவன் பொறுப்பில் நாட்டை ஒப்படைத்
தால் என்னவாகும்? நினைக்கவே பயமாக
இருக்கிறதே. இதற்கு வழி யாது? சாதிக்
கொடுமை நீக்கி அன்பு தன்னில் செழிக்க
வேண்டும். "பிரிவுகள் துடைப்பீர்"
ஏனெனில் "பிரிதலே சாதல்."

கல்விக் கூடங்களில் சாதிப் பிரிவுகளைத்
துடைப்பதோடு நிலாமல் பாடத் திட்ட
முறையிலும் மாற்றியமைத்தல்
வேண்டும். கல்வியின் அடிப்படை
தொழிலைச் சார்ந்தே இருத்தல் இன்றைய

S. N. BHATT
Chairman

स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः ।
स्वकर्मनिरतः सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु ॥
यतः प्रवृत्तिभूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।
स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ॥

Bhagavad Gita XVIII Chapter

Man reacheth perfection by each being
Intent on his own duty. Listen thou how
Perfection is won by him who is intent on
His own duty.

He from Whom is emanation of beings,
By Whom all this is pervaded,
Worshipping Him by his own duty a
Man winneth perfection.

Doing one's duty should be the primary
Concern of everyone. The one who strives
To perform his or her duty in all sincerity
And with dedication will surely be rewarded
with "perfection".

Perfection in all our endeavours is the key to success. With utmost
faith in the Almighty we pledge to serve the cause of Humanity.

(Sd.) S. N. BHATT

சமுதாயத்தில் இன்றியமையாதது. தன்
காலில் தான் நிற்கும் வகையில் கல்வி
ஒருவனுக்கு உதவுதல் வேண்டும். மேலும்
தொழிலில் உயர்வு தாழ்வு கருதாமல்
— செய்யுந் தொழிலைத் தெய்வமாகக்
கருதினால் தொழில் வளம் சிறந்து
நாட்டின் பொருளாதாரம் ஓங்கும்.

சாதி, தொழில் வேறுபாடு நீங்கின்
சமுதாயம் செழிக்கும். சமுதாயப் பயிர்
செழித்து வளரப் பண்பாட்டு உரம்
தேவை. பண்பாட்டிற்கு அடிப்படை
கல்வியே; அதிலும் பெண்கல்வி போற்றத்
தக்கது.

“ பெண்களறிவை வளர்த்தால் — வையம்
பேதமையற்றிடும் காணீர் ”

ஒரு பெண் கல்வி கற்றால் ஒரு
குடும்பமே கல்வியின் பயனை அடைகிறது.
வாழ்வின் போராட்டங்களை எதிர்க்க,
நெளிவு களிவுகளைச் சமாளிக்க, பிரச்சனை
களுக்கு எதிராய் எதிர் நீச்சல் போடக்
கல்வி பயனுடையதாக இருத்தல்
வேண்டும். பெண்கள்

“ சாத்திரங்கள் பல பல கற்பராம் ... ..

காத்து மானிடர் செய்கையனைத்தையும்

கடவுளர்க்கினி நாகச் சமைப்பராம்;

ஏத்தி ஆள் மக்கள் போற்றிட வாழ்வராம் ”

இவைதான் பாரதி வரைந்த புதுமைப்
பெண்ணின் குணங்களாம்.

படித்த பெண்கள் ஆண்களுக்கு எந்
நிலையிலும் தக்கதோர் உறுதுணையாக

அமைய வேண்டும். தக்க வாழ்க்கைத்
துணைவியாக — கணவனுக்கோர் ஊன்று
கோலாக — நல்ல குழந்தைகளுக்குத்
தாயாக — சமுதாயத்திற்கு விளக்கமாகத்
திகழ்தல் வேண்டும். தான் மறைந்த
பின்னரும் தன் புகழை உலகு நினைவு
வகையில் வளமான சமுதாயத்தை
உருவாக்குவதில் தன் கல்வியைப் பயன்
படுத்த வேண்டும் அவள். படித்த பெண்
பணம் ஈட்டும் இயந்திரமாக மட்டுமே
கருதப்படும்போது கல்வியின் நோக்கமே
மறைந்து விடுகிறது. ஆனோடு பெண்
சமம் என்ற சமத்துவக் கோட்பாட்டினைக்
கொண்டு எல்லாத் துறைகளிலும்
அவனுடன் போட்டியிடலாம் என்ற
நோக்கினைக் கற்றதால் அவள் உருவாக்கிக்
கொள்ளக் கூடாது. மாறாகத் தார்மிக
உணர்வுடன் அறவழி இல்லறத்தை
நடத்திச் செல்ல அவனுக்கு ஓர் ஊன்று
கோலாக இருந்து, ஓர் எடுத்துக் காட்
டான இல் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து
காட்ட வேண்டும். வாழ்க்கைத் துணை
வனுக்குப் போட்டியாக அமையாது
அவனை நிழல் போல் தொடர்ந்து அவனைச்
சரியான பாதையில் நடத்திச் செல்ல
வேண்டும். சமூகத்தை உருவாக்கும் மிகப்
பெரிய பொறுப்பினைக் கொண்டிருக்கும்
பெண் கல்வி நிலையங்கள் இந்த இலட்சி
யத்தினைக் கைக்கொண்டு நல்லதோர்
பாதையில் செல்லுதல் வேண்டும்.

College Union - Office Bearers

President—Selvi Prathima Naidu, III B. A. (Eco.)—
and our best out going student

Secretary
V. Kamakshi, II B. A. (Lit.)

Joint Secretary
R. Sudha, I B. A. (Eco.)

The Principal distributing the certificates of Merit awarded by the Sri Kanchi Kamakoti Peetam to outgoing students

Best Athlete
V. Gayatri, III B. Com.

Lina Gopi, B A, History (1978-81)
Adjudged the most promising player of
the year by the University of Madras

COLLEGE ANNUAL REPORT FOR THE YEAR 1981-1982

It is a great pleasure indeed to extend a very hearty Welcome to our distinguished Chief Guest — the Hon'ble Minister for Health — Dr. H. V. Hande. We thank you Sir, for having been kind enough to accept our invitation to be the Chief Guest of the evening inspite of the heavy schedules you have every day.

Our hearty welcome to all our esteemed guests and parents.)

All these years, we had the pleasure of having our Revered Founder Chairman, Shri Nanalal Bhatt amidst us on such happy occasions. This year though time has snatched him away from us, his ideals remain unchanged in new form and shape, and his ethical principles will ever keep guiding us in all our endeavours. We remember him this day with a deep sense of gratitude for having chosen to gift us this magnificent institution, which has been doing yeoman service to the cause of Women's education.

We also miss the gracious presence of Shrimathi Devkunvar, to whose living memory, our College is a standing monument. The philanthropic spirit of the parents continues as a family heritage projecting itself in the keenness and the abiding interest shown by our Respected Chairman Shri S. N. Bhatt, in the activities of the College. The members of the Managing Committee have always been giving their constant guidance and valuable advice.

I am deeply indebted to all of them for their encouragement and support extended to me in the smooth running of the institution.

I will be failing in my duty, if I do not acknowledge the fact that were it not for the unstinted co-operation of my dedicated band of staff — Teaching and Non-Teaching—and students, we could not have reached the reasonable academic standards now prevailing.

In keeping with the democratic traditions of our College, the students' Union elections were conducted with great enthusiasm. The President of the Union Selvi Pratima Naidu of III B. A. Economics, was elected unanimously. Selvi V. Kamakshi of II B. A. Literature was chosen the Secretary and Selvi R. Sudha of I B. A., Economics as joint Secretary. The activities of the Union began on an auspicious note with Thiru. Thothadri Iyengar, a distinguished scholar and a former Principal of D. G. Vaishnav College, by lighting the Sacred Lamp. It was a red letter day in the annals of our College history as the Bhoomi Puja for a new building was also performed by the members of the Managing Committee.

This auspicious occasion was followed by the inauguration of the various other associations. Bharati Vizha was celebrated on a grand scale, and the students got an opportunity to listen to the gifted speaker — Thiru Kumari Anandan, who delivered the keynote address. We also enjoyed listening to other eminent speakers like Dr. K. Siva Subra-

manian, Professor Swaminathan and Klaus Schleussener. Our College has been in the forefront in all fields of activity. In oratorical competitions and Quiz Contests, our girls have always won prizes. Selvi Lalitha V. Rajan of III Literature, Selvi R. Sudha of I Economics and Selvi Achamma Mathew of II B. Sc. Physics, Selvi Maithreyi and Selvi K. S. Sasikala of II Chemistry have been winners consistently.

We record with pride that Selvi Lalitha V. Rajan of III Literature won the National Talent Language and Literature Examination setting a record by being the youngest to secure the first place, which enables her to pursue her educational career upto the Post Doctoral level in any European University. We wish her all the best. In the inter-collegiate classical instrumental music competition held at Meenakshi College, Selvi Radhika of II B.Com. with her enchanting Veena secured the first Prize.

In studies too, we have earned a glorious name for ourselves. At the Convocation held last evening in our College, 237 Graduates received their Diplomas from Prof. J. Rama chandran, Director of Collegiate Education, Tamil Nadu. The Department of History enjoys the unique privilege of having secured cent per cent results, the departments of Maths and Chemistry are triumphant with their many rank holders and the departments of Commerce, Economics and Literature are indeed happy that they are able to maintain a consistently steady record of over 90% results. We are very proud of our rank holders. Selvi S. Rajalakshmi secured the First Rank in Mathematics, in the Madras University, followed by Selvi S. Selvi, Selvi B. Bhooma, Selvi B. Chitra and Selvi B. Lakshmi who secured the IV, V and X ranks respectively. Selvi K. Uma and Selvi S. Latha secured the VI and X ranks respectively in Chemistry. When education is at cross roads now, it is heartening to note that the members of the

staff seem to be equally interested in furthering their academic pursuits. Six of them have already qualified themselves for M. Phil. Nine more have registered this year. We shall soon be having quite a number of PhDs. This year we have added five more members to our teaching staff.

Thanks to the untiring efforts of our Librarian Thirumathi S. Bhagyam, our Library has made a steady progress. Nearly a 1000 books were added this year. A sum of Rs. 31,000/- was sanctioned as the grant for the library this year.

We have the Book Bank Scheme which helps poor, needy students with books. A sum of Rs. 3,000/- was sanctioned this year towards this scheme. The "Earn while you learn scheme" is being effectively managed which helps a few deserving students to continue their studies without much hardship.

We are very happy to announce that there are as many as 30 donors besides the members of the Management and some members of the staff, who have extended scholarships and instituted endowments to the institution. This year the Vasudev Rao Memorial scholarship has been instituted with a donation of Rs 3,000/- by Miss Pushpa Mudbhatkal, Assistant Professor, Government Arts College for Women, Broadway. Another endowment of Rs. 1,500/- has been made by Thiru S. Seshadri towards Sowdamini Memorial Scholarship. Selvi R. Lalitha, a graduate of Mathematics has set a healthy trend by donating Rs. 100/- towards a Scholarship. We hope this gesture will be emulated by the others too.

The members of the teaching faculty, as a grateful gesture to Shri and Shrimathi Nanalal Bhatt, have instituted a rolling shield in their name to the W.I.A.A. (Women's Inter-Collegiate Athletic Association) and four more rolling trophies to the Inter-

Collegiate Contests to be conducted by our College in the extra-Curricular activities.

To perpetuate and cherish the memories of our Revered Founder Chairman, Late Shri Nanalal Bhatt and his beloved wife, Late Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt, the Teaching Staff and other well wishers of the College have voluntarily contributed a gracious sum of Rs. 25,000/- to institute an endowment in the name of "Founder Chairman Shri and Shrimathi Nanalal Bhatt Memorial Fund". The interest accrued therefrom annually will be utilized for the award of Gold Medals every academic year to students for proficiency in the various courses offered.

In the field of games, our girls have not lagged behind. All the University and State teams seem to be full of our students. Selvi Sharada of II Economics represents both, in Basket Ball. Selvi Mahalakshmi of III B.Com., Selvi S. V. Radha and Selvi Rajammal of II Chemistry again feature both, in Cricket. Selvi Mahajabeen of II B.Com. in Volley ball. Selvi Gayathri, Selvi Mahalakshmi, Selvi Saraswathi and Selvi Maduravalli all of III B.Com. in Hockey. We secured the Mayor Sambandam Cricket shield for the 3rd Place. Selvi Lina Gopi of II History was adjudged the best all rounder. We were the runners-up in the inter-collegiate Hockey tournaments and 4th amongst all City Colleges in the Athletic Meet. Badminton seems to be all Vaishnav affair. Not only are Selvi Aruna of III Literature, Selvi Pratima of III Economics in varsity and State Teams, our staff team emerged victorious in the inter-collegiate staff tournament and were runners up in Table Tennis. I take this opportunity to congratulate the students of the Badminton team which has won the W.I.A.A. shield for this year. Not stopping with this, our girls have scored a thumping victory at

the State level, in the inter-divisional tournament, defeating Tanjore and Salem. Selvi Sumathy of II B.Com. and Selvi Shyamala of II Eco. represented the Kabbaddi team in the Women's National Sports Meet.

The spirit of Service has always been alive with us. With two units of N.S.S. we have been able to make a tremendous impact on the Public. Our Volunteers have been visiting various hospitals in the City and have adopted an orphanage in Tambaram. We have organised and helped several health camps. Our College had the proud privilege of organising "A Day for the Disabled" on 29th December 1981. A Special Camp was organised at Padappai near Tambaram. with the accent on Ecological development and rural reconstruction.

We are proud to say that the Madras Voluntary Blood Bank has awarded us the certificate of Merit for the blood donation camp conducted by us last year. We intend following it up with another such camp next week.

On the whole 1981-82 has been a year of all round progress for us. We look forward to a bright future. I am sure with the hard work put in by the students and the members of our staff, we will be able to better our performance.

I profusely thank Dr. Hande for having agreed to take time off his busy schedule to preside over this function and distribute the prizes to our students. We are indeed grateful to the members of the Managing Committee who are a constant source of inspiration and encouragement to us for having graced the occasion. I thank all the parents and our guests who with their presence have helped us conclude this function successfully.

Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt Vaishnav College for Women

CHROMEPET, MADRAS-600 044

Prize Winners for the year 1981-82

General Proficiency Prizes-Degree-Major only.

University Examinations

1. Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt Memorial Medal for Proficiency in Mathematics.	S. Rajalakshmi	B.Sc.
2. Sri Nanalal Bhatt Memorial Medal for Proficiency in Chemistry.	K. Uma	B.Sc.
3. Sri Kapoor Chand Sutaria Memorial Medal for Proficiency in History	G. Shanthi	B.A.
4. Sri Subbarayalu Reddiar Medal for Proficiency in Economics.	T. Premakumari	B.A.
5. Krishna Tharoor Memorial Medal for Proficiency in English Lit.	K G. Shambavi	B.A.
6. Viswanathan Memorial Medal for Proficiency in Commerce.	Radha Srinivasan	B.Com.
7. Smt. Kola Saraswathi Ammal Prize for the Best outgoing student.	Prathima Naidu	III Eco.
8. Sri S. N. Bhatt Special Prize for promising player at State level.	S. Mahalakshmi	III B.Com.

Proficiency Prizes - Degree College Examinations.

9. Sri S. Sampathkumar Prize for Proficiency in Part III Mathematics.	L. Revathi	III Maths.
10. Dr. Mrs. Nirmala Alavandar Prize for Proficiency in Part III Chemistry.	R. S. Chandrika	III Chem.
11. Dr. K. Veeraraghavan Memorial Prize for Proficiency in Part III Physics.	V. S. Rajeswari	III Phy.
12. Shri S. N. Bhatt Special Prize Proficiency in Part III Botany.	T. V. Sundari	III Bot.
13. Sri Kanaka Lakshmi Rangaswami Prize for Proficiency in Part III History.	A. Lalitha	III Hist.
14. Sharma Brothers Prize for Proficiency in Part III Economics.	K. V. Lalitha	III Eco.
15. Dr. K. Veeraraghavan Memorial Prize for Proficiency in Part III English Literature.	V. Lalitha	III Litt.
16. Meenakshi Ammal Memorial Prize for Proficiency in Part III Commerce.	A. R. Maduravalli	III B.Com.

Proficiency Prizes - Ancillary Subjects— University Examinations

17. Dr. V. S. Menon Memorial Prize for B.Sc. Maths — Ancillary Physics.	R. Vasumathi	II Maths.
18. Dr. V. C. Menon Memorial Prize for B.Sc. Maths — Anc. Statistics	P. S. Lakshmi	III Maths.
19. B.Sc. Chemistry — Anc. II Physics	Shanthi Rangarajan	III Chem.
20. B.Sc. Chemistry Anc. I Zoology	Sheeta Rani	II Chem.
21. B.Sc. Chemistry Anc. I Botany	M. Kalyani	II Chem.
22. B.Sc. Physics Anc. II Maths	V. S. Rajeswari	III Phy.
23. B.Sc. Physics Anc. I Chemistry	S. Rani	II Phy.
24. B.Sc. Botany Anc. II Zoology	T. V. Sundari	III Bot.

25. B.Sc. Botany Anc. I Chemistry
26. B.A. History Anc. II
27. B.A. History Anc. I
28. B.A. Economics Anc. II Statistics
29. B.A. Economics Anc. I Commerce
30. B.A. Literature Anc. II
31. B.A. Literature Anc. I

Prizes for Proficiency in Part I and Part II University Examinations.

32. Part I Tamil
33. Part I Sri Shankarlal Jain Prize for Hindi
34. Part I Sanskrit
35. Part II English B.A/B.Sc.
36. Part II English B.Com.
37. Sankari Memorial Medal — Special Prize for Sanskrit.

Prizes for the Players Selected for University Team.

- Hockey
Hockey & Cricket
Hockey
Hockey
Cricket
Cricket
Basket Ball
Badminton

M. B. Pratheebea	II Bot.
A. Lalitha	III Hist.
S. Ambu	II Hist.
V. Jayanthi	III Eco.
S. Meena	II Eco.
V. Lalitha	III Litt.
V. Kamakshi	II Litt.
V S. Rajeswari	III Phy.
V. Uma	III Maths.
N. Latha	III Eco.
V. Lalitha	III Litt.
A. R. Maduravalli	III B.Com.
N. Latha	III Eco.
V. Gayatri	III B Com
S. Mahalakshmi	III B.Com.
A. Saraswathi	III B.Com.
A. R. Madhuravalli	III B.Com.
S. Rajammal	II Chem.
S. V. Radha	II Chem.
P. Saradha	II Eco.
Ppesy	I B.Com.
Aruna	III Litt.
Prathima Naidu	III Eco.

Volley Ball
Kabaddi

Prizes to the Winners of WIAA and Inter Divisional Ball Badminton tournament

Maha Jabeen	II B.Com.
Shyamala	II Eco.
Sumathi	II B.Com.
Aruna	III Litt.
Prathima Naidu	III Eco.
Pepsy	I B.Com.
Thilagavathy	II Eco.
Maninozhi	II Maths.

38. The following Students have been awarded certificate of merits in recognition of service rendered by them.

N. Lalitha	III Eco.
V. Latha	III Eco.
S. Nalini	III Eco.
D. Ramamani	III Eco.
S. Jayalakshmi	III Eco.
S. N. Saraswathi	III Eco.
Lalitha V. Rajan	III Litt.
Suganthi	III Litt.
Kalpana	III Litt.
S. Malathi	III B.Com.
Sasiraman	III B.Com.
C. N. Meera	III B.Com.
L. Revathi	III Maths.
K. Chitra	III Maths.
R. S. Chandrika	III Chem.
N. Vijayalakshmi	III Chem.
V. S. Rajeswari	III Phy.
R. Malini	III Phy.

Union Diary 1981-82

S. No.	DATE	ASSOCIATION	ASSOCIATIONS SECRETARY
1	15-8-81	N. S. S.	J. Shobana, III B.A. Eco. T. K. Geetha, II B.A. Litt.
2	10-9-81	Union Inauguration	V. Kamakshi, II B.A. Litt.
3	22-9-81	English	Lalitha V. Rajan, III B.A. Litt.
4	22-9-81	Quiz & Debate	(Quiz) Shyamala, I B.A. Litt. (Debate) Alice, III B.A. Litt.
5	22-9-81	Science	Physics R. Malini, III B.Sc. Physics Chemistry N. Vijayalakshmi, III B.Sc. Chem. Botany R. Jayashree, III B.Sc. Bot. Maths K. Chitra
6	22-9-81	Tamil	R. Sheela Rani, II B.Sc. Chem.
7	22-9-81	Kaviarangam	
8	23-9-81	Karutharangam	
9	23-9-81	Karutharangam	
10	23-9-81	Arts	Commerce M. Shanthi, III B.Com. Economics S. N. Saraswathi, III B.A. Eco.
11	23-9-81	Planning Forum	History S. V. Harini, III B.A. Hist. Madhuravali, III B.Com.
12	23-9-81	N. S. S.	J. Shobana, III Eco. T. K. Geetha, II Litt
13	27-11-81	N. S. S.	"
14	5-2-82	Sports	V. Gayathri, III B.Com.
15	11-2-82	Convocation	V. Kamakshi, II Litt.
16	12-2-82	College	V. Kamakshi, II Litt.
17	9-3-82	Valedictory	V. Kamakshmi, II Litt.

CHIEF GUEST	THEME OF ADDRESS
Lion U. Mohan Rao	Importance of Family Planning & Tree Planting
Thiru T. Thotadri Iyengar	Importance of Presence of mind in our life
Prof. Klaus Schleussener	How to avoid bad speech
Dr. Rita Ghatak	Role of Women in this Male dominated Society
Dr. K. Sivasubramaniam Prof. of Mathematics, Presidency College	Modern Maths
Mr. N. C. Varadharajan	Bharathiyum Pudhumaiyum
Mr. S. Ramaswamy	Vallam Pudhidhu
Mr. T. Rajagopalan	Bharathi Kanda Parasakthi
Mrs. Arasu Mani Megalai	Bharathi Kanda Pudumai Penn
Miss. Veera Augustus Prof. of History, Women's Christian College	Problem of Minorities in different nations of the world
Prof. S. Swaminathan Prof. of Commerce, Madras Christian College	Politics and Student's involvement
Dr. D. S. Tiwari Dy. Programme Adviser, N. S. S. Govt. of India	Usefulness of education for social service
Mr. Gomez Director, State Resource Centre	Concept and practices of Adult Education
Mr. K. S. Ramanan, I. P. S. Supt. of Police, Chingleput	Significance of Games in our life
Mr. J. Ramachandran Director of Collegiate Education. Madras	Education and Life
Dr. H. V. Hande Hon'ble Minister of Health, Govt. of Tamil Nadu	The significance of " The Present " in our life
Prof. V. C. Devasundaram Dy. Director of Collegiate Education, Madras Region	Knowledge and Wisdom

Annual Report-Sports meet 1981-82

Respected Chief Guest, Revered Chairman, members of the Managing Committee, respected Principal, dear colleagues and students.

I deem it a great privilege this evening to present a report of the various activities of Physical Education for the year 1981-82 at this Fourteenth Annual Sports Meet. It has been an year of all round improvement in participation and achievement in all the games activities.

At the Women's Inter Collegiate Athletic Association's Hockey Matches which closely followed the last College Sports Day, our College Hockey team won the 2nd place emerging runners-up of the tournament. In the Athletic meet held at the same time our Athletes won a shield for the march past. They were also able to finish fourth among all the city colleges. At the Mayor Sambandam Shield open cricket tournament, our College Cricketers participated and won a shield for the 3rd place and Lina Gopi of III B. A. History annexed the Best All-Rounder prize. The College staff Badminton team won one more laurel for the College by winning the W. I. A. A. staff tournament for the city College staff. At the same tournament the staff Table Tennis team won the runners up title.

More players added honours for the College this year. At the University level the representation went up Selvi Saradha of II B. A. Economics has been selected to the University Basketball team. Selvi Maha Jabeen of B.Com. has been selected to the University Volley ball team. Four players of our College Hockey team have been selected to the University Hockey team, making it appear almost a Vaishnav College team. They are Mahalakshmi, Gayathri, Sarawathi and Maduravalli, all of III B. Com. In Cricket also our players have established their stand, as can be seen from the fact that three of our Cricketers Selvi Mahalakshmi of III B. Com. Selvi S. V. Radha and Selvi Rajammal of II Chemistry have been chosen to play for the University. Again Selvi Rajammal of II Chemistry was selected to represent the state

of Tamil Nadu for the cricket tournament held at Hubli last month. Our College Ball badminton team has become one of the most dreaded teams for the city Colleges and two of our players Selvi Pepsy of I B. Com. and Selvi Aruna of III B. A. English Literature find their places in the University team. Selvi Aruna of III B. A. English literature and Selvi Prathima of III B. A. Economics were selected to the State team and they played for Tamil Nadu at the National held at Bombay. Four of our players represented the state, again, at the Women's National Sports Festival held at Hyderabad. Selvi Sumathi of II B. Com. and Selvi Shyamala of II B. A. Eco. represented the state in Kabbadi and Selvi Jabeen and Selvi Saradha of II B. A. Eco. in Volley Ball and Basket Ball respectively.

At the W. I. A. A. Volley Ball Tournament, just concluded we could finish only 3rd. At the ball badminton and basket ball tournaments, now going on our teams have entered the League after the knockout stage. All the other tournaments this year, are yet to come off and our players are practising hard to win all the matches. We wish them Good Luck.

Statement about ownership and other particulars about
SHRIMATHI DEVKUNWAR NANALAL BHATT
VAISHNAV COLLEGE MAGAZINE

FORM IV
 (See Rule 8)

1. Place of Publication ... Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt
 Vaishnav College, Madras-600 044.
2. Periodicity of its
 Publication ... Annual
3. Printer's Name ... Sri A. S. Rao
 Nationality ... Indian
 Address ... Print Graphics,
 No. 8, Ramaswamy Maistry Street,
 Woods Road, Madras-600 002.
4. Publisher's Name ... Mrs. D. Thangam Seshan, M. A.,
 Principal
 Nationality ... Indian
 Address ... Principal, Shrimathi Devkunwar
 Nanalal Bhatt Vaishnav College,
 Madras-600 044.
5. Editor's Name ... Mrs. D. Thangam Seshan, M. A.,
 Principal
 Nationality ... Indian
 Address ... Principal, Shrimathi Devkunwar
 Nanalal Bhatt Vaishnav College,
 Madras-600 044.
6. Names and addresses of
 individuals who own the
 newspaper and partners
 or share-holders holding
 more than one per cent
 of the total capital. }
 Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt
 Vaishnav College, Madras-600 044

I, Mrs. Thangam Seshan, hereby declare that the particulars given
 above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) D. THANGAM SESHAN
 Signature of Publisher

Inaugural of the College Union

“Lead Kindly Light”
 Shri Thothadri Iyengar lighting the Lamp

Inaugural Address by Thiru Thothadri Iyengar

Bhoomi Pooja for the New Building

Shri Chandrakant M. Tolia

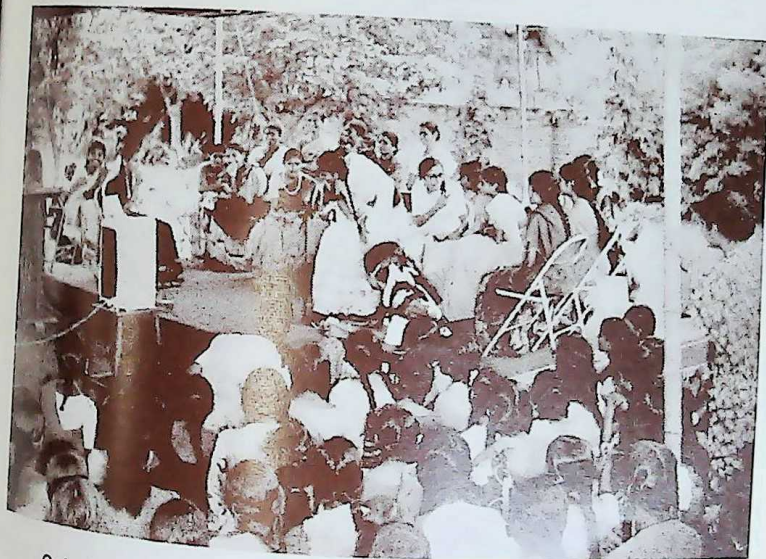
Shri Shankarlal Jain

Participating in the auspicious function

Associations Swing into Activity

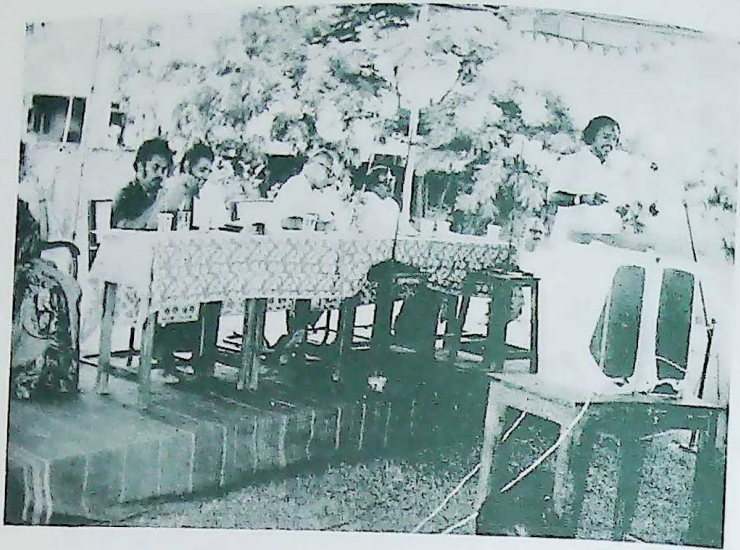

Language knows no Bounds — English Association — Klaus Schleussener

Quizzical, Baffling?—No, Simple!—Inauguration of the Quiz Club

பாரதி விழா

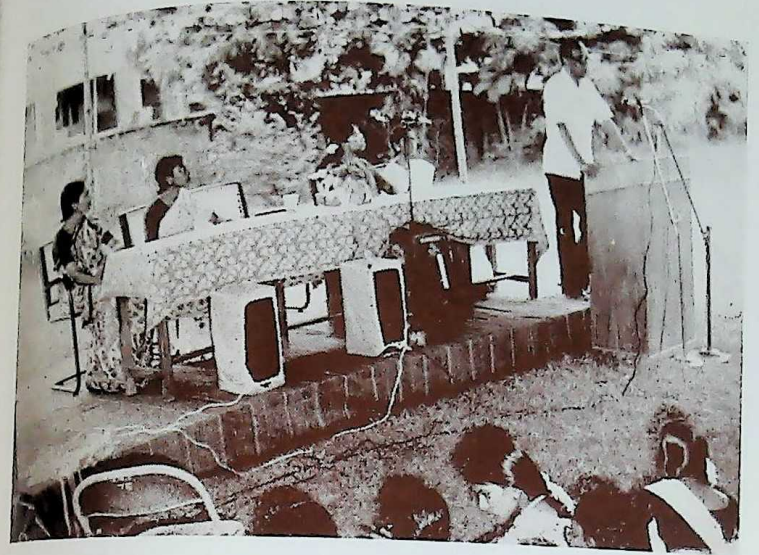

கவியரங்கு

சிறப்புச் சொற்பொழிவு

Knowledge Shared!

Science Association — Dr. Sivasubramanian

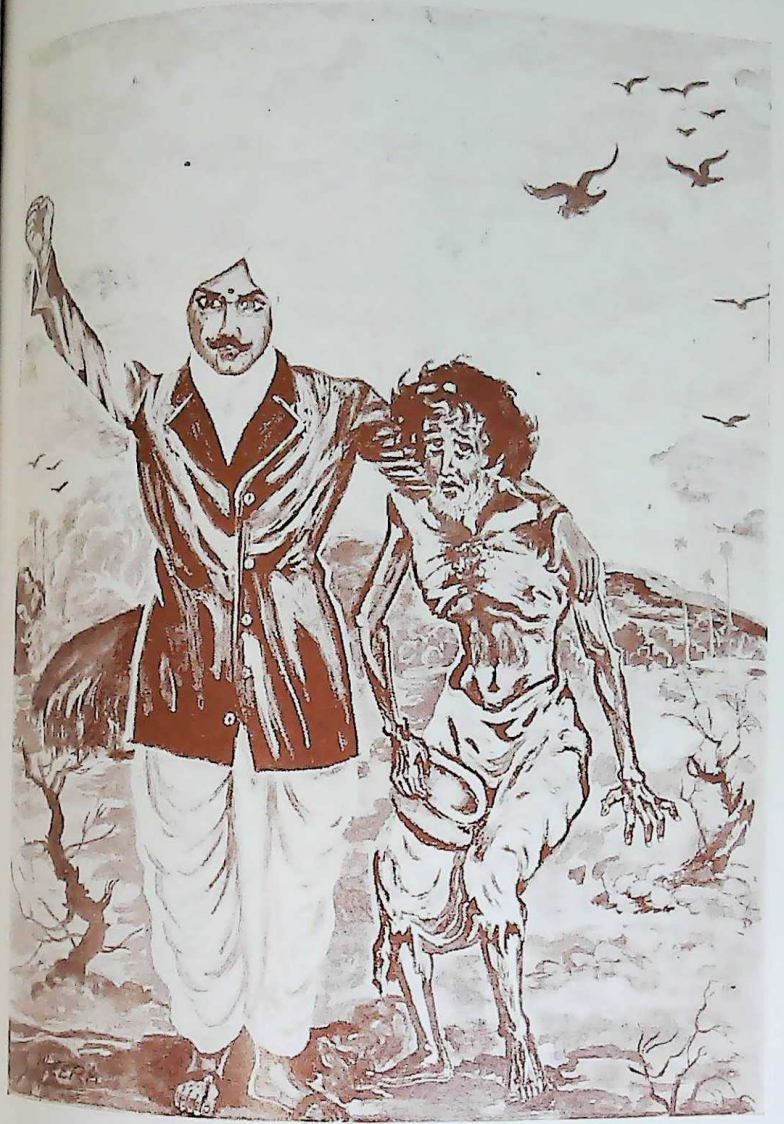

Planning Forum — Prof. Swaminathan

Humanities Association

Miss. Augustus addressing

தனியொரு மனிதனுக்கு உணவிலை பெளில் - இந்த
இசைத்தினை யழித்திடுவோம்,

-S. MEERA, II-B. Sc. Physics

கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவை

கல்விச்சுவை அளித்து அறிவு நிழல் தந்து ஆற்றல் வெளிப்படுத்தும் ஆலமரமாம் எம் கல்லூரியின் விழுதுகளாகிய பல்வேறு சங்கச் செயலர்களும் கல்லூரிப் பேரவையின் உறுப்பினர்களும் ஆகஸ்டு மாதம் நடைபெற்ற தேர்தலில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். கல்லூரிப் பேரவையின் துவக்கவிழா 9-9-81 அன்று ஆண்கள் வையணவக் கல்லூரியின் முன்னாள் முதல்வர் திரு. தோத்தா த்ரி ஐயங்கார் அவர்கள் தலைமையில் இனிது நடைபெற்றது.

தமிழ்ப் பேரவையின் சார்பில் பெண்ணுரிமைக்குப் பொன்னொளி கொடுத்த புதுமைக் கவி பாரதியின் நூற்றாண்டு விழா சீரும் சிறப்புமாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அன்று ஆசுகவி திரு. நா. சி. வரதராஜன் அவர்களது “பாரதி கண்ட புதுமை” எனுந் தலைப்பில் ‘கவியரங்கம்’ நடைபெற்றது. செல்வி. மதுரவல்லியின் வரவேற்புரையுடன் தொடங்கிய அக் கவியரங்க இன்பச் சோலையிலே வித்தாரக்கவி திரு. இலந்தை இராமசாமி அவர்கள் சொல்லில் புதுமை பற்றியும், சித்திரக் கவி திரு. இளந்தேவன் அவர்கள் வளத்தில் புதுமை பற்றியும், சிந்தனைக் கவி திரு. குணசேகரன் அவர்கள் பொருளில் புதுமை பற்றியும், சுந்தரக்கவி திருமதி. ருக்மணி அவர்கள் தணியா வேட்கையில் புதுமைபற்றியும் குளிர்ந்த தென்றல் கவிவிசிப் புதுமைபல சேர்த்

தனர். செல்வி. வீலாரானியின் நன்றி யுரையுடன் விழா இனிது நிறைவுற்றது.

கவி மழையில் நனைந்து இன்புற்ற எம்மைச் சொல் விருந்தால் மயக்கமுறச் செய்தது மறுநாள் நடந்த கருத்தரங்கம்! திரு. இராசகோபாலன் அவர்கள் தலைமை தாங்கி வையத்தைப் பாலித்திட வந்த பாரதியின் பெருமைகளை, மதுரத் தமிழில் பேசு எம்மை மதுக்கடலுள் மூழ்கச் செய்தார். அக்கருத்தரங்கில் ‘பாரதி கண்ட பராசக்தியை’ப் பற்றி அவர் பேச, ‘பாரதி கண்ட சமுதாயம்’ பற்றி எழுத்தாளர் திரு. கிருஷ்ணமணி அவர்கள் உரையாற்ற, ‘பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணை’ திருமதி அரசு மணிமேகலை அவர்கள் கண்முன் கொணர ‘பாரதி கண்ட வேட்கையை செல்வி. பிரமிளா அவர்கள் பொழிய அன்று நாங்கள் இமைமூட மறந்து அசையாத சிலைகளானோம்.

தமிழ்ப் பேரவையின் சார்பில் இவ்வாண்டும் பாரதியார் பாட்டுப் போட்டி, கவிதைப் போட்டி, பேச்சுப் போட்டி, கட்டுரைப் போட்டி மற்றும் நாடகப் போட்டிகள் நடைபெற்றன. கல்லூரிகளுக்கிடையிலான போட்டிகள் பலவற்றிலும் பங்கு கொண்டு எம் கல்லூரி மாணவியர் பரிசுகள் பல பெற்றுள்ளனர். பரிசுகள் விவரம் பின் வருமாறு :

1. புஷ்கின் இலக்கியப் பேரவைக் கவிதைப் போட்டி
2. தேன்மழை மாணவர் மாத இதழ் : கவிதைப் போட்டி
ஓவியப் போட்டி
கட்டுரைப் போட்டி
3. பாரதியார் சங்கம் போயசு தோட்டம் : கவிதைப் போட்டி
பேச்சுப் போட்டி
பாட்டுப் போட்டி
4. புஷ்கின் இலக்கியப் பேரவை : (1981-82) கவிதைப் போட்டி
5. மகாகவி பாரதியார் நூற்றாண்டு விழாக் குழு, (குரோம்பேட்டை) கட்டுரைப் போட்டி
கவிதைப் போட்டி
பாட்டுப் போட்டி
ஓவியப் போட்டி
6. செங்கை மாவட்டப் பாரதி விழாப் போட்டி : கவிதைப் போட்டி
7. எஸ்.ஐ.வி.இ.டி. அனைத்துக் கல்லூரி கட்டுரைப் போட்டி
8. பாரதியார் நூற்றாண்டு விழா - பாரதியார் சங்கம் கவிதைப் போட்டி
9. புஷ்கின் இலக்கியப் பேரவை : கட்டுரைப் போட்டி

எஸ். சித்ரா (II Phy)
இரண்டாம் பரிசு

எஸ். ஆர். சுமதி (II Litt)
இரண்டாம் பரிசு

சு.தா (I Eco) இரண்டாம் பரிசு
கீ.தா (I Eco) இரண்டாம் பரிசு

ஆர். ஷீலாராணி (II Chem)
இரண்டாம் பரிசு

ஆர். ஷீலாராணி (II Chem)
மூன்றாம் பரிசு

வசுமதி (II Maths) இரண்டாம் பரிசு

ஆர். ஷீலாராணி (II Chem)
இரண்டாம் பரிசு

கே. மீரப்பாய் (B.Com)
முதற் பரிசு

கீ.தா (Eco) இரண்டாம் பரிசு

ஆர். கங்கா (II Eco) மூன்றாம் பரிசு
என். அனாராதா (II Eco)
ஆறுதல் பரிசு

கே. மீரப்பாய் (B.Com) முதற் பரிசு

ராஜேஸ்வரி (I Eco)
இரண்டாம் பரிசு

மீனாட்சி (I B.Com) முதற் பரிசு

சு.தா (I Eco) இரண்டாம் பரிசு

எஸ். ஆர். சுமதி (II Litt)
இரண்டாம் பரிசு

கே. மீரப்பாய் (B.Com) முதற் பரிசு

ஆர். ஷீலாராணி (II Chem)
மூன்றாம் பரிசு

ஆர். ஷீலாராணி (II Chem)
மூன்றாம் பரிசு

பாரதியார் நாமம் வாழ்க!

சு. திரிபுரசுந்தரி,
இரண்டாமாண்டு பொருளாதாரம்.

வாளேந்து மன்னர்களும் மானியங்கொள்
புலவர்களும் மகிழ்வாய் அந்நாள்
தாளேந்திக் காத்தநறுந் தமிழ்மொழியை
தாய்மொழியை உயிரை இந்த
நாளேந்திக் காக்குநர்யார்? நண்ணுநர்யார்?
எனஅயலார் நகைக்கும் போதில்
தோளேந்திக் காத்தளழில் சுப்ரமண்ய
பாரதியார் நாமம் வாழ்க!
கிளைத்தமரம் இருந்தும்வெயில் சிழிருந்து
வாடுநர் போல்நல் வின்பத்தை
விளைத்திடுதிந் தமிழிருந்தும் வேறுமொழி
யேவேண்டி வேண்டி நானும்
களைத்தவர்க்கும் கல்லாத தமிழருக்கும்
கனிந்தபடி தோலு ரித்துச்
களைத்தமிழாற் கவியளித்த சுப்ரமண்ய
பாரதியார் நாமம் வாழ்க!

“சென்றிடுவீர்எட்டுத் திக்கும் கலைச்
செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்குச் சேர்ப்பீர்”

வாழ்க பாரதத்தாய்

ஏ. எஸ். மைதிலி,
பி. காம். இரண்டாம் ஆண்டு.

செந்தமிழும் சுந்தரத் அந்தமிகு மீந்தமொழி	செழிப்புறு தெலுங்குடனே வங்கமொடு பலவோடும்	மலையாள சுத்தமிகு அழகுமராட்டியமும்— மிளிர்ந்துவாழ்க	நன்மொழியும் கன்னடமும் இன்னு பாரதத்தாய்.
அன்னையென பொன்னைய மின்னலென அன்னையவள்	வாழ்த்திநின்று தமிழ்மொழியில் வந்துசென்ற பாரதத்தாய்	அழியாத கவிபாடி பாரதியைப் வாழ்கவென	புகழிசைத்துப் மிகவுயர்ந்து பெற்றெடுத்த வாழ்த்திடுவோம்.
சுண்ணியத்திற் எண்ணத்தில் பண்பிலுயர் மண்ணகத்தில்	கோர்உருவாய் மிகவுயர்ந்த நேத்தாஜி பாரதத்தாய்	சுருணைக்கு எம்மான்நம் நேருவென்ற மாண்புடனே	உறைவிடமாய் காந்தியொடு புதல்வருடன் வாழியவே.
நல்லுயிர் நாளெல்லாம் செல்லுமிட சீர்மிகுநம்	பலயீந்து காத்துநிற்போம் மெல்லாம் பண்பாலே	நாம்பெற்ற நமதன்னை பாரதத்தின் சிறப்பெய்தி	சுதந்திரத்தை பணிசெய்வோம் புகழிசைத்துச் வாழ்ந்திடுவோம்.

“ஒன்று பரம்பொருள் நாம்அதன் மக்கள்
உலகின்பக் கேணி என்றே மிக
நன்று பல்வேதம் வரைந்தகை பாரத
நாயகி தன்திருக் கை.”

துணை

பி. என். மாலினி,
இரண்டாமாண்டு, இளம் அறிவியல்
(தாவரஇயல்)

அன்னையின்
அகலாத
அவதியில்
அழுங்குரல்

திருவயிற்றில்
இருள் துணை!
பிறந்தபின்பு
ஓர் துணை!

மழலையில்
மென் தமிழ்
மனையிலுள்
மனதிற்குச்

வளர்கையில்
தனித்துணை!
மற்றவர்
சிறுதுணை!

பள்ளியில்
படிப்பவர்
துள்ளிடும்
சுற்பனை

தன்னோடு
நற்றுணை!
இளமையில்
பெருந்துணை!

திருமணம்
வருந்துணை
இருமனம்
இத்துணை

செய்வதால்
வழித்துணை!
கலப்பதால்
உறுதுணை!

தம்மக்கள்
உரிமைக்கு
உறவினைத்
அவரெலாம்

வந்திடில்
அதுதுணை!
தொடர்வதால்
நெடுந்துணை!

முதுமையில்
மறைந்திடில்
கடவுளை
கனிந்தஓர்

வழித்துணை
யாத்துணை?
நிதம்எண்ணும்
மனத்துணை!

சிப்பிக்குள்	முத்தெனச்
சீதனமாய்க்	கிடைத்தவன்
சிங்கார	வீதியிலே
கவிதைத்	தேரோட்டியவன்
பாட்டெழுதும்	புலவன்
பரம்பரை	வந்தவன்
பைந்தமிழ்த்	தேர்ப்பாகன்
நெஞ்சமதில்	நிலைத்தவன்
உலகுபுகழ்	கவிஞனவன்
கவிக்குயிலோன்	பாரதி!

"உங்களுக்குத் தொழிலிங்கே அன்பு செய்தல் கண்டீர்"

ஏனோ?

புல்நுளியில்	தூங்குகின்ற
பனித்துளியைப்	பார்த்துக்
கவிஞனவன்	இரசிக்கின்றான்
மனைவியவள்	நெற்றி
வியர்வைத்	துளிகண்டு
கணவனவன்	களிக்கின்றான்
ஏனோ?	தோழாநீ
மாடாய்	உழைக்கத்
துளிர்க்கும்	வியர்வைப்
பூக்களை	மட்டும்
கசக்கி	எறிகிறார்.

"கை வருந்தி உழைப்பவர் தெய்வம்
கவிஞர் தெய்வம் கடவுளர் தெய்வம்"

எஸ். பத்யவதி,
இரண்டாம் ஆண்டு, பொருளாதாரம்.

மகா கவியின் வாழ்க்கைக் கவிதையில் வாழும் சில வரிகள்

நா. இராஜேஸ்வரி,
பொருளாதாரம், முதலாம் ஆண்டு.

பாரதியாரின் கவிதைப் பிறப்பைப் பார்ப்போமே அவரது பிறப்பும் ஓர் உன்னதம் அப்பதை அன்றைய எட்டயபுரம் அறியாமல் ஆனால் உணர்ச்சியற்ற கட்டை மீன் புறமும் அறியத் தம் கவிதை மனக்கிலே ஓளியாய் வாழ்கின்றார்.

திண்ணைப் பள்ளியில் படிக்கும் சிறு பையனிலேயே கவிக் கணவு தோன்றியதால் பூப்பில் நாட்டம் இன்றிக் கவிதையே உலகமாக இருந்தார். ஒரு நாள் தந்தை கொடுத்த கணக்கிற்கு விடை காண முடிவாமல், "கணக்கு, பிணக்கு, வணக்கு, கணக்கு, ஆணைக்கு" என்று பாரதியார் கவிதை இயற்றிக் கொண்டிருந்தார். "என் விழிப்பு" எனக் கேட்ட தந்தைக்குப் பதிலாக "விழி, பழி, குழி, வழி, பிழி" என்று சொற்களை அடுக்கி கணக்கில் 'பிழி' போட்டார். ஆனால் கவிதை அருவிக்கு இது 'வழி' போட்டது.

தமிழ் ஒன்பதாம் வயதில் வெண்பா இயற்றுவதில் சிறந்து விளங்கியவர் பாரதி. காந்திமதி நாதப் பிள்ளை என்பவர் வெண்பாக் கவிதையில் அவரைச் சோதனை செய்ய எண்ணி "பாரதி சின்னப் பயல்" என்ற இறுதி அடியைக் கொடுத்தார். முதல் மூன்று அடிகளிலும் பிள்ளையை இழிவுபடுத்தி இறுதி அடியில் "காந்திமதி நாதனைப் பார் - அதி சின்னப் பயல்" என்று முடித்துப் பிள்ளையை

இடித்த புளியாக அமரச் செய்து விட்டவர் நம் வெண்பாப் புலி.

தம் பாட்டனரின் உதவியால் தமிழ் இலக்கியங்களைப் புரிந்துகொள்ள பாரதி முயன்றபோது அவர் தந்தை கோபம் கொண்டார். எனவே தந்தையின் கோபத்திலிருந்து தப்புவதற்காகப் பாரதி கோயில் மூலை முடுக்குகளில் மறைவாக அமர்ந்து, தமிழ் இலக்கியங்களைச் சுவைத்து வந்தார்.

பாரதியாரிடம் அவரின் பிழுவாத குணத்திற்காகக் கோபம் கொண்ட சிவராமப் பிள்ளை என்பவர் "காளமேகம் என்று உன்னைக் கூறுகின்றார்கள்! என் வினாக்களுக்குக் காளமேகத்தைப் போல் உன்னால் ஏன் விடை பகர இயலவில்லை?" என்று கேட்டார். அந்தக் காளமேகத்தின் சிறு மழைத்துளி அளித்த பதில்: "காளமேகம் தானாக மழை பொழியுமே தவிரப் பண்டிதரின் வற்புறுத்தலுக்காக மழை பொழிவதில்லை".

தம் பதிமூன்றாம் வயதில் மணம் செய்து கொண்ட பாரதி பல காதல் பாடல்களை இயற்றினார். இதனைக் கேட்டு, ஏழு வயதில் அவரை மணந்த அவர் மனைவி செல்வம்மாள் கூறினார்:

"என் கணவர் எல்லோரும் மகிழக் காதல் பாட்டுக்களைக் கூச்சம்ன்றிப்

பாடிக்கொண்டே இருந்தார். எனக்கோ எல்லோரையும் போலச் சாதாரண வாழ்க்கைத் துணைவர் ஒருவர் கிடைக்கவில்லையே என்று வெட்கமாயிருந்தது.”

இப்படிப்பட்ட பாரதி நிவேதிதா என்ற தம் குருவின் அறிவுரையின் காரணமாகக் குல வழக்கத்தை விட்டுச் செல்லம்மாளைத் தம்முடனே எங்கும் அழைத்துச் சென்றார். இதன் பின்தான் இந்தியா அடிமைச் சங்கிலியில் பிணைக்கப்பட்ட அன்னையின் உருவமாகப் பாரதியாரால் பாவிக்கப்பட்டது.

பாரதியாரின் வாழ்க்கையில் சாமியார் களின் பங்கும் அதிகம். குள்ளச்சாமி என்ற சாமியாரிடம் பொதுவாக சாமியார்களின் உண்மை உருப்பற்றி விளக்கிக் கூறச் சொல்லி பாரதியார் கேட்கின்றார். அதற்குக் குள்ளச்சாமி கொல்லைப்புறம் ஓடிச் சென்று இடிந்த சுவர், சூரியன், கிணற்றின் உட்புறம் ஆகிய மூன்று பொருட்களைக் காட்டி “உன் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்திச் சுவரைப்போலக் கலங்காமல் இரு. அவ்விதம் இருந்தால் கிணற்றில் சூரியன் பிரதிபலிப்பதுபோல் கடவுளைக் காண்பாய்” என்று விளக்கினார்.

இந்த மனத்தின்மைதான் பாரதியை,

“அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்ப தில்லையே

உச்சி மீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதினும்

அச்சமில்லை அச்சமில்லை”

என்று பாடவைத்தது போலும்.

சுடுதலும் குளிரும் உயிர்க்கில்லை
சோர்வு வீழ்ச்சிகள் தொண்டருக் கில்லை!

சுப்ரமணிய அய்யரால் “காளிதாசன் என்று போற்றப்பட்ட பாரதியை வறுமையைப் போக்க “ஒரு மகாராஜராக” இருக்க அய்யரால் இயல்லை.

வீட்டின் நிலைமையை அவர் மனம் எடுத்துக் கூறிய பொழுது வீட்டின் கதவை ஓங்கி அடித்துச் சாத்திவிட்டு செல்கிறார் பாரதி. அதைக் கண்ட அன்மனைவி, “கையாலாகாதவன் ஆத்திரம் கதவோட” என்று கூறினார். இங்கு அவர் மனைவியின் கவித்திறனைக் காண வேண்டும். கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறி போலப் பாரதி வீட்டின் பாவையரும் கவி கூறுவது இனிமையைப் போற்றத்தான் வேண்டும் வறுமையிலும் அரிசியினை அள்ளிக் குருவிக்கு இறைத்து:

“விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய் இந்தச் சிட்டுக் குருவியைப் போல”

என்று பாடியவரின் உயிர் உடலை 1921-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் 11-ம் தேதி உலகத் துன்பத்திலிருந்து விடுதலை அடைந்தது.

“காதல் காதல் காதல்
காதல் போயின் காதல் போயின்
சாதல் சாதல் சாதல்” என்று பாடினார்.

“நாட்டின் மீது காதல் வை; அக் காதல் போய்விட்டால் சாதல்-ஹிந்தல்-நல்லது” என்றார். நாட்டின் வாழ்வின் விடியலுக்கு தமிழில் சுப்பாபாதம் பாடிய முதற் கவிஞன் பாரதி. உயிர் உடலை விட்டுப் போனபின்பும் சாகாமல் கவிஞராயிலே வாழ்கின்றான்.

பூவையின் மேல் எத்தனைப்பூ..?

வி. ஆஷா,
மூன்றாமாண்டு, பௌதிகம்.

பூவிட்டுப் மணுள் பூக்குடிப் பூவிழந்தாள்	பொட்டிட்டுப் ஒருவனையே பொலிவுடன் பொட்டிழந்தாள்	புவியினில் பருவத்தில் நின்றா புதுமணக்	மகிழ்ந்தாள் மணந்தாள் ளவனைக் காண கோலமழியாமல்
சென்றனவே விழைந்தனளே பூவையினைப் பூவையும்	காலமும் பூவும் பூவைக்கீய ஆசையொடு	கொண்டனளே பொட்டும் மறுத்தனரே உயிரையும்	ஆசைதனை மீண்டுபெற புவியோரே அடக்கினளே.
இறந்தபின் இறந்தஅப் பரிவினால் பரந்த	பூவையினை பூவையின்மேல் விழுந்த நெற்றிக்	அலங்கரித்தனர் எத்தனைப் கண்ணீர் கமைந்த	பூவினாலே பூக்கள்! முத்துக்கள் திலகமோ?

“பெண்ணுக்கு விடுதலை நீரிலே யென்றால்
பின்னிந்த உலகினிலே வாழ்க்கை யில்லை”

பாரதியின் பொதுவுடைமைக் கருத்துக்கள்

ஆ. இரா. மதுரவல்லி,
முன்றும் ஆண்டு, வணிகவியல்.

'பா'ரதி கைப்பிடித்துப் பதியாய்
பாரதி வாழ்த்திநூதான்
மதியென மகள் பிறந்தான்; பெயரோ
'எதிவும் பொதுவுடைமை'

ஆம், பாரதியும் 'பா'-ரதியும் சேர்ந்து
(இன்றும்) நடத்தும் இனிய வாழ்வில்
முத்த மகன் அவதரித்தான் 'பொது
வுடைமை' என்னும் பெயரோடு. ஆயிர
மாயிரம் நெஞ்சங்களில் அவன் அன்பைப்
பாய்ச்சி, அறிவைச் சேர்த்து, அகக்களி
யாட்டம் ஆடுகின்றான் இன்றும். மகளைப்
பற்றிய தந்தையின் எண்ணங்களை இங்கே
தொகுத்திட விழைந்து தொடங்கு
கிறேன்.

'எல்லாம் எல்லார்க்கும் பொது —
இதுவே பொதுவுடைமையின் முதல்
விளக்கம். பாரதி தன் துவக்கத்தைப்
பொருட்களில் வைக்கிறான். அதாவது
'உலகில் இருப்பவை அனைத்தும் உள்ளவர்
யாவர்க்கும் உடைமை' என்கிறான்.
பின்னர், பிரிப்பதற்கும் பிரித்தவற்றைச்
சுட்டிக்காட்டுவதற்கும் எழுந்த 'மனத்தின்
படைப்பு'களையும்—உதாரணமாய், ஜாதி
உரிமை — பொதுவுடைமையாக்குகிறான்.
எனவே காண்பவை மட்டுமல்ல, கற்பனை
யையும் பாரதி பொதுவுடைமை வைக்
கின்றான்.

பாரதி, தனது குரலின் முதல் முழக்க
மாக உலகத்தின் மீதுள்ள உரிமையை
உரைக்கிறான். இந்தப் பூவுலகம் இங்கே
இருப்பவர் அனைவர்க்கும் பொது என்ப
தில் பாரதி சிறிதும் தயக்கமற்ற, அசைக்க

முடியாத நம்பிக்கை
தான். எனவேதான் : கொண்டிருக்கிறார்

'காக்கை குருவி எங்கள் சாதி—நீள்
கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்
நோக்கும் திசையெல்லாம் நாமன்றி வேறே
நோக்க நோக்கக் களியாட்டம்'

என்று பாடுகின்றான். அவன் உலகின்
உள்ளவை அனைத்திலும் தம்மையும் தன்
இனத்தையும் காண்கிறான். அஃதன்னை
பொதுவுடைமை! 'எதுவும் நமக்கென்று
நமக்கன்றி வேறு எவர்க்கும் இல்லை'
என்கின்றான்.

அடுத்துத் தேசத்தின் உரிமையை
முழங்குகிறான். 'நமது பாரத தேசம் நம்
எல்லோர்க்கும் பொது. இதில் நமக்கே
உரிமை' என்று பாரதி எண்ணுகின்றான்.
'தேசத்தில் விளங்கி தழைத்துச் செழிக்கும்
எதுவும் நமதுடைமை' என்பதனால்தான்,
'பாரத நாடு' எனும் பாடலில்:

'மன்னும் இமய மலையங்கள் மலையே' என்றும்,
'இன்னரு நீர்க் கங்கை ஆறெங்கள் ஆறே' என்றும்,
'பொன்னொளிர் பாரத நாடெங்கள் நாடே'

என்றும் பாடிக்கொள்கின்றான். இப்போ
பொருட்களின் மீதுள்ள உரிமையின்
அவன் பாடுகின்றான் இவ்விதம்:

'வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலவுவோம்; அடி
மேலைக் கடல்முழுதும் கப்பல் விடுவோம்'

மேரு மலையின் மீதும் மேலைக் கடலின்
மீதும் இந்திய மக்களின் உரிமையைக்

அனுபவிக்கின்றான்
பாரதி.

பாரத சமுதாயம்' பற்றிப் பாரதி
எனவேதான், 'ஒரு மனிதனின் உணவை
பறிக்க மாட்டான்'.

பாரதியின் உணவில் ஒருவனுக்கு மட்டும்
உணவு இல்லை; ஒவ்வொருவனுக்கும்
உணவு உண்டு' என்பதை வலியுறுத்து

பாரதி, 'மனிதர் உணவை மனிதர் பறிக்
கும் வயுக்கம் இனிப்புண்டோ?' என்னும்
மேலும், மற்றொரு இடத்தில்:

'மனிதனுக்கு உணவில்லையெனில்
அழிந்திடுவோம்' என்கிறான்.

பாரதி, ஒருவன் உண்பதும் ஒருவன் உலர்
தும் ஆகிய நிலை பாரதியின் கோபக்
கருவியின் முன் கருகிவிடுகிறது.

பாரதியின் பொதுவாக்கி விளக்கும்
கருவியின் முன் கருகிவிடுகிறது.

கலை நயத்தின் கோதுமைப் பண்டம்
எவிரி வெற்றிலைக்கு மாறு கொள்வோம்
கங்க மராட்டியம் கவிதை கொண்டு
சேர்த்துத் தந்தங்கள் பரிசளிப்போம்'

பாரதி, கங்கையின்
கலவத்தைக் காவிரிக்குக் கொண்டுவரும்
புத்தைத் தீட்டிய முதல் மனிதன்
பாரதிதான். 'எங்கெங்கே எவ்விதத்தில்
கலவம் இருக்கிறதோ, எல்லா இடங்
குக்கும் அவை கிடைக்க வேண்டும்'
என்று அவன் எண்ணினான்.

பாரதியின் பொருட்களான இவற்றை
எல்லாம் கவிஞன் பாரதி பொது
வுடைமைக் கவிதையின் கீழ்க் கொண்டாந்
தான்.

எண்ணங்களின் விளைவுகளையும் பாரதி,
பாற்களாம் கோல் கொண்டு, கற்பனை
புதைத் தட்டிப் பொதுவுடைமையாக்க
குரலுடன் முழங்குகின்றான்.

எண்ணங்களின் விளைவுகளையும் பாரதி,
பாற்களாம் கோல் கொண்டு, கற்பனை
புதைத் தட்டிப் பொதுவுடைமையாக்க
குரலுடன் முழங்குகின்றான்.

எண்ணங்களின் விளைவுகளையும் பாரதி,
பாற்களாம் கோல் கொண்டு, கற்பனை
புதைத் தட்டிப் பொதுவுடைமையாக்க
குரலுடன் முழங்குகின்றான்.

எண்ணங்களின் விளைவுகளையும் பாரதி,
பாற்களாம் கோல் கொண்டு, கற்பனை
புதைத் தட்டிப் பொதுவுடைமையாக்க
குரலுடன் முழங்குகின்றான்.

மனிதன் சித்து வேலைகளும் செய்வான்
சிந்தனையால். எனவேதான் உரிமை ஒரு
சிலர்க்கும், உழைப்பு ஒரு சிலர்க்கும்
என்பதாகப் பலவிதப் படைப்புகளை
அவனால் தோற்றுவிக்க முடிந்தது. காண
முடியாதவையாய், காலமெல்லாம் நிலைத்
திருக்கும் இத்தகைய கற்பனைக் கருத்துக்
களையும் பாரதி பொதுவாக்குகிறான்.

இந்தியர் அனைவரையும் ஒன்றாய்க்
சுட்டி அவன் சொல்கின்றான்:

'..... ஒரு
தாயின் வயிற்றில் பிறந்தோர்—தம்முள்
சண்டை செய்தாலும் சகோதரர் அளனோ?'

அன்னையின் அணைப்பையும், அன்பையும்,
சகோதரரின் பாசத்தையும், பரிவையும்,
அனைவரும் உணர வேண்டும் என்று
பாரதி எண்ணுகிறான்.

'வந்தே மாதரம்' என்பதைத் தாரக
மந்திரமாக்கி, அதை இந்நாட்டு
இளைஞர்க்கெல்லாம் போதிக்கின்றான்
பாரத குரு பாரதி.

'வந்தே மாதரம் ஒன்றே தாரகம்
என்பதை மறப்பாரோ?'

என்னும் பொழுது அவன் அத்தனைப்
பேருக்கும் அருள் தரும் குருவாகின்றான்.

தாரக மந்திரம் உரைத்துத் தலைகள்
அவிழ்ந்து விடவும், நமது தாய்த்திரு நாடு
விடுதலை அடைந்தால் அது மட்டும்
பொதுவாக இல்லாதிருப்பது சரியா
குமோ? எனவேதான், பாரதி பாடுகிறான்:

'பறையருக்கு மிங்கு தீயர் புலையருக்கும் விடுதலை;
பரவரோடு மறவருக்கும் குறவருக்கும் விடுதலை'

விடுதலை பெற்றதும் அதன் பயனைச்
சிலர் மட்டும் கேட்டுப் பெறுவார் என்று
எண்ணித்தானே, நாம் பெறும் சுதந்திரம்

நம்முடன் இருப்பவர் அனைவருக்கும் உண்டு என்றுரைக்கின்றான். அடிமை மனங்கள் எவனுள் இருப்பினும் அவற்றிற்கு விடுதலையின் கீழ் அடைக்கலம் அளிக்கின்றான்.

விடுதலை பெறுவதற்கும், விளங்கச் செய்வதற்கும் உழைப்புத் தேவை. அவ்வாறு உழைக்கும் பொறுப்பு ஒவ்வொருவனுக்கும் உண்டு என்பதை உணர்ந்துதான் மகாகவி பாரதி:

'சிறுமை தீரந் தாய்த்திரு நாட்டைத் திரும்ப வெல்வதில் சேர்ந்திங் குழைப்போம்'

என்கிறான். உனது உழைப்பைப் பொது வாக்கு; ஊதியம் கேட்கும் உரிமை உனக்குண்டு' என்னும் பொதுவுடைமையின் பெரும் தத்துவத்தைச் சுருக்கிச் சொல்லுகிறான் பாரதி.

உழைத்துப்பெற்ற உரிமையைப் பொதுவில் வைக்கிறான் பாரதி:

'நாமிருக்கும் நாடு நமதென்ப தறிவோம்—அதில் நமக்கே உரிமை....'

என்று தன் நாட்டின் மேலுள்ள உரிமையை உரைக்கின்றான். எல்லோர்க்கும் ஒரே உரிமை தான் என்பதை 'எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்' என்ற வரியில் விளக்குகிறான். ஆணுக்கோர் உரிமை பெண்ணுக்கோர் உரிமை என்பதைப் போக்கப் பாரதி:]

'பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும் பாரிளில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்'

என்று பெண்ணின் கூற்றைப் பாடுகிறான்.

மனித சாதி என்று கூறப்படும் ஒரு சாதி மட்டுமே — பொதுவான சாதி மட்டுமே — உலகில் இருத்தல் தரும் என்னும் சுருத்தைப் பாரதி:

'வேதியராயினும் ஒன்றே—அன்றி வேறு குலத்தவராயினும் ஒன்றே' என்றும், 'சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா' என்றும், 'ஏழையென்றும் அடிமையென்றும் எவனும் இல்லை சாதியில்'

என்றும் பாடுகிறான். சாதி யொழிப்பிற்கு முரசு சாற்றியவன் பாரதி மட்டும் அந்நாளில்.

பெண்ணினத்திற்குக் கற்பிலக்கணம் கற்பித்து வந்த பழமைக்கு ஒரு சாட்டையடி கொடுக்கிறான் பாரதி:

'கற்ப நிலையென்று சொல்ல வந்தார்—இரு கட்டிக்கும் அஃது பொதுவில் வைப்போம்'

என்று கூறுவதன் மூலம் பாரதி அந்த நாளை எண்ணங்களை எதிர்த்து—எரித்து—ஆணுக்குக் கற்பிலக்கணம் கற்பிக்கின்றான், தமிழ்மகள் மகிழும் வண்ணம்.

எந்த மதத்தினராயினும் அவர்களும்பிடும் தெய்வம் ஒன்று என்று கூறுகிறான் பாரதி:

'தீயினைக் கும்பிடும் பார்ப்பார்—நித்தம் திக்கை வணங்கிடும் துருக்கர்

கோயிற் சிலுவையின் முன்னே—நின்றும்பிடும் யேசு மதத்தார்' எவராயினும்

'பாருக்குள்ளே தெய்வம் ஒன்று; இதில் பற்பல சண்டைகள் வேண்டாம்'

என்னும் பாடலின் மூலம் தெய்வம் ஒன்று என்னும் சிறந்த கருத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கின்றான்; செய்தும் காட்டியுள்ளான். அத்தனைத் தெய்வங்கள் மீதும் அவன் கவி பாடியிருப்பது ஒன்றே இதற்குச் சான்று.

எல்லாவற்றையும் 'பொது, பொது' என்று கூறும் பாரதி, வாழ்வையும் தாய்வையும் மட்டும் விட்டாஓ?

..... வாழ்ந்தால் முய்து கோடியும் வாழ்வோம்—வீழ்ந்தால் முய்து கோடி முழுமையும் வீழ்வோம்'

என்று அந்தத் தெய்வச் செயலான வாழ்வுக்கும், தாழ்வினையும் கூடப் பொதுவாகக் குணம் பாரதி, பாரத நாட்டு மனிதனாயே.

பார்க்கும் விழியில், பேசும் பேச்சில், பாடும் பாட்டில், எண்ணும் நெஞ்சில், முய்தும் முய்தலில், வாழும் விதத்தில்—யாவும் யாவற்றாலும் பொதுவுடைமை கற்பித்த மேதை பாரதி:

முய்து கோடி முழுமைக்கும் பொதுவுடைமை உயில்லாத சமுதாயம் உலகத்துக்கொரு புதுமை'

என்று பொதுவுடைமை மகனைப் பாரத மூட்டின் அரசனாகிப் பண்பட்ட

நிலைக்குக் கூட்டிச் சென்று அரியணையில் அமர்ந்திருக்கும் காட்சியைக் கனவு காண்கிறான் பாரதி என்னும் புதுமைக் கவிஞன். பொதுவுடைமை மகன் இன்றும் போற்றப் படுகின்றான். 'பா'ரதியின் மகன் என்பதாலா? பாரதியின் மகன் என்பதாலா? தெரியவில்லை. இந்த நாடு முழுவதும் பாரதியின் சொந்தக்காரர்களான புரட்சிக் கவிஞர்கள் இருக்கும் வரை இந்தப் 'பொதுவுடைமை' மகன் தனது அரியாசனம் நோக்கிப் படியேறிச் செல்வான். என்றேனும் ஓர் நாள் அவன் பார்போற்றும் பார்வேந்தன் ஆகி, பாரதியாம் தந்தையின் கனவை நனவாக்குவான் என்று பாரதியின் பக்தரெல்லாம் எண்ணுகிறார். அந்தப் பராசக்தி அருளினால் பலிக்காதோ அவர் களவு?

"எப்பதம் வாய்த்திரு மேனும்—நம்மில் யாவர்க்கும் அந்த நிலைபொது வாகும்".

அவன் அதற்காகப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளவில்லை. அப்பொழுதும்:

“நிறைவாக இன்னுமோர் பதியிரம் பாடல் நெய்க என் ஏழை மனமே” என்று தான் எளிமையுடன் வேண்டிக் கொள் கிறான்.

இவன் இன்னும் எத்தனையோ சாதிக்கப் போகிறான் என்று நாம் எண்ணியிருந்த வேளையிலே காலன் இடை வந்து பிரித் ததை எண்ணும்போது, அந்தச் சாவை

“காவித் துணி வேண்டா கற்றைச் சடைவேண்டா பாவித்தல் போதும் பரமநிலை யெய்துதற்கே”;

பாவம்! இந்த மனிதர்கள்

ஈ. மீரா,
இரண்டாமாண்டு பௌதிகம்.

பாவம் இந்த மனிதருக்கு

நமைப்போல் இறக்கை இல்லையெனப்

பரிதாபப்பட்டது பறவை!

பாவம் இந்த மனிதருக்கு

நமைப்போல் உணவு கிடைப்ப

தில்லையெனப்

பரிதாபப்பட்டது விலங்கு!

பாவம் இந்த மனிதருக்கு

நமைப்போல் முயற்சி இல்லையென

பரிதாபப்பட்டது ஞாம்பு!

ஈ! இந்த மனிதருக்கு

நமைப்போல் மூளை இல்லையென

இகழ்ந்தது கம்ப்யூட்டர்!

அவனது வார்த்தைகளாலேயே சாடுகிற தைத் தவிர ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை.

“சாவே உனக்கொரு நாள் சாவு வந்து சேராது! சஞ்சலமே நீயும் ஒரு சஞ்சலத்தைக் காண்போ”

தீயே உனக்கொரு நாள் தீழுட்டிய் பாரேயோ, தெய்வமே, உன்னையும் ஒரு நாள் தேய்ப் அழவையோயே?

பெண்ணின் பெருமை

ஈ. கு. பூங்கோதை,
இளங்கலை, கணிதம்,
இரண்டாம் ஆண்டு.

“மகையராய்ப் பிறப்பதற்கே—நல்ல மரதம் செய்திட வேண்டுமாம்”

என்று பாடி, பெண்களாகப் பிறப்பது துன்பத்துக்கு உரியது, பெருமைக்கு உரியது குறிப்பிட்டார் கவிமணி. என்பது அனைவராலும் அமைதிப் பண்பை பெண்மைக்குத் துமிழகம் கொடுத்த அளவில் வேறு எந்த பெருமை இவ்வாறு பெண்மையும் தரவில்லை. இவ்வாறு பெண்மை முக்கியத்துவம் கொடுக்கக் காரணம் என்ன? அன்பும் இரக்கமும் பெண்ணிடத்திலேதான் அதிகமாகக் குடிபோண்டிருக்கின்றன. அதனால்தான் பெருமையின் பிள்ளைப் பேற்றைப் பெண்ணிடத்தில் வைத்தானோ?

சான்றோர்களும், புலவர்களும் பெண்ணின் பெருமையை நன்கு உணர்ந்து கொடுத்தும் பாக்களில், சொற்களில் வெளிப்படுத்தி உள்ளனர்.

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள்”

என்று கேட்டான் பொய்யாமொழிப் புலவனான வள்ளுவன். இதைவிடச் சிறந்த முறையில் பெண்ணின் பெருமையை வெளிப்படுத்த முடியாது. பெண்மையாய், சகோதரியாய், மனைவியாய் சிறந்து ஆணின் வாழ்வை மலரச் செய்கிறாள்.

ஒரு நாட்டிற்குப் பெரும்புகழை விளைவிப்பவர் மூவர். “பத்தினி, பக்தர், சிற்புலய ஞானியர்” என்றார் திருமுலர். சிற்புலய பெண்டிரை முதலில் நிறுத்திப் பெண்மையைச் சிறப்பிக்கிறார் திருமுலர். தானும் வீடும் பெண்மையினால்தான் வளர்கிறது; முன்னேற்றம் அடைகிறது; மரம் அடைகிறது.

இல்லறம் என்பது மிகவும் மேன்மை உடையது. துறவறத்தை விடப் புனிதத் தன்மை உடையது. இல்லறத்திற்குப் பெருமையைத் தந்து, அதை வாழ்விப்பதற்கு மூலக்காரணமே பெண்மைதான். அதனால்தான்:

“உள்பிறப் பில்லா உடம்புபூ—பாழே மடக்கொடி இல்லா மனை”

என்கிறார் அவ்வையார். நிலவில்லாத வானம் இருண்டு இருப்பதைப் போலப் பெண்ணில்லாத வீடும் இருண்டுவிடும். “ஆண்டவனின் படைப்பில் அரியது ஒன்று உண்டெனில் அது பெண்தான்” என்று மகாத்மா காந்தியடிகளும் பெண்மைக்கு விளக்கம் தந்துள்ளார்.

இந்த நூற்றாண்டுக்கு முன்பு பெண்மை மதிக்கப்படவில்லை. அதன் பெருமை அறியப்படவில்லை. அந்தக் காலத்தில் பெண்ணுரிமை என்பது இருந்தது. ஆனால் சிறிது சிறிதாக பாரதியார், இராஜாராம் மோகன்ராய் போன்ற சிலரால் பெண்ணுரிமை மலர்ந்தது. பெண்ணின் பெருமை பலர் அறியக்கூடிய தாய்ப் புகழ்பெற்று விளங்கியது.

பேணுந்தன்மை வாழ்ந்தவள் பெண். அவளிடத்தில் கற்பென்னும் தின்மை அமைந்துள்ளது. பெண்களால் வாழ்ந்த நாடு இது. நீதிநெறிகளைக் கூறிய அவ்வையார், மங்கையர்க்கரசியார், ஆண்டாள், காரைக்கால் அம்மையார், கண்ணகி ஆகியோர் பெண்ணினத்திற்குப் பெருமை தந்தவர்கள். பெண்ணில்லை யானால் வாழ்வு இல்லை. இந்த உலகமே பெண் மயமாக உள்ளது. விட்டை ‘கிரகலட்சுமி’ என்றும், செல்வத்தைத் ‘தன லட்சுமி’ என்றும், வீரத்தை ‘வீரலட்சுமி’ என்றும், நம் தேசத்தைப் ‘பாரகமாதா’ என்றும்,

தேவையில்லை - பகலவன் துணையிலேயே கொலை, களவு, கற்பழிப்பு ஆகியவை நிகழ்வதைக் காணும்போது, உண்மையான சுதந்திரத்தை இன்னும் நாம் அடையவில்லையோ என்னும் ஐயம் எழுகின்றது.

வளர்ந்து கொண்டேவரும் மக்கள் தொகையின் எண்ணத்திலே, இளைஞர்களின் எதிர்காலம் வினாக்குறியாகி நிற்பது மறுக்க முடியாதது. புதுமை என்னும் பேரால் வரும் பல மோகங்களை - சுதந்திரம் என்னும் பெயரால் அனுமதித்துக் கொண்டிருக்கிறோமே - இதுவா நாம் பெற்ற சுதந்திரம்? சுதந்திரத்திற்குமுன் பாரதி கண்ட நிலை இன்றும் நிலவித்தானே வருகிறது:

"சாதிக் சண்டை போச்சோ? - உங்கள் சமயச் சண்டைகள் போச்சோ?"

என்று கவிஞன் எதிர்நின்று சொல்வது போல் இருக்கிறது:

"மானமற்று விலங்குக ளொப்ப
மண்ணில் வாழ்வதை வாழ்வென லாமோ
போனதற்கு வருந்துதல் வேண்டா
புன்மை தீர்ப்ப முயலுவம் வாரீர்."

"உண்மையைச் சொல்வேன்கேள் - சுதந்திரம் உனக்கில்லை மறந்திட்டா".

பரங்கியரிடமிருந்து பாரதம் விடுதலை பெற்றதென்னவோ உண்மை. ஆனால் கொடிய மது, களவு, கற்பழிப்பு போன்ற அரக்கர்கள் நம்மை ஆண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். இவற்றிலிருந்து இந்தியர் விடுதலை பெறும்போது, நாட்டின் அமைதி உண்டு; உண்மைச் சுதந்திரம் உண்டு. கல்வி, செல்வம் எய்தி மனித மகிழ்ந்து கூடி, மனிதர் யாவரும் ஒர்தகச் சமமானமாக வாழும்போது உண்மைச் சுதந்திரம் பெற்றவராவோம். நாம் ஒட்டிய வயிற்றினையும், உலர்ந்த உதட்டையும், வற்றிய கன்னத்தையும், வாடிய உளத்தினையும் மாற்றச் சவாலேற்றுப் 'புதியதோர் உலகு செய்வோம்'. அச்சுதந்திர உலகம், அழியாக் கடலாய் தண்மலர்த் தடமாய், வானுறு மீயுயர் மாளிகை விளக்காய், கற்பகத் தருவாய், காமதேனுவாய் உயர்ந்து சிறக்கட்டும்!

புது நோட்டு

புதுசுடித்த வாசனை கூடப் போகாமல் புதுசுடித்த கலையாமல் புது மெருகோடு என்ன அந்த இரண்டு ரூபாய் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டேன். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு என் மாமாவிடமிருந்து கெஞ்சிக் கொண்டு வந்திருந்த புது நோட்டு அது.

மறுநாள் அதைப் பெருமையோடு காப்பில் எல்லோருக்கும் காட்டினேன். அப்போது கேட்டபோது கொடுக்க மறுத்தேன். மூன்று ரூபாய் தருகிறேன், அதைக் கொடு என்று கெஞ்சியவர் மறுக்கும் கொடுக்க மாட்டேன் என்று மறத்தேன்.

மாமா, அப்பாவிற்கு மருந்து வாங்க, மருந்துக் கடைக்குச் சென்ற என் கையில் மருந்து இரண்டு ரூபாய் நோட்டு பத்திரமாக இருந்தது. வீட்டில் வைத்தால் மீட்டி எடுத்துக்கொண்டு விடுவானே என்று பயம். எனவே கையோடு மருந்துக்கு எடுத்துச் சென்றேன். மருந்து வாங்கிக்கொண்டு திரும்ப எண்ணியபோது அவசரமாக உள்ளே நுழைந்தார் ஒரு பெரியவர். கையில் இருந்த சீட்டைக் கடைக்காரரிடம் காட்டி அதில் எழுதி மருந்து மருந்தை சீக்கிரம் தருமாறு கேட்டேன். மருந்தை எடுத்துக் கொடுத்த கடைக்காரர் அதற்கான தொகையைக் கேட்டார். பெரியவர் ஒரு மருந்து ரூபாய் நோட்டை எடுத்துக்

வெ. இந்திரா,
முதலாண்டு பொருளாதாரம்.

கொடுத்தார். கடைக்காரரோ மருந்தின் விலை பதினொன்று ரூபாய் எழுபது பைசா என்று கூறினர். பெரியவரோ மிகவும் அதிர்ச்சி அடைந்தவராக "என்னிடம் பத்து ரூபாய்தான் இருக்கிறது; மீதியை சிறிது நேரத்தில் கொடுத்தனுப்புகிறேன்; மருந்து மிகவும் அவசரமாகத் தேவைப்படுகிறது. தயவுசெய்து கொடுங்கள்" என்று கெஞ்சினார். மருந்துக் கடைக்காரரோ கண்டிப்பாக, "அதெல்லாம் முடியாது சார். முதலாளி கோபிப்பார்" என்று கூறினர்.

நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் பார்த்தபடி அங்கு நின்றிருந்த நான் சிறிதும் தயங்காமல் என்னிடமிருந்த புது இரண்டு ரூபாய் நோட்டை எடுத்துப் பெரியவரிடம் நீட்டினேன். கண்ணில் நீர் மல்க அதைப் பெற்றுக்கொண்ட பெரியவர், "தக்க சமயத்தில் உதவி செய்தாய், என் மனைவி உயிருக்குப் போராடிக்கொண்டு இருக்கிறாள். நான் விரைவாகச் செல்ல வேண்டும். நீ நன்றாக இருப்பாய் அம்மா" என்று நாத்தழு தழக்கக் கூறியவாறு கடைக்காரரிடம் ரூபாயைக் கொடுத்து மருந்தைப் பெற்றுக் கொண்டு சென்றார்.

புது ரூபாய் நோட்டு போய்விட்டதே என்று வருத்தமாக இருந்தாலும், ஓர் உயிர் பிழைப்பதற்கு உதவி செய்தோம் என்ற நினைப்பு மனத்தில் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்த, வீடு நோக்கி நடந்தேன் நான்.

"உயிர்களிடத்தில் அன்பு வேணும் - தெய்வம் உண்மையென்று தானறிதல் வேணும்".

ஒரு பட்டதாரியின் புலம்பல்

நிர்மலா டெய்லி,
இரண்டாமாண்டு இராசாயணம்.

அரும்பிய	ஆசைகள்	அரும்பிலே	வாடின
கண்ட	கனகங்கள்	கருவிலே	கருகின
கட்டிய	கோட்டை	காற்றிலே	கரைந்தது
தீட்டிய	ஓவியம்	தீண்டாமல்	சிதைந்தது
வெட்டிச்	சாய்த்த	சாதனை	எத்தனை
வெடிப்புறப்	பேசிய	பேச்சு	எத்தனை
கட்டிக்	கொண்ட	பட்டம்	எத்தனை
கால்வலிக்க	ஏறிய	படிகள்	எத்தனை
பிறக்கும்	போதே	பல	இலட்சியங்கள்
இறக்கும்	வரை	அவை	இலட்சியங்களே
உடனிருந்து	ஊறிநிற்கும்	அலட்சியம்	மட்டும்
உயர்வதன்	வழியினை	மறக்க	வைக்கும்
விலங்கியல்	படித்தவர்	வங்கியில்	அமர்ந்தார்
கணக்கியல்	படித்தவர்	காவலைக்	கவனித்தார்
இவ்வியல்	படித்தவர்	இவ்வழி	செல்ல
அந்தக்	காலமும்	என்று	வருமோ!
பெறுவதன்	முன்னர்	பட்டம்	பெருமை
பெற்ற	பின்னர்	அதுவொரு	சுமை
பட்டத்தால்	பெருமை	பெற்றவ	ருண்டு
எதிர்காலத்தி	லென்பட்டத்திற்	கென்ன	பரிசோ?

'மனதி லுறுதி வேண்டும்
வாக்கினி லிளிமை வேண்டும்'

எழுச்சி தருவாய் பாரதி!

— எஸ். ஆர். சுமதி,
(இரண்டாமாண்டு ஆங்கில இலக்கியம்)

(செங்கற்பட்டில் '81 அக்டோபர் மாதம் நடைபெற்ற
கவிதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு பெற்ற கவிதை).

பா	ரதத்தில்	ஏறி	வந்து
பா	ரதத்தில்	(பாரதத்தில்)	புரட்சி செய்து
பாட்	டொளியில்	பல	மனப்
பூட்டைத்	திறந்த	பாரதத்தீ	பாரதியே!
துங்கி	கிடந்த	பாரத	மக்களைத்
துக்கி	நிறுத்தியவனே!	இன்று	பார்!
துக்கி	கடலில்	தவிக்கும்	பாரதத்தைத்
துக்கி	நிறுத்தக்	கவித்	தோள்களில்லை.
எழுச்சிப்	பண்ணில்	கவிவிளக்	கேற்றி
எழுச்சி	பாடினாய்	விடுதலைக்கு	—உன்
கவிதை	வரிகள்	காட்டுவது	வார்த்தைகளையா!
நெஞ்ச	எரிமலையின்	சிதறிய	தீப்பொறிகளையா!
உருண்டை	உலகையே	பாரதி	நீ
புரட்சிக்	கோலால்	புரட்டிக்	காட்டினாய்!
புரட்சிக்	கோல்	தேவை	எங்களுக்கும்;
புரட்டும்	வேகத்தில்	மாறட்டும்	பாரதம்.
பாரதியே	உன்	பாதச்	சுவடுகள்
புதிந்த	மண்ணில்	நடக்க	முயலும்
எங்கள்	கால்களைப்	பற்றி	இழுக்கத்
துடிக்கும்	முதலைகள்	எண்ணி	வடங்குமா?
வானைத்	தொடும்	வண்ண	மாளிகையின்
அல்திவாரம்	ஏனோ	அழுது	புலம்புகின்றது.
ஃத்தியம்	பேசுவோர்க்குச்	சரித்திரமில்லை	—இன்றைய
ஃத்திரத்தி	சந்தர்ப்பக்	காளான்களே	சக்கரவர்த்திகள்.

துன்மார்க்கப் பறிக்கப் மாபெருங் மாகவி	துச்சாதனர் பறந்திடும் கதையைப் இன்றுநீ	திரௌபதி இன்றைய பாட்டாய்ப் எம்முடன்	துகிலினைப் பாரதத்தின் பாடிட இலையே!
உன் உன் இன்று இல்லாமைப்	தேசவிளக்கு உயிரையே பார்! பேய்	சுதந்திரமாய் கவிதையாய் எத்தனை அடிமைகளா	எரிய வடித்தாய்! ஏழைகளை யாக்குகிறது.
வீழ்ந்து வீரம் வீழ்ந்து வெந்து	கிடந்தோர்க்குக் தந்தாயே! கிடக்குது கிடக்குது	கவி விழாப் பாரதம் வேத	மந்திரத்தால் பெற்றாயே! பார்! பூமி.
தாழ்ந்து தட்டி தவித்துக் தக்கத்	கிடந்த எழுப்பினாய் கிடக்குது தலைவர்	அடிமைகளை கவிப்பாணத் பாரிந்த துணை	நீ தால் நாடு யின்றி?
தரை தானெழு இன்று பலவித	பார்த்துக் வைத்துத் பார்! நிறத்தில்	கிடந்த தனிச்சுதந்திரம் எத்தனைக் அலங்கரிக்குது	தாயகக்கொடியைத் தந்தவனே? கட்சிக்கொடிகள் வீதிகளை!
பாரதிநீ அற்பக் கண்ணீரால் கருகச்	ஏற்றிய காற்று நீகாத்த செய்யக்	தேச அணைக்கப் சுதந்திரப் காளான்கள்	விளக்கினை பார்க்கிறது. பயிரைக் பூக்கின்றன.
சொல்லால் சொல்லி வெறும் வாய்மேளக்	சுடர் வைத்த மேடைப் காரர்களால்	பறக்க வேதம் பேச்சில் முழங்கப்	நீ அனைத்தும் மட்டுமின்று படும்.

சுதந்திரத் தீய சாக்கினில் சாய்சுதந்திரமோ	தீயில் கவியொளியில் பறந்த சூக்கினில்	மெழுகாய் சிரித்தாள் உயிர்களால் தொங்குது	எரிந்து—நீ பாரதத்தாய்! கிடைத்த பார்இன்று!
பாரதியே! உன்பாதச் பாவிக்கள் பராசக்தி	தமிழ்த் சுவடுகள் வாழ இனியதைப்	தேரின் பதிந்த இனி பொறுக்க	சாரதியே! மண்ணிலே இடமில்லை; மாட்டாள்!
புரட்சிப் புதியதோர் பாரதியின் இனிய	பண்ணில் உலகைப் பாதையில் சமுதாயத்திற்கு	புதுமை படைக்க, பாரதம் எழுச்சி	பாடிப் மாகவி செல்ல தருவாய்!

“ திறமை கொண்ட தீமை யற்ற
தொழில் புரிந்து யாவரும்
தேர்ந்த கல்வி ஞானம் எய்தி
வாழ்வம் இந்த நாட்டிலே ”.

மார்க்கம் காண வாரீர்

இடைநிலை, இளங்கலை (பொருளாதாரம்) ஆர். கங்கா.

நாமெங்கே போகிறோம் அழிவுப் பாதையிலோ
நிலையில்லா வாழ்வின் நினைத்து ஏங்கியே
நிம்மதியில்லாப் பறவையாய்ச் சிறகினை விரித்தே
நீங்கடல் தாண்டியே பறந்தெங்கே போகின்றோம்!

தாயும் நிலையில்லை; தந்தையும் நிலையில்லை
'தன்னை விட்டுப்பிரியான்' என்று மாந்திடும்
தலைவனும் நிலையில்லை; தமையனும் நிலையில்லை;
தடுத்து நிறுத்தும் தன்மையும் உயிரினுக்கில்லை!

பொன்னும் நிலையில்லை; பொருளும் நிலையில்லை;
பெண்ணும் நிலையில்லை; ஏனைய இவையெலாம்
மன்னு மென்று மாந்திடும் உயிரும் நிலையில்லை;
மன்னவன் உயிர்போயின் பின்னாலே தங்கிவிடும்!

காடுவரை வருதலும் கூடாதென்று பெண்கள்
காலடியிலே தூக்கி ஏறிவர் பிணமானபின்!
ஆடுகின்ற ஆட்டமெல்லாம் ஆடியே ஒடுங்கியபின்
கூடுவிட்டுப் போகும் உயிருடன் கூடவருவதென்ன?

ஆசைவிடு மனமே! ஆனந்தம் தானேவரும்!
திசையெலாம் வென்றாலும் ஆசை யடங்காது
காசும் பொருளும் காடுவரை காணாது;
தசையினுக் கண்பூண்டாலும் அழகும் தந்திடாது;
ஆதலால் . . . . .

அனைவரும் சமமென அறிவீர்; ஆசை
தொலைந்திடின தீர்க்கம் காணலாம் மார்க்கம்
ஒன்றே தீர்க்கம் காணின் ஆசை
ஏன்மமா? துன்பம் உண்டாக்கவோ? . . .

“எப்போதும் ஆனந்தச் சுடர்நிலையில் வாழ்ந்துயிர்கட்கினிது செய்வோர்
தப்பாதே இவ்வுலகில் அமரநிலை பெற்றிருவார்.”

Sports Day

Marching towards progress

The Chief Guest taking the Salute at the March Past

Chief Guest, Thiru G. S. Ramanan, Suptd. of Police.

Congratulations!
Winners: Lucky Corners for the staff

Slow and Steady wins the race

பாரதியின் பாதையில் . . . .

பி. என். மாலினி,

இரண்டாமாண்டு இளம் அறிவியல் (தாவர இயல்)

பாரதியின்
பார்முழுதும்
பாரதியின்
பார்த்துதான்
பல்லோரும்
மருண்டுபோய்
மேன்மேலும்
திருத்தமுடன்
“பாரதியின்
பார்த்துதான்
படைத்தவழி
பலநாட்கள்
பலனெதுவும்
விழிதூக்கிப்
வேடிக்கை
ஓ . . . . !

முப்பதுகோடி
முழுமனதும்
பக்குவமாய்ப்
கவிதைகளைத்
இன்று —
அறுபதாகச்
அரும்பெரும்
அவனுடைய
ஆனந்தம்
அந்தப் —
பாவப்பட்ட
பாதையாய்
பாரதியா! . . . ?
கணம் துடித்து
வேறுபுறம்

பாதைதேடிப்
நான்வினவ
பாதைதான்
நடப்பதாகப்
கூறினர்!
நெருங்கினானும்
கேட்டிடினும்
சொல்கின்றார்:
பாதைதான்
நடக்கின்றோம்!”
யாதென்றே
நான்கேட்டும்
கிட்டவில்லை
பார்க்கின்றேன்
உலகினையே!

முகங்களுக்கே
தான்களித்துப்
பலப்பல
தொகுத்திட்டான்

செய்திருக்கும்
மேன்மைக்கு
ஆன்மாவும்
பாடுமோ?

மனிதருக்குப்
இருப்பது — . . .

மனதனை
திருப்புகின்றேன்!

தனியொருவனுக்கு
சகத்தினை

இங்கு —
தனியுரிமைக்கு
மாநிலத்தையே
அவன் —
கள்ளமனிதரின்
காவியங்கள்
அவனுக்குக் —
கள்ளமனங்களில்
தெரிந்திருக்க
பாரதியின்
பதறிப்போய்த்
விதந்தரு
வினைநிட்டாலும்
இதந்தந்தது
சுதந்திரத்
கவிதைச்
பதம்தனைப்
இன்றே —
விதவிதமாய்
வீதியோரம்
பாதிநேரம்
கவிதைக்
காலமுண்டோ
அதனல்தானே —
பண்ணமைத்த
கண்ணதாசனும்
விண்ணுலகம்
வீரத்துடன்
பாரதியின்
விழிகளைச்
வேறுபுறம்
குடிமையில்
ஞானமும்
எளிதாகக்
'எழுந்துவா
உரம்பெற்ற
தரத்தில்தான்

உணவில்லையெனில்
அழிக்கச்சொன்னார்

'மது' இல்லையென்று
அழிக்கின்றார் !

உள்ளம் திறந்திடும்
படைத்தான்

படரும்சூட்சுமங்கள்
நியாயமில்லை !
பாதையா ? .... !
திரும்புகின்றேன் ! ?
கோடி இன்னல்
அவனுக்கு
நாட்டுச்
தேவிக்குக்
சரம்தொடுத்துப்
பணிவதுதான் !

உடையுடுத்தி
நிற்பதற்கே
செல்கையில் —
கலையணுகக்
இங்கு ?

பாவலன்
அன்றே
நோக்கி
சென்றுவிட்டான் !
பாதையோ
சற்றுமுடி
சுழற்றுகின்றேன் !
தேர்ந்துகல்வி
சேர்ந்துவாழ
கூறிவிட்டான்
தம்பிநீ' என்றே !
மொழிதான் அது
சிறிதுமாற்றம் !

'குடி'மையில்
'கோஷ'மும்
முறையுடன்
முன்னேற்றச்
இன்னும் —
கல்லூரிவிதிகளையும்
எல்லோருமே
இதுவன்றே
கசடறக்கற்கும்
ஆவலுடன்
பாவலனின்
மனம்பதைத்துத்
தொல்லத்துயரினைத்
சூழ்ச்சிகள்
உள்ளே
சூழ்ச்சிகள்
உணராமல்
இந்த —
நிலைகெட்ட
நெஞ்சிலே
கொஞ்சமும்
கொடும்பிரிவை
சொர்க்கத்தில்
சுறுசுறுப்புடன்
பதறிப்போய்
பலமுறை
பதிவென்றும்
" பாரதியின்
பார்த்துதான்

உயர்ந்து'கல்'லுடன்
சேர்ந்துதாக்க
கற்றிருக்கின்ற
சமுதாயமிது !

மனதின்படிமாற்றிவிட
அறிந்துள்ளனர்
கல்வியினைக்
கண்கொள்ளாக்காட்டி ! !
நான்தேடும்
பாதைஎங்கே ?
துடிக்கின்றேன் !
தூக்கிஎறிந்திடும்
அவனுரைத்தான் — ஆனால்
ஒளிந்திருக்கும்
யாதும்
கூறிவிட்டான் !

மாந்தரை
கண்டுதான்
தயங்காமல்
ஈந்துவிட்டுச்
கவிபாடச்
சென்றுவிட்டான் !
நான்இன்றும்
பாதைகேட்டும்
ஒன்றேதான் !
பாதைதான்
நடக்கின்றேன் !"

" வாழ்வை நினைத்தபின் தாழ்வை நினைப்பது
வாழ்வுக்கு நேராமோ — நன்னெஞ்சே
தாழ்வு பிறர்க்கெண்ணத் தானழிவா நென்ற
சாத்திரம் கேளாயோ "

தமிழமுதம்

ஆர். ஷீராணி,
இளங்கலை, இரண்டாமாண்டு,
இரசாயனம்.

விண்ணில் பிறந்தமதி கண்ணில் தெரியநிதம்
வீசிச் சிரித்திடுதே! — சுவை
பண்ணில் இசைத்துநிற்க என்னை மயக்கிவிடும்
பாவலர் தமிழ்த் தேனே!

முத்தின் ஒளிவீசி முக்கனிச் சுவையோடு
முக்காலம் உணர்த்திடுதே! — நகை
முத்தைக் கொடுத்துவிட்டு முற்றத்தில் நான் படிக்க
முழுச்சுவை தரும் தமிழே!

கொத்தாய் இணைந்தமலர் தொத்தும் குழலசையக்
கொஞ்சம் நான் படித்தேன்! — உளம்
கொத்தும் இனிமைதந்து கொஞ்சம் என்னிடத்தில்
தஞ்சம் அடைந்த தமிழே!

தேனோ புளிப்பு! அமிழ்தோ கசப்பு! அடி!
உந்தன் இனிமையிலே! — இன்னும்
ஏனோ குறைவு! எந்தன் கவியில்நீ
ஏனோ வர மறந்தாய்!

உள்ள உணர்ச்சிதனை அள்ளி வீசினேன்
கொள்ளுவாய் தமிழே! — இனி
வெள்ள நீரினைப்போல் கொள்ளை கொள்ளலே
இங்கு கொஞ்சம் வாதமிழே!

கட்டி வெல்லமென இனித்து நின்றும்நீ
எட்டியேன் செல்கின்றாய்? — உனை
விட்டு இனியென்றும் பிரியேன்! இங்கு
ஓட்டி ஓடிவா தமிழே!

திட்டமிட்டு உனைத் தேடிச் சேர்ந்தால்
பட்டமும் நீதருவாய்! — சிலரின்
மட்டமான எண்ணம் போக்கி உனது
தனித் திறன் காட்டிநிற்பாய்!

பாவியான நான் கடைத்தேறும் வழியறியாது
திகைத்து நின்ற நாளிலே
ஆவியோடு கலந்தெனக்கு ஆசையோடு உனது
பெருமை காட்டினாய் தமிழே!

கண்ணே! நானும் உனதருமை உணர்ந்தேன்!
கண்ணில் வைத்துள்ளேன்! — அடி
பெண்ணே! உனைநானும் விடமாட்டேன் இனி
நீயும் பிரியாதே தமிழே!

“ சொல்லில் உயர்வுதமிழ்ச் சொல்லே - அதைத்
தொழுது படித்திட்டி பாப்பா ”

“எட்டையபுரத்துக் கட்டபொம்மன்”

கே. மீராபாய்,
முதலாண்டு பி.காம்.

கூலிக் கவிஞர்கள் வெறும்
கேலிக் கவிஞர்கள்
பொன்னுக்காகப் பாழ்
மண்ணையும் பாடி வந்தகாலத்தே
பெண்ணுக்காகப் பாடி
முரசொலி கொட்டிய
முதன்மைக் கவிஞன் அவன்!
அவன் வீட்டுப் பாளை
அரிசி இல்லாததால்
அசைந்த காலத்தில்
அண்டத்தையே தம்
இடிமுழக்கக் கவிகளால்
இடை விடாமல்
அதிரச் செய்தவன்!
அடிமைத் தாசியை
அறிவுகெட்ட இந்தியர்
அணைத்துக் கிடந்த காலத்தே
விடுதலைத் தாயை
வீர முத்தமிட்டவன்!
அவன் பார்வைபட்ட
பாலைவனம் உடனே
பசுஞ் சோலையாய்ப்
புன்னகைக்கிறதே:
அவன்
கால்கள் பட்ட
கள்ளிச் செடிமுளைத்த இடத்தில்இன்று
சுரும்பு விளைகிறதே!
அவன் பார்வையில்
மேல்மாடிக் கட்டடம் மட்டும்
மிதக்கவில்லை.....அதோ!
கூவக்கரையில்

குளித்துக் கொண்டிருக்கும்
பரிதாப பாரதமும்
படுகின்றது....

அவன்
அவலங்கள்
அழகுபடுத்திய
அற்புதக் கவி அவன்!
புதுமை! புதுமை! எனப்
பழமைக்கு முலாம் பூசும்
பொடியர்களின் சமுதாயத்தில்
புதுமைக்குள் புதுமை செய்த
எட்டையபுரத்துக் கட்டபொம்மன் அவன்
எட்டையபுரத்தில்.....
எட்டடிக் குடிசையிலே அமர்ந்துகொண்டு
காணி நிலத்தில் ஒரு மாளிகையை
கற்பனையால் அளந்த
கனவுலகக் கவி அவன்!
காற்றில்லாமல்
அவனைப் போலவே புழுங்கிய
கூரைக்குடிசையில் அமர்ந்தே....
தென்னை மரக் காற்றை
கனவுலகில் ரசித்தவன்!
விடுதலை வேள்வியைக் கண்டு
வீணர்கள் கண்பொத்திய காலத்தில்
வேள்வியில் தன்னையே
விறகாக எரித்தவன்!
அவன்தான் பாரதி!

“புகழுநல் வறமுமே யன்றியெல் லாம்வெறும்
பொய்யென்று கண்டாரேல் — அவர்
இகழுறும் ஈனத்தொண் டியற்றியும் வாழ்வதற்கு
இச்சையுந் நிருப்பாரோ?”

தவறு செய்து விட்டாய் — அன்னே
தரும் கொன்று விட்டாய் — என்று
ஏசுகிறான். அதுமட்டுமா?

“இது பொறுப்பதில்லை — தம்பி
எரிதழல் கொண்டு
கதிரை வைத்திழந்தான் — அண்ணன்
கையை எரித்திடுவோம்”

இரிலோக நாயகனை தருமனுக்குத்
தண்டனை தரவும் வீமன் துடிக்கிறான்.
கவிதை, எரிமலையைப் போல் கொதிப்
பதை நம் உள்ளம் உணருகிறதல்லவா?

ஆண்டானைப் பாடியவர், அடிமையை
யும் பாடினார். மேலோரைப் புகழ்ந்த
இவர் வீழ்ந்து கிடப்போரையும் பாடினார்.
அவருடைய ஏற்றத் தாழ்வற்ற உள்ளத்
தினை ஒரு சில எடுத்துக்காட்டுகளுடன்
காண்போம். பாரதியின் நாட்டுப்
பற்றினை

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே — இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே — எங்கள்
நகையர் நாடென்ற பேச்சினிலே — ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே”

என்ற இப்பாட்டின் ஒவ்வொரு அடியிலும்
நம்மால் உணரமுடிகிறது.

அவரது நெஞ்சக் கனலின் நேர்மையத்

“நாய்த்திரு நாட்டைத் தகர்த்திடும் மிலேச்சரை
மாய்த்திட விரும்பும் வாழ்வுமோர் வாழ்வு கொல்”
என்பவற்றிலிருந்து அறிகிறோம்.

இளம் உள்ளங்கள் எழுச்சி பெற்றன.
அவரது “என்று தணியும் இந்த சுதந்திர
தாக”த்தால் பாரதியின் குழந்தைப்
பற்றைப் பின்வரும் பாடல்களால்
அறியலாம்.

“ஒடி வினையாடு பாப்பா — நீ
ஓய்ந்திருக்க லாகாது பாப்பா
கூடி வினையாடு பாப்பா — ஒரு
குழந்தையை வையாதே பாப்பா”

இது போன்ற பாடல்கள் மிக்கப் புகழ்
பெற்றவை. பக்குவமாகக் குழந்தையை
அழைத்து, அதற்குப் பகுத்தறிவை
ஊட்டுகிறார் பாரதி.

“சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா — சூலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்”

என்ற அருங்கருத்துக்களை அன்
தருகிறார்.

கண்ணம்மாளைப் பாடுகையில்

“உன் கண்ணில் நீர் வழிந்தால் — என் கண்ணில்
உதிரம் கொட்டுதடி”

என்கிறார். குழந்தையிடம் பாரதி
கொண்ட பற்றுக்கு இதைவிட வேறு
சான்று வேண்டுமோ?

பாரதியின் தீண்டாமை வெறி
பற்றிக் குறிப்பிடும் போது அவர் பாட்டு
ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது.

“ஏழை என்றும் அடிமை என்றும்
எவரும் இல்லை சாதியில்
இழிவு கொண்ட மனிதனென்பது
இந்தியாவில் இல்லையே”

புதுமைப் பெண்ணைக் கனவு கண்ட
பாரதி

“நிமிர்ந்த நன்னடையும் நேர்கொண்ட பார்வையும்
நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்
செம்மை மாதர்.”

என்று மேற்கண்டவாறு கூறுகிறார்.
கற்பு நிலையைப் பற்றிக் கூறுகையில்

“கற்புநிலை என்று சொல்ல வந்தார்
அதை ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொதுவில்
வைப்போம்”

என்று கூறுகிறார்.

இவ்வாறாகப் பல வண்ணத்தில், பல
வகை எழிலில் பார்க்கிறோம் பாரதியை.
அவர் ஓர் அரசியல்வாதி, பேச்சாளர்,
எழுத்தாளர். புரட்சிக்கு வித்தூன்றியவர்,
நடப்போம்! வெற்றி பெறுவோம்!

“நீதிநெறி யினின்று பிறர்க்குதவும்
நேர்மையர் மேலவர் கீழவர் மற்றோர்”

மழை

வ. இலக்குமி,
மூன்றாம் ஆண்டு,
பொருளாதாரம்.

வான்எனும் வீட்டில்
பறந்துவந்த பஞ்சாடை
கடலில் குளித்தெழுந்து
கருதிறந்தான் கொண்டதோ
அழுக்காடையை அடித்துத்
துவைத்த இடிவண்ணன்
மின்கொடியில் உலர்த்த
எடுத்துப் பிழிந்தக் கால்
விழுந்ததே மழைத் தூறல்

□

அடிமைகள் ஆட்சி புரியும்நாளும் அதுவன்றோ?
செல்வ வாழ்வு ஓர் செழுங்கலை ஆனதுபோல்
வறியர் வாழ்வென்னும் கலையெழுந்திடும் போது எம்மிடம் சாத்திரம் கேட்டறிவு
அடிமையர் நாங்கள் அந்நாளில் ஆண்டிருவோம்.
ஆளும் காலம் வருவதற்கு
ஆயிரம் யுகங்கள் ஆனாலும்
அமைதியாகக் காத்திருப்போம்; நாங்கள்
அரசாளக் காத்திருப்போம்.

By
P. SUMATHY
II HISTORY

“ஏழை யென்றும் அடிமை யென்றும்
எவனும் இல்லை ஜாதியில்
இழிவு கொண்ட மனித ரென்பது
இந்தியாவில் இல்லையே”

சமுதாய ஒருமைப்பாட்டுக் கவிஞன்

வெ. பிரமீளா
கணிதப் பிரிவு,
இரண்டாம் ஆண்டு,

கவித்துவத்தை வெளிப்படுத்த மொழி
பொருள்வந்தம் ஒரு கருவியாகிறதோ அதே
பொருள்வந்தம் தனி மனிதனின் மனிதகுல
பொருள்வந்தம் வெளிப்படுத்த ஒரு எல்லைக்
பொருள்வந்தம் தேசமும் ஒரு கவியாகிறது.
பொருள்வந்தம் மொழியிலும் கவிதை பிறக்க
பொருள்வந்தம்; எந்த நாட்டிலும் தேச பக்தி
பொருள்வந்தம் முடியும்.

ஷெக்ஸ்பியர் ஆங்கிலேயருக்கு மட்டும்
சொந்தமானவரல்ல; திருவள்ளுவரும்
பொருள்வந்தம் மட்டும் சொந்தமானவரல்ல;
பொருள்வந்தம், வள்ளுவரும் தத்தம்
பொருள்வந்தம் ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும்
பொருள்வந்தம் கவிதைகளை இயற்றியிருந்த
பொருள்வந்தம் அக்கருத்துக்கள் உலகு தழுவிய
பொருள்வந்தம் ஆகும். எல்லா விதமான
பொருள்வந்தம் எல்லாக் காலங்களிலும்
பொருள்வந்தம் படைப்புக்கள் இதனால்
பொருள்வந்தம் மகாகவி வரிசையில்
பொருள்வந்தம் அனைவரும் இந்த இலக்
பொருள்வந்தம் முற்றிலும் பொருந்தித்
பொருள்வந்தம் ஆவார். அவ்வாறு
பொருள்வந்தம் தலை முறையில் திகழ்பவர்
பொருள்வந்தம் பாரதியார்.

“சாதி வெறி” ஒழிப்பு, சமுதாயம்
ஒன்றுபட்டுத் திகழ்ச் சிறந்த வழியாகும்.
சாதியால் உயர்வு தாழ்வு கூடாது.
போதுமான செல்வமும், கல்வியறிவும்
எல்லா மனிதர்களும் பெற்றால், ஏழை
என்பதோ, அடிமை என்பதோ இருக்காது,
“இல்லை என்ற சொல்லை இல்லையாக
வைப்பேன்” என்று சபதம் செய்த
புரட்சிக் கவிஞர் பாரதியார் பின்வருமாறு
பாடியுள்ளார்.

“ஏழை யென்றும் அடிமை யென்றும்
எவனும் இல்லை சாதியில்
இழிவு கொண்ட மனித ரென்பது
இந்தியாவில் இல்லையே
வாழி கல்வி செல்வம் எய்தி
மன மகிழ்ந்து கூடியே
மனிதர் யாரும் ஒரு நிகர்
சமானமாய் வாழ்வோமே”

“சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை, என்றும்
நீதி நெறியினின்று பிறருக்குதவும்
நேர்மையர் மேலவர். கீழவர் மற்றோர்”

மேலும் அவர்,
“காக்கை குருவி எங்கள் சாதி
என்று ஆறறிவு அற்ற உயிரினங்களையும்
மனித இனத்தோடு ஒப்பிட்டுக் கூறி
யுள்ளார். என்னே ஒருமைப் பாட்டு
எண்ணம்!

முக்கியமான பிணைப்பு மொழிப்
பற்றும் ஆகும். ஒருவர் தமிழ்
மொழியை மட்டும் கற்றுத் தேர்ந்து
விட்டு, மற்ற மொழிகளைவிடத் தமிழ்

மொழியே சிறந்தது என்று கூறினால் சமுதாயம் ஒன்றுபட்டு நிற்காது! அதே போல் பிற மொழிகளைத் தாய்மொழி யாகக் கொண்டவர்கள் தங்கள் தங்கள் மொழியே சிறந்தது, சிறந்த நாடே தங்களது தான் என்று கூறினால் மொழி வெறியும், சச்சரவும் ஏற்படுமே ஒழிய ஒற்றுமை இருக்காது. ஆகவே பல மொழிகளையும் கற்றுத் தேர்ச்சி பெறுதல் வேண்டும்.

“பிற நாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்”
 “சென்றினர் எட்டுத் திக்கும் — கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்குச் சேர்ப்பீர்”
 என்றும் பாரதியார் பாடியுள்ளார்.

ஒருவன் உலக நாடுகளின் பெருமைகளையும், பல மொழிகளையும் கற்றுணர்ந்து, இருந்தால், அவனுடைய மனத்தில் “எல்லோரும் ஒர் இனம்” என்ற எண்ணமே ஏற்படும் என்றும், இதன் மூலம் சமுதாய ஒருமைப்பாட்டை மேலும் உறுதி பெறச் செய்யலாம் என்றும் கூறியுள்ளார்.

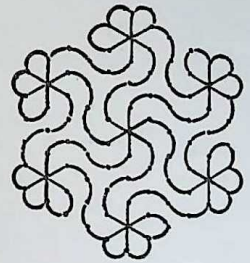
ஒரு நாட்டில் விளைகின்ற பொருட்கள் மற்ற நாடுகளில் கிடைக்காமல் இருக்கலாம். அது இன்றியமையாததாக இருந்தால் உடனே அதைக் கிடைக்கின்ற நாட்டிலிருந்து நாம் பெற்றுக்கொள்ளலாம். சமுதாயம் சிறந்து விளங்குவதற்கும் சமுதாயம் ஒன்றுபட்டுத் திகழ்வதற்கும் அந்த நாடு எல்லா வசதிகளையும் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இதையே தான் பாரதியார்,

“ வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலாவுவோம் — அம்மேலைக் கடல் முழுதுங் கப்பல் வீடுவோம் முத்துக் குளிப்பதொரு தென் கடலிலே மெய்த்து வணிகர் பல நாட்டினர் வந்தே நத்தி நமக்கினிய பொருள் கொணர்ந்து நம்மருள் வேண்டுவது மேற்கரையிலே”
 என்று பாடினார்.

மேலும் அவர் கங்கை நதிக்கரையில் விளைகின்ற கோதுமைப் பண்டத்தை காவிரிக் கரையில் உள்ள வெற்றிலைக்கு மாறு கொள்ளுவோம் என்றார். தொழிற்சாலைகள் அமைத்து அதனால் பலருக்கும் உதவி செய்வோம் என்றார். கல்விக் கூடங்களை அமைத்து அதன் மூலம் மக்களுக்கு ஒற்றுமையையும், கல்வியையும், சமுதாய ஒருமைப்பாட்டையும் கற்றுக் கொடுக்கலாம் என்றும், காவியங்கள் செய்வோம், எல்லாவற்றையும் பேணுவளர்ப்போம், உலகத்திலுள்ள தொழில்கள் அனைத்தையும் வெறுக்காமல் மனமு வந்து செய்வோம் என்றும் கூறுகின்றார். இவ்வாறு மக்கள் ஒரு பகுதியில் விளையும் பொருட்களை மற்றொரு இடத்தில் கொடுத்து அங்கு விளையும் பொருட்களை அவர்கள் பெற்றுக்கொண்டால் எல்லாப் பகுதிகளிலும் எல்லாப் பொருள்களும் கிடைக்கும். இத்தகைய நிலை இருந்தால் உயர்வு, தாழ்வு என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. இதன் மூலம் சமுதாய ஒருமைப்பாட்டை வலுப்படுத்தலாம் என்று உலக மகா கவியான பாரதியார் கூறியுள்ளார்.

“ தனி ஒரு மனிதனுக்கு உணவில்லை — என் இந் சகத்தினை அழித்திடுவோம்”
 என்று சமுதாய ஏற்றத் தாழ்வுகளையும்,

சாடும் புரட்சிக் சமுதாய வழக்கத்தையே புரட்டியவர் ஆவார்.
 சமுதாயம் ஒரு சிறந்த வல்லரசு நாடாகத் திகழ வேண்டுமெனில், பாரதியாரின் சமதர்ம தத்துவத்தினைக் கருத்தில் கொண்டு, பழம்பெரும் பூமியான இப்பாரதம் ‘நம்முடையது, நாம் ஒரு குடிமகன்’ என்ற எண்ணத்துடன் ஆக்கப் பூர்வமான வேலையில் முழுவதும் ஈடுபட்டு முயன்றால், பாரதத்தை உலக நாடுகளிடையே உறவுபடுத்திப் பாடிய மகாகவி பாரதியாரின் கனவு நனவாகும் என்பதில் ஐயமுண்டோ?

“ பாரதபூமி பழம்பெரும் பூமி
 நீரதன் புதல்வர் இந்தினைவகற் ருதீர் ”

வார்த்தைகள் உண்மையாகின்றன

ஆர். ஷீலாராணி,
இளங்கலை, இரண்டாமாண்டு இரசாயனம்.

தெருவில் ஒரே கூட்டம்! ஆங்காங்கே மக்கள் நிற்குகொண்டு ஏதோ கிசுகிசுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அதோ! ஆங்கே என்ன போலீஸ்காரர்கள் சூழ்ந்திருக்கின்றனர். ஓ! ஏதோ விபத்து போல் இருக்கிறது. மக்களின் பேச்சுக் கவிலிருந்து அடிபட்டவன் இறந்து போயிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. அப்படியென்றால் அவர் கூறியது உண்மைதான்! நேற்று அவர் கூறினாரே 'இந்த இடத்தில் ஒருநாள் யாராவது அடிப்பட்ட இறந்தால்தான் தெரியும்; ஒருவர் மீது ஒருவர் இப்படியா உரசிக் கொண்டு போவது?' யதார்த்தமாகக் கூறியது உண்மையாகி விட்டதே! நான் கூட இப்படி நடக்குமென்று நினைக்கவில்லை. அவரிடம் நான் இந்தச் செய்தியை அவசியம் கூறவேண்டும்.

அவர் விடு சென்றேன்; அவர் அங்கு இல்லை. மனத்தில் ஏதோ நினைவுகள்; அவரிடம் எனக்கு ஏற்பட்ட அந்தத் தொடர்பை எண்ணினேன். ஒரு நாள் மேடையில் 'வார்த்தைகளும் உண்மைகளும்' என்ற தலைப்பில் காரசாரமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அங்கு பரிசு பெறச் சென்ற நான் அவரது பேச்சில் மயங்கி, அவரது வயதின் முதிர்ச்சியையும் அவரது அனுபவப் பேச்சின் இளமையையும் எண்ணி அவரிடம் சென்று எனது கருத்துக்களைக் கூறினேன். மகிழ்ந்த அவர் அன்றுமுதல் உண்மை பொதிந்த பல தத்துவங்களை எனக்குக் கூறுவார்.

நேற்றும் அப்படித்தான் சென்றேன். இருவரும் அந்தத் தெருவழியாக வந்த போதுதான் அந்த சாதாரண வார்த்தையாக அமைந்த உண்மையைக் கூறினார். எண்ணக்கலைந்தன; முன்னால் நின்றிருந்தார் அந்தப் பெரியவர்.

நடந்ததைத் தெரிவித்தேன்; வருந்தினார்; வியந்தேன். 'இந்த சாதாரண வார்த்தைகள் உண்மைகளாவதால்தான் வாழ்க்கையில் இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வருகின்றன. மனிதனது விதி அவனது தலையில் என்று கூறுவதை அவனது வாயில் என்பது மிகப் பொருத்தமானது' என்று கூறிவிட்டு ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டார்.

மெதுவாக விடு சென்றேன்! உலகப் போக்கை எண்ணிக்கொண்டே விடு சென்ற எனக்குப் பலமான வரவேற்புக் காத்திருந்தது. என் தாய் மிகவும் கோபத்துடன் வாயிற்படியில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு வழியாகச் சமாளித்த நான் நடந்த நிகழ்ச்சியைக் கூறினேன். வெறுப்புக்கொண்ட என் தாய், 'தத்துவம் பேசுபவர்கள் எல்லாம் ஒருநாள் அந்தத் தத்துவங்களாவே இறக்கப் போகிறார்கள்' என்று சாபமிட்டு உள்ளே சென்று விட்டார்.

நான் அன்றைய பொழுதைக் கழித்து விட்டு மறுநாள் காலையில் அலுவலகம் செல்லத் தயாரானேன். பெட்டித் தட்டும்

ஒரு வேலையா என்ற உள்சென்ற நான் மறந்துவிட்டேன். பத்து வேண்டிய நான் பத்த அங்கிருந்தால் எனக்கென்ன பரிசா? மாணேஜரின் வசைமாரி தனைந்த நான் குளிர்ந்த அந்த அறையைவிட்டு வந்து வெம்மை அமர்ந்தேன். என்னிடத்தில் வயிற்றெரிச்சலைக் கண்டுமென்றே எப்போதும்போல் பக்கத்துச் சா! மாணேஜர் ரொம்ப இருக்கிறாரா?' என்று கேட்டுச் சென்றார். மனம் கொந்திட்டு 'இவர்களெல்லாரும் என் எரிவதுபோல் எரிந்து போக வேண்டும்' என்று மனதில் குமுறிக் கொண்டே என் வேலையைச் செய்து வழக்கம்போல் அப்பெரியவர் அடிபுறச் சென்றேன்.

பட்டில் ஒரே கூட்டம்! என் மனம் மிகவும் மகிழ்ச்சியில் மிதந்தது. நூறாவது அந்தப் பெரியவரின் தத்துவக் கருத்துக்கள் மக்களைக் கவர்ந்ததே அன்று எண்ணியபடி அருகே சென்ற அங்கு ஒரே அதிர்ச்சி! வீட்டிலிருந்து வரவில்லை! அருகிலிருந்தவர்கள் ஒரு பெரியாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். தத்துவத்தைத் தத்துவமா பெரிசு. எப்படியோ இருந்துட்டுப் போனாக. பெரிய மனிதன்னா யார் விட வேணும்னாலும் என்ன வேணும்னாலும் பேசணுமா என்ன? கழுதைக்குத்

தெரியுமா கற்பூர வாசம்னு பெரியவங்க சும் மாவா சொன்னாங்க? இவர் என்னமோ நல்லதுக்குத்தான் சொன்னார். ஒரு ரொளடி என்ன தத்துவம் சொன்னாலும் திருந்துவானா என்ன? அதுதான் கத்தியால் குத்திட்டுப் போயிட்டான் பாவி' வார்த்தைகள் வளர்ந்து கொண்டே இருந்தன. நான் நடந்து கொண்டே இருந்தேன்.

என் மனம் எங்கோ சென்றது. என் தாயின் வார்த்தைகள் எதிரொலித்தன. கனக்கும் மனச்சமையுடன் விடு சென்றேன். பாரம் தாங்காமல் உறங்க முடியாமல் அன்றிரவைக் கழித்தேன். மறுநாள் சீக்கிரமாகவே அலுவலகம் சென்றேன். எனது மேசையில் ஒரு கடிதம் தட்டச்சு செய்யக் காத்திருந்தது. 'திரு. பத்மநாபனுக்கு நஷ்டஈடு' என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. படித்தேன்! மயங்கி வீழ்ந்தேன்! தன்னினைவு வந்தபின் மீண்டும் படித்தேன்! சென்ற இரவு வீட்டில் தீப்பற்றிக் கொண்டதால் பத்மநாபன் இறந்துவிட்டதாக எழுதியிருந்தது. என் மனம் ஒரு தத்துவ ஞானியைப் போலச் சிரித்தது. சிரித்த அம்மனத்தில் அப்பெரியவரின் நினைவு எழுந்தது. வேண்டாம்! சாதாரண மனிதனாகவே இருப்பதுதான் இந்தப் பொல்லாத உலகத்தில் நிலைத்து வாழ வழி என்பதை உணர்ந்து 'சாதாரண வார்த்தைகளும் சில சமயங்களில் உண்மைகளாகிவிடுகின்றன' என்பதை மனத்தில் மறைத்து என் வேலையைத் துவக்கினேன்!

அரங்கேற்றம்

இளங்கலை ச. இந்திரா,
முதலாண்டு,
(சனிதம்)

பரிதியின் சுடர்கண்டு பறவைகள்
பறந்தன; பாரிலே வாழும் மக்கள் தத்தம்
கடமையைச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.
இனிமையாய் மலர்ந்தது காலைப்
பொழுது; சஞ்சலமற்ற அந்தக் காலைப்
பொழுதில் தோன்றிய ஒரு இனிய முகம்
என்னையே நான் மறக்கும்படிச் செய்தது.
என் சிந்தனையானது காலச் சக்கரத்தைப்
போன்று சுழலத் தொடங்கியது.

இறைவன் என்பவன் ஒரு கைதேர்ந்த
சிற்பியோ? — அறிவு வினா எழுப்பியது.

சந்தேகமில்லாமல்; இல்லையெனில்
அவன் படைத்த உயிர்களேன் பொலிவு
பெற்றுத் திகழ்கின்றன? — மனம் எதிர்
வினா வினவி விடை பகர்கிறது.

என்னுள் அதிர்ச்சி கலந்த ஓர்
ஆச்சரியம்; மனத்தில் எழும் கேள்விக்கு
அறிவு விடை தருவதுதான் இயற்கை.
ஆயின் இவ்விடத்து அறிவின் வினாவிற்கு

இறை உணர்வின் புனிதத்தினால் மனம்
விடை தருகிறது.

அவ்விறை உணர்வின் மாட்சி கிழ்க்
கண்ட கருத்துக்களால் அனைவருக்கும்
புலனாகும்.

அறம், அறிவு, அழகு என அவன் தன்
திறமைகளை இவ்வுலக அரங்கில் அரங்
கேற்றுகிறான். உலகமாகிய இவ்வரங்கம்
அவனின் அரங்கேற்றத்தின்போது ஒளி
யுடன் திகழ்கிறது. அரங்கேற்றம் முடிந்த
பின் அணையும் விளக்குகள் போல்தான்
அவன் படைத்த சித்திரங்கள் ஊழிக்
காலத்தில் செயலற்றுப் போகின்றன!

இப்போது அவனது அரங்கேற்றம்
நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.
எனவே 'இறைவன் இல்லை' என
இறுமாந்து உங்கள் இதயங்களைப்
பாழாக்கிவிடாதீர்கள். 'இருக்கிறான்'
என உணர்ந்து இன்ப சீதத்தை உங்கள்
இதய விணையில் மீட்டுங்கள்!

“ உய்வ தனைத்திலும் ஒன்றாய் — எங்கும்
ஒர்பொரு ளானது தெவ்வம் ”

புதுமைக் கவி கண்ட கனவு

வை. ராதிகா,
பி.காம், இரண்டாமாண்டு.

கனவு கண்டான் — கண்ணாடி
உடைந்தது நொறுங்கியது

கனவு கண்டான் — மண்பாளை
செதில் நூருகியது

ஒரு நாள் கனவு கண்டேன் —
விழுந்து மண்டை

பாரதி கனவு கண்டான் —
வேரும் வேரடி

இவ்வளவு வீழ்ந்தது;
பெண்

பிறந்தது; சாதிச் சண்டை
சமதர்மம் மலர்ந்தது; தெய்வ

மூடநம்பிக்கை
வளர்ந்தது; மக்களாட்சி வென்றது;

கனவு கண்டான்.

நம்பாரிகளாக வந்து நம் நாட்டை
ஆழப்படுத்திய வெள்ளையர் ஆட்சியில்

பிறந்தவன் பாரதி. நிலைகெட்ட மனிதர்
புதியவன் செய்தனர். நாய்போல

நிறமின்றி, நாணிலாது கெஞ்சி,
வழிவற்று, வறுமை மிஞ்சி, விடுதலை

பெறாமலே நிற்ப் பேடிகளாக வாழ்ந்தனர்
கனவு கண்டான்.

சுழலினுள், குவலயம் புகழ்க் கவிஞன்
பாரதி! தன்னையும் தன் சுற்றம் உறவு

பாணியும் மறந்து எப்படி இந்நாட்டை
ஆழப்படுத்த தளையிலிருந்து நீக்கலாமெனக்

கனவு கண்டான். எண்ணம், எழுத்து,

உழைப்பு, உயிர் யாவும் நாட்டின்
விடுதலைக்குத் தந்தான்.

சிலுவையிலே ஏசுவும், கனையாலே
கண்ணனும், ஆற்றிலே விழுந்து

இராமனும் செத்த போதிலும் 'பார்
மீது நான், சாகாது இருப்பேன்' என்று

மார்தட்டிய நெஞ்சுரம் படைத்த
வனல்லவா, பாரதி. நம் நாடு விடுதலை

அடைந்துவிட்டதாகவே கனவு கண்டான்.

“ ஆடுவோமே பள்ளுப் பாடுவோமே — ஆளந்த
சுதந்திரம்
அடைந்து விட்டோமென்று ”

என்று பாடினான்.

விடுதலை பெற்ற நாட்டின் கடலில்
கப்பல் விடுவோம், சிங்களத் தீவினுக்குப்

பாலம் அமைப்போம், எட்டுத் திசை
களிலும் வாணிபம் செய்வோம், சிந்து

நதியின்மிசை தோணிகள் ஓட்டி விளை
யாடுவோம், ஒற்றுமையாக வாழ்வோம்,

ஆயுதம் செய்வோம், ஆலைகள் கல்விச்
சாலைகள் வைப்போம், வாளை அளப்

போம், காவியம் செய்வோம் என்றெல்
லாம் கனவு கண்டான்.

“ புத்தம் புதிய கலைகள் — பஞ்ச
மூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்;

மெத்த வளருது மேற்கே — அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை;

சொல்லும் கூடுவதில்லை — அவை
சொல்லும் திறமை தமிழ் மொழிக்கில்லை ;
மெல்லத் தமிழினிச் சாகும் — அந்த
மேற்கு மொழிகள் புவியிசை ஒங்கும்”

என்று நம்மவரே நற்றமிழை நையாண்டி
செய்ததைக் கேட்டு வெகுண்ட பாரதி
தமிழிக்குப் புது வாழ்வு தரக் கனவு
கண்டாள்.

தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம்! பிற
நாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழில்;
இறவாத புகழடைய புது நூல்கள்,
வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்
பெருக்கும் கவிப்பெருக்கும் மேவிய
தமிழ், சொல் புதிது, கவை புதிது,
நவநவமாம் காவியங்கள் தமிழில் —
இப்படியெல்லாம் தமிழ் மேன்மையுறும்
காலத்தைக் கனவு கண்டாள் பாட்டுக்
கொரு புலவன்!

புதுமைப் பெண் பாரதியின் கனவில்,
எப்படி விளங்குகிறாள் பார்ப்போமா?

நிமிர்ந்த நன்னடை
நேர்கொண்ட பார்வை
அஞ்சாத நெறிகள்
திமிர்ந்த ஞானச்செருக்கு!

பல சாத்திரங்கள் கற்றவள். மூத்த
பொய்மைகள் அழித்தவள். மூடக்
கட்டுக்கள் தகர்த்தவள். ஆண் மக்கள்
போற்றிட வாழ்பவள். கா தலொருவனைக்
சைப்பிடித்தே அவன் காரியம் யாவினும்
கை கொடுப்பவள், பட்டங்கள் ஆள்பவள்,
சட்டங்கள் செய்பவள்.....

இத்தகைய புதுமைப் பெண் கடைக்
கண் காட்டினால் ஆண்கள் காற்றிலேறி
அவ்வண்ணைச் சாடவும், நூற்றிரண்டு
மலைகளைச் சாடவும் துணிவு பெறுவா
ரெனக் கனவு கண்டாள் கன்னித்தமிழ்க்
கவிஞர்!

அவன் கனவு கண்ட பாரதிக்கு
மக்கள் சாதி — மதங்களைப் பார்த்து
மாட்டார். வேதியராயினும் பார்த்து
குலத்தவராயினும் ஒன்றே. வேறு
கோடியும் வாழ்வார். வீழில் அறுபது
கோடியும் வீழ்வார். நேர்மையர் மேலே,
கீழ்வார் மற்றோர்.

மனிதர் உணவை மனிதர் புறிக்க
மாட்டார். மனிதர் நோக மனிதர்
பார்க்கமாட்டார். தனியொருவனுக்கு
உணவிலையெனில் ஜகத்தினை அழித்
திடுவர்.

“ எல்லோரும் ஓர்குலம் எல்லோரும் ஓரினம்
எல்லோரும் இந்திய மக்கள்
எல்லோரும் ஓர்நிறை எல்லோரும் ஓர்விலை
எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்”

பாதகஞ் செய்பவரைக் கண்டால்,
மோதி மிதித்துவிடுவர் மக்கள். பொய்
சொல்ல மாட்டார், புறஞ்சொல்ல
மாட்டார். ஏனெனில் ‘தெய்வம்
நமக்குத் துணை’ என்று நம்பும் மக்களை
வாழ்வார் பாரதியின் கனவுலகில்.

“ யாரும் பணிந்திடும் தெய்வம் — பொருள்
யாவினும் நின்றிடும் தெய்வம்
பாருக்குள்ளே தெய்வம் ஒன்று — இதில்
பற்பல சண்டைகள் வேண்டாம்”

“ செத்தபிறகு சிவலோகம் வைகுந்தம்
சேர்ந்திடலாமென்றே எண்ணியிருப்பர் —
சொலும் சாத்திரங்கள் பேயுரையாமென்று
இங்கு ஊதடா சங்கம்”

பாரதியின் கனவுலகில் சங்கு முழங்குவ
தைக் கேட்டீரோ! மரத்திலும், குளத்
திலும், முகட்டிலும் பேய் துண்கவதாசப்
பயந்து நடுங்கும் கோழைகள் இல்லாத
நாடு. அறிவொன்றே தெய்வமென
உணர்ந்த நாடு. மெள்ளப் பல தெய்வம்

வெறுங் கதைகள்
வளர்த்து பல கள்ள மதங்கள் பரப்பும்
வாழாத நாடு.

“ தன்னாட்சி
தந்தாலும், தன்னாட்சி
விட்டுக்கொடுக்காத வீரர்கள்
அடிமை ஒழிந்த நாடு.
அடிமை ஒழிந்த நாடு.
சமனமாக மனிதர் வாழும் நாடு.
தவிர வேறெவர்க்கும்
மக்களாட்சி மலர்ந்த
செய்யாத மக்களாட்சி மலர்ந்த
பார் யுகப்
ஆம், அவன்

“ குடிமக்கள் சொன்னபடி குடிவாழ்வு
மேன்மையறக் குடிமை நீதி
கடியொன்றில் எழுந்ததுபார் குடியரசென்று
உலகறியக் கூறிவிட்டார்”

கார்ல் மார்க்ஸ் கனவுகண்டான் —
கம்ப்யூனிஸம் பிறந்தது. புத்தன் கனவு
கண்டான் — அறநிம்மை தழைத்தது.
லிங்கன் கனவு கண்டான் — நிற்பேதம்
ஒழிந்தது. காந்தி கனவு கண்டான் —
அறப்போர் வென்றது. பாரதி கனவு
கண்டான் — புதிய உலகமே எழுந்தது!

“ எல்லோரும் ஒன்றென்றெழுந்தது
என்றான் பாரதி. ஆம், அவன்

“ எல்லோரும் ஒன்றென்றும் காலம் வந்ததே — பொய்யும்
ஏமாற்றும் தொலைகின்ற காலம் வந்ததே — இனி
நல்லோர் பெரியரென்றும் காலம் வந்ததே — கேட்ட
நயவஞ்சக் காரருக்கு நாசம் வந்ததே”

ஓயாமல் சிரிப்பவன் பைத்தியக்காரன்
 ஓடவிட்டுச் சிரிப்பவன் வஞ்சகன்
 இடம்பார்த்துச் சிரிப்பவன் எத்தன்
 இருக்கும் இடமெல்லாம் சிரிப்பவன் கோமாளி
 இன்பத்தில் சிரிப்பவன் ஏமாளி
 கண்பார்த்துச் சிரிப்பவன் காரியவாதி
 கோபத்தில் சிரிப்பவன் சிந்தனையாளன்
 மோகத்தில் சிரிப்பவன் வெறியன்
 நீதியோடு சிரிப்பவன் அறிஞன்
 நின்று சிரிப்பவன் நினைவுள்ளவன்
 மகிமையில் சிரிப்பவன் மன்னன்
 மான்பில் சிரிப்பவன் பண்பாளன்
 செயல்கெட்டுச் சிரிப்பவன் பச்சோந்தி
 அருளுக்குச் சிரிப்பவன் ஆண்பு
 தெரியுமென்று சிரிப்பவன் பசப்பாளன்
 தெரியாதென்று சிரிப்பவன் நடிகன்
 கூட்டத்தில் சிரிப்பவன் சாமர்த்தியன்
 குழைந்து சிரிப்பவன் சந்தர்ப்பவாதி
 வளையாமல் சிரிப்பவன் உதவாக்கரை
 நிலைமறந்து சிரிப்பவன் காதலன்
 துன்பத்தில் சிரிப்பவனே மனிதன்.

ஆகிரைகள் காத்தவனை ஆயர்பாடிக்க கண்ணையே
 அன்புடனே இப்புகுவும் தன் குழந்தையெனக் கொள்ளுதலோ.
 நன்கு உரைத்திணை
 வருவோரையெல்லாம்
 வரவேற்றான்.

— ஏ. எஸ். மைநீல்,
 B. Com., 2-ம் ஆண்டு.

தனக்கென வாழாத் தமிழன்

நா. தங்கவிமலா,

இரண்டாமாண்டு கணிதம்.

தான்டித் துறையெங்கும் மக்களின்
மும் வேற்று நாட்டிலிருந்து கப்பலில்
திறங்கிய பொருட்களை வண்டியில்
தச் செல்வோர் வருவதும் போவது
தக் காணப்பட்டனர். பொருட்களை
த்க் கப்பல்கள், குழந்தை பெற்ற
த்க்கிய கப்பல்கள், நின்றன.
ய்போல் பெருமையாய் நின்றன.
பற்றைக் கடல் அலைகள் அங்குமிங்கும்
பட்டி அசைத்துத் தாலாட்டுப் பாடி
பிடித்தன. கைவினைப் பொருட்கள்
கொள்ளாக் காட்சிகளாக வந்து
நின்றன. அகிலும், சந்தனமும் அடுத்த
பட்டிக்குச் செல்ல அலைவாய்க் கரையில்
பிடித்தன. காரம் மிகுந்த கருமை
ய மீளகு மூடைகள் விரைவில்
பிவறி அன்னிய நாட்டைக் கண்டு
பிடித்தன. சில கப்பலில் ஏறிப்
பிடித்துக் கொண்டன.

சேர நாட்டுத் துறைமுகம் ஆரவாரம்
பிடித்து காணப்படுவதில் வியப்பில்லை.
பிடித்துச் செங்குட்டுவன் சீரும் சிறப்புமாக
பிடித்த ஆண்டகாலம். கடல் கொள்ளை
பிடிக்கக் கொன்றழித்துக் கலங்கள்
பிடித்து செல்ல அரிய வழியை அமைத்த
பிடித்தன. அது ஒரு பொற்காலம். சேர
பிடித்தன பக்கத்து நாடுகளைப் பணிய
பிடித்தனர். வட நாட்டு மன்னருக்குத்
பிடித்தனர் வலிமையை நன்கு உணர்த்தினான்.
பிடித்தனர் புடன் வருவோரையெல்லாம்
பிடித்தனர் வரவேற்றான். நட்புடன்

எல்லோரிடமும் பழகினான். மக்களின்
மகிழ்ச்சியில் தன்மனம் களிக்கக் கண்டான்.
அவனுடைய நாட்டில் உட்பகையும்
இல்லை. புறப்பகையும் இல்லை. நாடு
அமைதி நிழலில் அகமகிழ்ந்து காணப்
பட்டது.

வாழ்க்கையில் சிறப்படைய அனைத்து
மக்களும் ஆடியோடி உழைத்தது அந்தக்
கடற்கரையில் ஓர் அரிய காட்சியாக
அமைந்தது. யாரும் ஒய்ந்திருக்கவில்லை.
எவரும் கலங்கித் தவிக்கவில்லை.
எவ்வோரும் தம்மால் இயன்றதைச்
செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அதனால்
அவர்களுக்கும் நன்மை, அவர்கள்
வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சேர நாட்டிற்கும்
நன்மை. உழைப்பில் கவனம் செலுத்திய
தால் தீமையை நினைக்க அவர்களுக்கு
நேரமே இல்லை. அரபிக் குதிரைகள்
அணியணியாக இறங்கி நடந்தன. இனி
அவைகளைப் போருக்குப் பழக்க வேண்டிய
தேவை இல்லை. போக்குவரத்துக்குப்
பழக்கினால் போதும். பகையெலாம்
வென்ற வீரப் பெருவேந்தனால் ஆளப்
படும் நாட்டில் அமைதி நிலவுவது உறுதி.
நாட்டு மக்களும் நன்றாக வாழ வேண்டு
மென விரும்பி அனைவரையும் ஒன்றாக
மதிக்கும் மன்னன் அரியணையில் இருந்தால்
அந்த நாட்டில் இன்பம் பெருகுமே
யன்றி—துன்பம் தலை காட்டாது.

ஒரு கப்பலிலிருந்து பல அன்னிய
நாட்டினர் இறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் மேற்சட்டை அணிந்திருந்தனர். ஒரு விதமான செருப்பைக் காலில் கட்டியிருந்தனர். வெண்மை நிறமுடையவராகக் காணப்பட்டனர். அவர்கள் யவன நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதைக் கண்டதும் தெரிந்து கொண்டாள் திண்ணன் என்ற சேரநாட்டு வீரன். அவர்கள் மீடுக்குடன் நடந்து வருவதைத் திண்ணன் அடுத்து நின்றுப் பார்த்தான். அன்புடன் அவர்களை வரவேற்பது போன்றிருந்தது அவனுடைய பார்வை. அவனைக் கண்டதும் ஒரு யவனன் முறுவலித்துப் பக்கத்தில் நெருங்கினான். முறுவலுக்கு முறுவலால் பதிலளித்து நின்று திண்ணன். அவனுடைய பார்வையில் அன்பும் ஆதரவும் நிறைந்திருப்பதைக் கண்டு களித்தான் யவனன். அவர்கள் நாட்டு வழக்கப்படித் திண்ணனை வணங்கினான். திண்ணன் தமிழ்நாட்டுப் பண்பிற்கு இணங்க இருக்கக் கூப்பிட்டுப் பதில் வணக்கம் செய்து அவனை வரவேற்றான்.

யவனவின் தோளில் பொருட்கள் நிறைந்த ஒரு பை தொங்கியது. யவனன் திண்ணனின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கியவாறு ஏதோ சைகை காட்டிக் கேட்டான். திண்ணன் அதற்குப் பதிலாகத் தன் கையை முன்னால் நீட்டி அவனை அழைத்தான். இருவரும் நடந்தனர். யவனன் மிக மகிழ்ச்சியாகத் தோன்றினான். தன் தோளிலிருந்த பையின் ஒரு சுருக்கை அவிழ்த்துக் கண்ணாடிப் பொம்மை ஒன்றை எடுத்தான். அதை வியப்புடன் திண்ணன் பார்ப்பதையவனன் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

அது அத்தீவிய நாட்டு சாக்கிரட்டினின் கையில் நஞ்சுக் கோப்பை. லிருக்கும் அமைதியானது அமுதக் காட்சி இந்த உலகத்தைப் சாக்கிரட்டினஸ் எள்ளி போன்று தோன்றியது. கண்டதும் திண்ணன் ஒரு கணம் மறுகணம் தேறுவது போன்று மாற்றம் காட்டுகிறான். இருவரும் கரையில் நடந்து கொண்டே இரண்டிணையத் தன்னுடைய வருகைப் பரிசாகத் திண்ணனிடம் நீட்டுகிறான். யவனன் அன்புடன் எற்றுக் கொள்வதின் அறிவு யாக அதனைத் திண்ணன் வாங்குகிறான் சேர நாட்டில் தங்கியிருப்பது வரை யவனன் திண்ணனின் காப்புப் பொருள் என்ற மெளன ஒப்பந்தம் புன்சிறிய கிடையில் உறுதியாகிறது. உண்ணக் கூடிய இனிய பொருளொன்றை யவனன் கொடுக்கிறான். அதனை இருவரும் உண்கின்றனர். அது முதலில் மிக இனித்த உண்டபின் புளித்து இறியியில் கசந்தது. இருவரும் மகிழ்ச்சியுடன் நடந்தனர்.

திண்ணனின் மகிழ்ச்சி, புதைந்து கிடந்த ஒரு துண்டுக்குப் பொருக்கவில்லை. அவனுடைய காலில் ஒரு வெட்டு இரத்தத் திலகமிட்டு மகிழ்ந்தது. சிறிதாயினும் திண்ணனின் காலுக்கு வந்தான். ஆனால் யவனவின் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியில் அந்த

மனதுக்குத் தாவாமல் அதைக் கண்டும் போல் இணைந்து நடந்து அந்த யவனன். சேரநாட்டுக் கடற்கரைக் காட்சி மிகவும் கவர்ந்தது. கானல் முகையின் முன்னுடைய தாழையும், முகையின் புனையும் இணைந்திருப்பதைச் சூழலில் கட்டிச் சிரித்தான். பெருங் தந்தை நறுஞ்சுவை நீரை நன்கு சைகையாலும், சைகையாலும் திண்ணன் முயன்றான். கானலின் களிப்புடன் நிற்கும் ஒரு சிறுவன் வந்த அலையை எழுப்பி, அமைதி இரவரும் கண்டனர் நீரில் களிப்புடன் நீந்திய மீனைத் தலைகீழாய்ப் பறந்த மணிச்சிரை மகிழ் கைகொட்டிச் சேர்ந்தான். இருவரும் இயற்கை அன்னை பால்களைப் பிடிக்கும் எண்ணற்ற பால்களைப் பிடித்துக் கொண்டும் தங்கள் புது உறவை உறுதி செய்தும் நடந்தனர்.

திண்ணனின் வீடு தெருக் கோடியிலிருந்தது. வீட்டின் முன்னால் இருப்பதைக் கண்ட யவனன் வியப்புடன் அதைப் பற்றிக் கேட்டான். அன்னியரும் ஆதரவற்றோரும் இரவிலும், கடும் வேய்விளும் தங்கிச் செல்ல உதவும் என்று சினைகள் சிரமத்துடன் சைகை யொழியில் விளக்கினான். கரந்து களவு செய்வோருக்கும் இது உதவுமே என்ற உயர்ந்த யவனன் உதிர்த்ததில் தவறில்லை. யவனமும் வாழ்வும் நிறைந்துள்ள நாட்டில்

இத்தகைய ஐயத்துக்கு இடமே இல்லை என்ற திண்ணனுடைய விளக்கத்தை யவனனால் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இருவருடைய பண்பும் பழக்க வழக்கமும் வேறுபட்டவை.

திண்ணனுடைய வீட்டில் போர்க் கருவிகள் மழுங்கியும் முறிந்தும் கிடப்பதைக் கண்ட யவனன் அவற்றை இசுழ்ந்து நோக்கினான். அவனுடைய நோக்கின் குறிப்பை உணர்ந்த திண்ணன் புதுமையாகவும், நன்றாகக் கூராகக் கட்டும் இருந்த கருவிகளை அவனுக்குக் காட்டி தன்னுடைய குலப் பெருமையினை விளக்கினான். அவனுடைய முன்னோர்களின் வீரத்தின் அடையாளங்களானப் பரிசுப் பொருட்களைக் கொண்டு வந்து கொட்டிய பெருமையினைச் சான்றுகளுடன் விளக்கினான். ஆனால் திண்ணனின் அன்றைய நிலை அவ்வளவு செழிப்பாக இல்லை என்பதை அறிந்து கொண்டான் யவனன்.

இரவு வந்தது. யவனுக்கு நல்ல விருந்து கொடுக்கப்பட்டது. அவனுடைய மகிழ்ச்சியில் தான் கொண்டுவந்துள்ள விளையுயர்ந்த மதுவை, மூட்டையிலிருந்து வெளியே எடுத்தான். அதைத் திண்ணன் தடுத்தான். யவனன் வியக்கிறான். மதுவை வேண்டாதவனும் உலகில் இருக்கிறான் என்ற விஷயம் பார்த்திருந்து சேர நாட்டில் பலர் மதுவை அருந்துவது உண்டு. ஆனால் அதற்கு அடங்கி மயங்கு வதில்லை. தன்னைப் போன்ற சிலர் மதுவைத் தொட்டுப் பார்த்ததே இல்லை என்று மிகவும் பெருமையுடன் திண்ணன்

பொதுவுடைமைவாதி - பாரதி

மீராபாய்
முதலாண்டு பி.காம்.

“கட்டெரிக்கும் சரவிகளின் சுரக்கும் வீரம்
பட்டெரிக்கும் பகல்உயிரும் படைவான் ஏந்தும்
அட்டதிக்கும் இடியதிர முரசு கொட்டி
நட்டகொடி ஏற்றுவித்த நாதன் எங்கோ”
என்று பாவலர்கள் போற்றும் பாரதி,

“மந்திரக் கவிஞன் அம்மா!
மாகாளி தந்த சக்தி”

பாரதி தனி மனிதனின் உரிமைகளைத்
தயக்கமின்றிப் பாடிய தரணி போற்றுங்
கவி. அவன் உலகைப் பொது நோக்குடன்
காணும் ஒரு பொதுவுடைமைவாதி.
அவன் கவிதைகளில் இனப்பற்று இறைந்து
கிடக்கிறது.

“அவனள்தோ வீரகவி; ஆசாரக் கவியல்ல;
சிவனே! எனக் கெஞ்சும் செத்தகவி அவனல்ல”
“மகனே! எழுந்திரிபா பாவிகளைச் சங்கரிக்கும்
தவசங்கரா என்று சத்திதரும் செங்கவிஞன்”

அவன் பொதுவுடைமை நோக்கைக்
காண்போம்.

தனிவுடைமை கொன்று பொது
வுடைமை கண்ட தரணி போற்றுங்கவி
அவன்! பாரதி ஒரு பொதுவுடைமைச்
சமுதாயம் காணக் கனவுப் புள்ளிகளில்
கவின்றிமிகு கோலமிடுகிறான்.

“நல்லற நாடிய மன்னரை வாழ்த்தி
நலம் புரிவான் எங்கள் தாய் — அவர்
அல்லற ராயின் அவரை விழுங்கிப்பின்
ஆளந்தக் கூட் திடுவான்”

என்று பொங்கி வரும் உணர்ச்சிகளை
ஒரு பாடலில் கொட்டுகிறான்.

அவன் “தான், தம்” என்ற தன்
உடைமையைத் தகர்த்து “நாம், நம்”
என்று பொதுவுடைமை கண்ட பாவலர்

சகம் போற்றும் சமரசக் கவி அவன்
பாரதி

“நாம், எல்லோரும் ஓர்வினை எல்லோரும் ஓர்
எல்லோரும் இந்நாட்டு மக்கள்
எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்”

என்று பொது நோக்கைக் கொண்டவன்
இவ்வுலகிலே நாம் நமக்காக இறைவனை
வேண்டுகிறோம். ஆனால் பாரதியோ,

“எனைச் சுடர்மிகு மறிவுடன் படைத்துவிட்ட
வல்லமை தாராயோ? — இந்த
மானிலம் பயனுற வாழ்வதற்கே”

என்று “சோற்றுக்குச் செலவும் பூம்பூம்பூ
பாரமுமாக எனக்கு வாழ்வு வேண்டாம்”
பொது மக்களுக்குத் தொண்டு செய்யவே
வேண்டும்” என்கிறான்.

ஏழையின் ஏந்தலாம் ஏற்றமிகு கவி
யவன் பாரதி.

“தனியொரு மனிதனுக்கு உணவில்லையெனில்
சுகத்தினை அழித்திடுவோம்”

என்று ஏழையின் பசித்துன்பத்தை
புணர்ந்து உள்ளம் குமுறுகிறார்.

...யென்ற சொல்லு — உலகில்
...யாக வைப்பேன்”
...யின் வயிறு நிறைய
...யும் போடவேண்டும் என்று பொது
...யைச் சமுதாயத்தை நோக்கிப்
...யிக்குரல் கொடுக்கிறான்.

பொதுவுடைமை கண்ட தீங்கவிச்
...யின் அவன்,
...யைக் குறுவி எங்கள் ஜாதி — நீள்
...யும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்
...யும் நாமன்றி வேறில்லை
...யைக் கோக்கக் கனியாட்டம்”

...யு பாரதி மற்ற புலவனிடமிருந்து
...யுபட்டு உயிர்களிடத்தும் அன்பு
...யுத்துகிறான்.

...யைப் பழித்துச் சமதர்மம் அளித்த
...யைக் கவி அவன்.

...யைப் பேதத்திற்கு அடிமை
...யை; இந்துக்கள் எல்லோரும் ஓர்
...யை என்ற இங்கிலீஷ் படிப்பாளிகளின்
...யை நான் அனுசரிக்கவில்லை.
...யின் விஞ்ஞானியின் கருத்தைப்
...யைப்பற்றுகிறேன்.

பலதீகதையின் பரமோபதேசத்தைக்
...யிடுத்து நிற்கிறேன்” என்று
1921-ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 15-ஆம்
...யி (இறப்பதற்கு 6 மாதம் முன்னால்)
...யு கூட்டுரையில் கூறுகிறார்.

“ஒரு நாடு மற்றொரு நாட்டை அடிமை
...யை வரையிலும் முதலாளிகள்
...யை கொடுமை செய்யும்
...யை நான் நிம்மதியாக இருக்க
...யை” என்றான் ரோமன் ரோலண்ட்

என்ற பிரெஞ்சுக்காரன். பாரதியோ
ரோலண்ட்டைவிட ஒருபடி மேலே
சென்று,

“பார்ப்பானே ஐயரென்ற காலமும் போச்சே!
வெள்ளைப் பரங்கியைத் துரையென்ற காலமும்
போச்சே!”

என்று பொதுவுடைமைக் குரல் கொடுக்க
கிறான். மேலும்,

“வானகம் இங்குத் தென்பட வேண்டும்”
என்று உலகில் சொர்க்கத்தையே
உருவாக்குகிறான்.

கொடி வணக்கப் பாட்டில் பாரதி
கூறுவது மிகவும் கூர்ந்து கவனிக்கத்
தக்கது. அவர் செந்தமிழ் நாட்டுப்
பொருநர், சேரன் நன் வீரர், தெலுங்கர்,
மராட்டர், இந்துஸ்தானத்து மல்லர் என
எல்லா தேசிய இனத்தாரையும் பொது
உடைமை நோக்கோடு அணி அணியாக
நிற்க வைத்து

“நம்பற் குரியர் அவ்வீரர் தங்கள்
நல்லுயிர் ஈந்தும் கொடியினைக் காப்பர்”

என்று அறிமுகப்படுத்திப் புதுயுக வெளிச்
சத்தில் பாரத நாட்டின் வெற்றிகளைப்
பூரிப்புடன் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறான்.

பாரதியின் விஸ்வப் பார்வையில்
பாரத தேசத்தின் தேசியம் மட்டுமல்ல;
இந்த உலகத்தின் தேசியமே அடங்கியிருக்
கிறது. அவன்,

“எந்த நிறமிருந்தாலும் அவை
யாவும் ஒரே தரமன்றோ?
எண்ணங்கள் செயல்கள் எல்லாம்
இங்கு யாவர்க்கு மொன்றெனக் காணீர்”

என்று கூறும் பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்
தில் புரட்சிப் பூக்கள், புதுமைப் பூக்கள்,

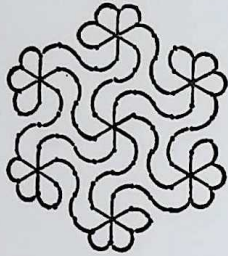
பொதுமைப் பூக்கள் பூத்து குலுங்கட்டும்!
தனிவுடைமை தவித்துச் சாகட்டும்!

“அவன் தொடாதது ஒன்றுமில்லை;
தொட்டதை அழகு படுத்தாமல் விட்ட
தில்லை” என்ற ஜான்சன் கோல்ட்-
ஸ்மித்தின் உரை நம் பாரதிக்கும்
பொருந்தும். அவன்

“கூளப்பன் காதலுக்குக் கொடிபிடித்துப்
பாழடிக்கும் படுக்கைகளைப் பாடமாட்டான்
வாழப்பன் பாடவந்த கவி”

பாரதியால் தமிழ் தகுதி பெற்றது:
தமிழால் பாரதி தகுதி பெற்றான். அவன்
பார்வையில் அகிலமே ஆட்சி புரிகிறது.

பாரதியார் பொதுவுடைமை நோக்கு
பரவட்டும்! அவன் புகழும் அவனியில்
பரவட்டும்! வாழ்க பாரதி!

“எல்லாரும் ஓர் குலம் எல்லாரும் ஓரினம்
எல்லாரும் இந்திய மக்கள்”

சிறுமை கண்டு பொங்குவாய்...

ச. நளினி மேனன்,
முதலாண்டு வரலாறு.

சிறுமைகண்டு பொங்கும்
சங்காரக் கவித்தேரே-நீ
சென்றதற்குப் பின்னாலே
சிறுமைக் கழுக்குகளின்
சிறகு வெட்ட ஆளில்லை
உன்னையே அழைக்கின்றேன்-நீ
நல்ல பாட்டுக்களால்
பாரதத்தை வாழவைத்தாய்
கல்யாணச் சந்தையில்
நவீன தருமர்கள் விலைபேச
அவளின்று பலருக்கு
விலையாகிக் கொண்டிருக்கிறாள்
வரதட்சணையை வராதட்சணையாக்கிட
வரமாட்டாயோ நீ
சாதிப்பேய்ச்சுச் சமாதிகட்டியவன்-நீ
ஆனால் இன்றோ ....
ஒவ்வொரு ஊரும்
மீனாட்சிபுரங்களாகி வருகின்றன.
உன்காற்றுப் பட்டால் கூடக்
கதறிஓடுகின்ற சாதிச்சைத்தான்கள்
இன்று கச்சேரிசெய்து
செல்வாக்குத் தேடுகின்றன
பாதகச்சிறுமைக் காரர் முகத்தில்
காறி உமிழ்ச்சொன்ன கனல்பறக்கும்
உணர்ச்சிப் பிழம்பே!
இன்று அத்தனையும்
பாதக மானால்

எத்தனைபேர் முகத்திலே
 காறி உமிழ்வது?
 இந்தப் பாதக இராவணர்களால்-உன்
 பாரதச் சீதை
 சிறையாகியே இருக்கின்றாள்
 இவர்கள்கிறுமைச் சிதைக்குத்
 தீ மூட்ட
 இராமனாம் என்றுநீ
 வரப் போகிறாய்?...
 தனிஒரு மனிதனுக்கு
 உணவில்லை என்றால்நீ
 சகத்தினை அழித்திடுவோம்
 என்ற தன்மானத்தமிழன்
 ஆனால் இன்றோ
 உனது இந்நாட்டுமன்னர்கள்
 எச்சில் இலைக்காகத்
 தெருவோரத் தொட்டிக்கருகில்
 ஏங்கிக் கிடக்கிறார்களே!
 பொங்கிச்சமைத்து உண்டுவாழமுடியாத
 இந்த ஆண்டுகள்எப்படிப்
 பொங்கி எழுவார்கள்.
 பொங்கலையும் தீபாவளியையும்
 நாங்கள் தினசரி
 காலண்டர்களில் தான்பார்க்கிறோம்
 நியாயமற்ற நீதிமன்றங்கள்
 கற்பைச் சூறையாடும்
 காவல் நிலையங்கள்
 தட்டிக்கேட்கத் தவறுகின்ற
 தலை முறைகள்
 இந்தச் சிறுமைகளை
 எட்டையபுரத்துப் பாரதியே!

உன்னைத் தவிர
 இந்த எட்டப்பர்களால்
 எப்படி முடியும்?...
 நீதான் புறப்பட்டு
 வர வேண்டும்
 கல்லாகி விட்ட
 இப்பாரத அகலிகை
 உன்காலடி படக்
 காத்திருக் கின்றாள்
 எப்படி வருவதென்று
 ஏங்கு கிறாயா?
 எங்கள் தாய்மார்களின்
 திரு வயிற்றில்
 கருவாக உருவாகிவா ...
 பிறக்கின்றகுழந்தைக ளிடத்திலாவது
 சிறுமைகண்டு பொங்கும்
 இதயம் இருக்கட்டும்.

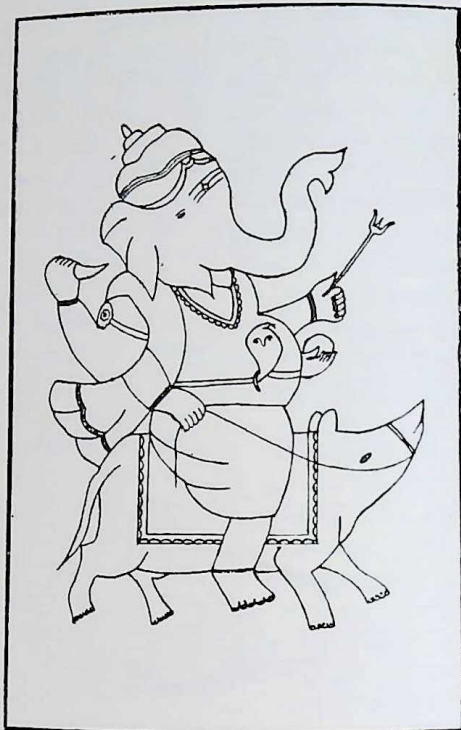
‘ரிவாக்ஸ்’லாக அமர்ந்துள்ளாள்? ஒரு வேளை அந்த வீட்டு மனுஷியோ? அல்லது அவளையும் யாராவது கொண்டு வந்து விட்டிருக்கிறார்களோ? என்றெல்லாம் எண்ணி அலைபாய்கிறது அவள் மனம். மாடியில் வீடு திரும்பியதும் தன் தாயிடமும் அது பற்றிக் கூறுகிறாள் நளினி. தன் மகளின் எண்ணப் போக்கினை புரிந்துகொண்ட தாய் மெலிதாகப் புன்னகைக்கிறாள்.

மறுநாள் காலை பஸ்ஸில் ஏறி ஜன்னல் ஓர சீட்டைப் பிடித்து அமர்ந்து பரபரப்புடன் எதிர் வீட்டை நோக்குகிறாள். ஜன்னல் அருகில் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்கும் அந்தப் பாட்டியை இப்போது நன்றாகவே பார்க்க முடிகிறது அவளால். சுமார் 75 வயதிற்கும்கூட. நெற்றியில் அகலமாகப் பொட்டு இருந்தது. அந்தப் பாட்டியைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது அவளுக்கு. மாலை வீட்டிற்குத் திரும்பிய நளினிவை ஓடிவந்து கட்டிக் கொண்டது அவள் அக்கா வித்யாவின் குழந்தை. வித்யாவைப் பார்க்க மிக ஆச்சரியமாக இருந்தது அவளுக்கு. ஆடிக் கொருநாள் அமாவாசைக்கொருநாள் தான் அக்காவால் பிறந்தகம்வர இயலும். எனவே ‘என்ன விஷயம்’ என்பது போல அக்காவைப் பார்க்கிறாள் அவள். சிரித்துக் கொண்டே உள்ளே சென்று நளினிவிற்கு காபி, டிபன் எடுத்து வந்த வித்யா தான் அந்த ‘டெர்மினஸ்’ வீட்டிலுள்ள ஒரு சிறுவனைப் பார்த்துச் செல்ல வந்ததாகவும் அச்சிறுவன் அவள் கணவருக்குத் தூரத்து உறவினன் என்றும் கூறுகிறாள். நளினி விற்கு மிகவும் ஆச்சரியமாகிவிட்டது. பரபரப்புடன் அங்குள்ள புதுப் பாட்டியைப் பற்றி வினவுகிறாள். வித்யாவும் அந்தப் பாட்டியைப் பார்த்துத் தானும்

அதிசயப்பட்டு அந்த வீட்டில் விசாரித்ததாகவும், “அந்தப் பாட்டியின் மகன் வேறு ஊரில் மிக நல்ல நியமிக்கப்பட்டு இருப்பவன், தன் தாயைத் தன்னுடன் வைத்துக்கொள்ள விருப்பமின்றி, மாதக் கனிடம் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டு விட்டுள்ளான். பாட்டியின் மகன் இந்த ஊரிலேயே வசதியாக இருந்தும் தாயை வந்து பார்ப்பதைக்கூட அவமானமாகக் கருதுபவன் போல எட்டிப் பார்க்காமல் இருக்கிறாள்” எனத் தான் கேள்விப்பட்டதைக் கூறியவுடன் நளினிவின் மனம் வலித்தது. “என்ன உலகமடா இது? இன்று அந்த மகன் தன் தாய்க்குச் செய்ததை நாளைக்கு அவன் மக்கள் அவனுக்குச் செய்ய மாட்டார்களா? தாய்மை எவ்வளவு உயர்ந்தது? என்றெல்லாம் எண்ணிக் குமுறிய நளினிவிற்கு “சிறுமை கண்டு பொங்குவாய்” எனப் பாடிய பாரதி நினைவு வருகிறது. “நல்லவேளை நீ இன்று இருந்து இப்போது பரவலாகிவிட்ட இந்த மாதிரி அவ்வகளைக் காணாமல் போய்விட்டாய்” ஒருவித இயலாமை மனத்தை உறுத்த வேளை கௌவிக்கொள்கிறது திடீரென பாட்டியின் அகல குங்குமம் நினைவில்வர வித்யாவிடம் “தாத்தா எங்கிருக்கிறார்” என விசாரிக்கிறாள். முதலில் வீட்டை விட்டு அனுப்பியது தாத்தாவைத்தானும். எங்கோ ஒரு கிராமத்தில் அந்த தள்ளாத கிழவரை மனைவியிடமிருந்து பிரித்து ஒரு தூரத்து உறவினரிடம் அனுப்பி விட்டானாம் அந்த மகன்! என்கிறாள் அக்கா. “மனத்தைப் பிரண்டியது”, “வயிற்றில் பட்டாம்பூச்சி பறந்தது” என்றெல்லாம் கதைகளில் படித்தபோது வேடிக்கையாக நினைத்த நளினி இப்போது அந்த உணர்வுகளை அனுபவிக்கிறாள்.

“உன் மாளிகை நிங்கள்” என்றெல்லாம் சாடவேண்டும் போல இருந்தது நளினிவிற்கு. மனைவிக் குப் பயந்து இப்படிச் செய்திருப்பானே என எண்ணியபோது பெண்களுக்கு அநீதி இழைக்கப்படுவதற்கு பூலக் காரணம் பெண்கள்தானே என்று தோன்றியது அவளுக்கு. “தன்னால் என்ன செய்ய இயலும். தன் தாயை இப்படியெல்லாம் தவிக்கவிடாமல் இருக்க வேண்டும்” எனச் சபதம் செய்து கொண்டபோது “நெஞ்சு பொறுக்கு தில்லையே இந்த நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால்” என்று வானொலியி விருந்து ஒலித்த பாடல் நளினிவின் அப்போதைய மனநிலைக்குத் தற்காலிக மருந்தாக அமைந்தது.

S. Lalitha, I Maths.

Tmt. Thangam Seshan, Principal, The Chief Guest, Thiru J. Ramachandran Director of Collegiate Education; Thiru S. N. Bhatt, Chairman and Tmt. Sushila Dalmia, Correspondent

To be Recorded in Letters of Gold!
The University first Selvi S Rajalakshmi
receiving a memento from the Chief Guest

Bella from Kerala
Rajamma, II (Chem)

College Teams

They did it! – The Unrivalled Queens of Ball Badminton!

"Thou Winning near the Goal – Yet, do not grieve" Our Valiant Hockey Team

The Athletic Team

The Cricket Team

The Basketball Team

The Volleyball Team

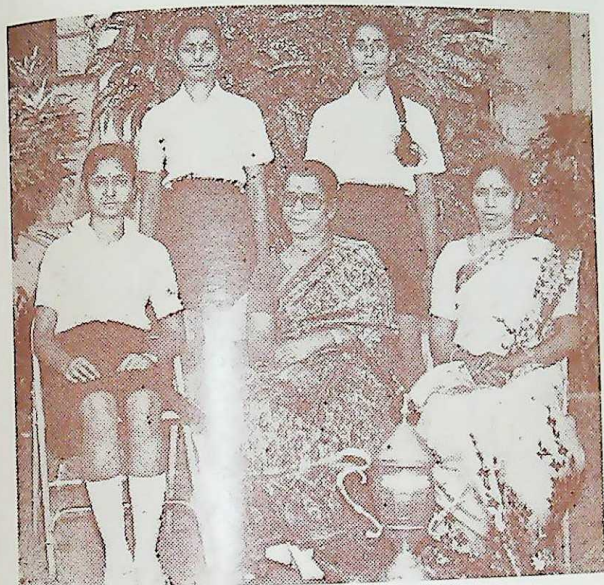
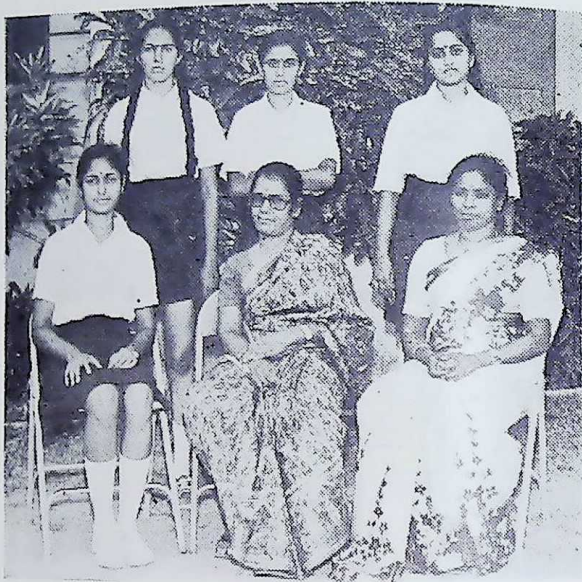

Table Tennis Team

Bharathi as a Socialist

R. SHEELA RANI,
II B.Sc. Chem.

Shuttle Badminton Team

... said, "Frailty! Thy name is
... The German Philosopher Niet-
... "Woman was God's second
... These show that, in olden days,
... were treated as animals, not only in
... but throughout the world. There was a
... when woman was kind and weak and
... tears; she was a little slave, beautiful
... useful; an unpaid labourer in eternal
... She was kept a fool, quietly
... to the will of man. She loved
... she had to; she worked for him, she

... the only man, who really hated these
... and wanted to see the dawn of
... liberation was Subrahmanya
... Bharathi. Everybody saw the woman as
... but he saw her as the Goddess! That is
... he says:

... னுலகில் எவ்வயிரும் தெய்வமென்றால்
... மனையாளுந் தெய்வமன்றோ?"

... he thought the society was not giving full
... freedom to women as they had given in
... games and plays. So he wanted to show a
... way to young women He advised
... as:

... யாதர் தம்மை இழிவு செய்யும்
... மடமையெய்க்கொளுத்துவோம்;
... வயவாழ்வு தன்னிலெந்த
... வகையுமும் மக்குளே
... யாதர் என்ற நிலைமைமாறி
... ஆண்களோடு பெண்களும்
... சரி சரி மாளமாக
... வாழ்வம் இந்த நாட்டிலே"

Not only did he advise the woman theoret-
ically, but also gave a practical example in
his 'Panjali Sabatham'. In every event he
showed how a woman should keep her
dignity and save her chastity.

Before his days, women were not well
educated. They did not come out from their
homes. They were not given freedom to see
the outside world, and were imprisoned in
kitchens. They were expected to die with
the death of their husbands. They lived in
fear and died in fire. But Bharathi never
liked these things.

He always dreamt about the freedom of
women. He wanted to see broken
the fetters with which their hands were tied.
He thought of a woman of that kind. His
modern girl cannot be controlled by anybody.
She will tell.

... பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள்
... செய்வதும்

... பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்;
... எட்டு மறிவினில் ஆணுக்கிங்கே பெண்
... இளைப்பிவைக்காணென்று கும்மியடி;"

She is never afraid of anything and any-
body. So she says:

... "சுற்பு நிலையென்று சொல்ல வந்தார், இரு
... கட்டிக்கும் அஃது பொதுவில் வைப்போம்;
... வற்புறுத் திப்பெண்ணைக் கட்டிக்
... கொடுக்கும்
... வழக்கத்தைத் தள்ளிமிதித் திருவோம்;"

Bharathi disapproved of the society in
which men had more power:

" உன்டாக்கிப் பாலூட்டி வளர்த்த தாயை
உமையவள் என்று அறியீரோ? உணர்ச்சி
கெட்டவர்!"

He questioned the males,

" ஆணெல்லாம் கற்பை விட்டுத் தவறு
செய்தால்

அப்போது பெண்மையும் கற்பழிந்
திடாதோ?

நாணற்ற வார்த்தையன்றோ? வீட்டைச்
சுட்டால்

நலமான கூரையுந்தான் எரிந்திடாதோ?"

He inspired the women to think for them-
selves by his verses. He also made men
realize what they had been deplorable
missing for centuries — the intellectual
participation of their women.

" பெண்மை வாழ்கவென்று கூத்திடு
வோமடா!

பெண்மை வெல்கென்று கூத்திடுவோமடா!

India had been standing on one leg—the
leg of the man, in those days. But he did
not want to see a handicapped India. But he did
made India stand erect. So he did
poems about Goddesses and he saw more
, Mother India'. He requested help from the
"Parasakthi" for the Russian Revolution.
He also requested help to human society by
giving 'Kani-Nilam'.

" காணி நிலம் வேண்டும் பராசக்தி
காணி நிலம் வேண்டும் "

The result of his hard work, is that, women
became lawyers, and voiceless women
began to voice their rights and privileges.
Now they have become ministers and rulers
of the Nation The Indian Society is now
beginning to feel a new strength and
confidence. India has begun to be civilized.
Now it stands on both, the legs of men and
women.

On to some Horsey riddles

R. RADHA, II B.Com.

1. Why should a colt avoid exposure?
Because he may catch a cold and become a
little hoarse.
2. How can you make a slow horse fast?
Stop feeding him.
3. Why is a horse like a lollipop?
Because the more you lick it, the faster it goes.

" HIS SOUL IS HERE "

N. S. NIRMALA DAISY,
II B.Sc. Chem.

"Ye have left your souls on earth!
Ye have souls in heaven too,
Double-lived in regions new".

Keats in his 'Ode to Beaumont' about
Barathi is no exception to this.
Barathi's soul is here with us today.

He fought for the man; for the society; for
the nation and for the world—all the battles
with his pen in the form of poetry. No doubt
we see a poet, a nationalist, a humanist and
a prophet, all in one man, the great Barathi!

He was born in 1882 and even at the young
age of eleven, people recognised the great-
ness in him. He sang his first poem and took
his audience by surprise. Strong, pungent
words and a simple style were the notable
features of his writings. That is why he is
well known even among the common men.

We need a good amount of courage, to
stand amidst all men the pits and ditches in
the society. Barathi had even a higher
message of it for he suggests ways of getting
out of them or rectifying them.

He roused the Indians against British
domination. He spoke for the emancipation
of women. Above all this, he is more
remembered for his broad thinking which
embraced the cause of not only his country-
men but of the whole world as such. We
can unhesitatingly say that no other man
through the media of poetry has advocated
unity among nations of the world.

"நிங்கள் தீவீனுக்கோர் பாலமமைப்போம்
சேதுவை மேடுறுத்தி வீதி சமைப்போம்"

The 'பாலம்' he refers to here is not the
wooden or iron bridge but the integration of

ideas, feelings and principles of the people of
the two countries. It is mutual understand-
ing and tolerance that binds mankind.
A beautiful song, is this, with a thought
provoking theme!

We know that man is a social being, and
also that understanding, love and unity are
the ingredients for a social life. But we are
primitive in this thought because we think
that the 'society' refers to our home, our
circle of people or at the most only our
countrymen. But Barathi proved to be the
real social being otherwise his poems like
'The Russian Revolution' (ருஷ்யப் புரட்சி)
'Welcome Address to the Prince of Wales'
(வேல்ஸ் மன்னருக்கு வரவேற்பு) and 'Japan's
Vocational learning' (ஜப்பானின் தொழிற்
கல்வி) would not have had their existence.
Thus he spoke for the cause of men all over
the world.

The ordinary man striving for existence was
not to go unnoticed by Barathi. Food is the
basic need for our life on earth.

"Even if one individual has no food, we
will destroy the world!" Says Barathi

" தனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில்
சகத்தினை அழித்திடுவோம்."

Initially, his view would appear to be
drastic, but on second analysis, we realise
how humanistic Barathi was!

Whatever be the extent of our thirst, we'll
die of it rather than drink a glass of water
with a drop-of poison in it. It's the same in
this case too. We'll destroy the world if our
brother has no food. It is the want of food
that has made society all the more down-trod-
den with evils like crime, etc. This want

has been poisoning our society. So instead of dying of this poison, let's die of shame- of our incapacity to provide food to all.

Next he turns to define a 'man'. What should a man have?

“ மனதி லுறுதி வேண்டும்
வாக்கினி வேயினிமை வேண்டும்
நினைவு நல்வது வேண்டும்
நெருங்கின் பொருள் கைப்படவேண்டும்
கனவு மெய்ப்படவேண்டும்
கைவசமாவது விரைவில் வேண்டும்
தினமும் இன்பமும் வேண்டும்
தரணியில் பெருமை வேண்டும் ”.

Have a Courageous mind, speak soft words, think what is right, strive to make true your ambitions, be wealthy (give) and be healthy, lead a worthy life. He urges every man to aim at these ways of life. He has a word for scholars too!

“ பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ் மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்
இறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டார்
அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும் ”

He connects the literary streams of all languages in his sea of thought this way. Another wise way of bringing men together!

He wanted the Indian woman to demand her rights for she was one of the pans in the balance of society. He brought to realisation that.

'The hand that rocks the cradle ruled the world'. He registers into the tender, innocent minds of children that 'சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா' in order that they may

grow with the right sort of mentality. It is hard to change a grown-up personality both in figure and mentality.

'To err is human; to forgive is divine' Bharathi emphasises this divinity in men as

“ பகைவனுக் கருள்வாய் னன்னெஞ்சே ”

Bharathi reaches his height when he begs the Almighty to give him strength to live long for the cause of mankind.

“ வல்லமை தாராயோ இந்த மாநிலம்
பயனுற வாழ்வதற்கே ”

What more can a 'real human heart' wish for! Bharathi and humanism were not two aspects but one and the same. Man and his oddities in life were the targets of most of his poems. Thus his soul is here with us today.

I have tried to picture him as a humanist because in this still degrading society of ours it is only such humanists we are more in need of.

This touching aspect - humanism - is the feature of his poems that has propelled Bharathi to the centre of the world's stage. He died an early death at the age of 39. That was an irreparable loss to mankind.

'I am a man, and nothing, human can be a matter of indifference to me' says Terence. This is what Bharathi says in all his poems which are to be treasured by way of following them in our daily lives. The fame he achieved through his work is the soul he has left for us. No doubt he is rightly called as 'உலக மகாகவி'—The Great Poet of the world!

Bharathi - A Philosopher from the South

A. R. MADHURAVALLI,
III B Com.

The picture of an Indian philosopher from the South often brings to one's mind the name of Dr. Radhakrishnan. But Bharathi, an eminent poet, had established himself as a philosopher in his poems which expressly reveal his profound philosophic knowledge. It is a matter of fact, while Dr. Radhakrishnan's writings in philosophy won appreciation only among the intellectuals, Bharathi's writings concerning philosophy appealed to one and all and were appreciated by them for their simplicity and sublimity. However, such appreciation had been implied in the over-all scope of his poems.

The Indian philosophy—basically Hindu philosophy—is an ancient one and differs from the various seers of Hinduism. However, its essence remains the same throughout and this common aspect finds place in Bharathi's philosophy. Like any other philosophy, the Indian philosophy aims at the attainment of the Ultimate Reality—the summit of all wisdom and knowledge. The Hindus believe that such attainment is possible but the liberation of the Soul from the bondage of this world. The illusory but attractive nature of this world has been described as 'Maya'. Since Maya evokes desires in us and hinders the process of liberating the soul, the philosophers say that the first attempt in the pursuit of real wisdom is in ridding oneself completely of all desires. For this purpose, the causes of the five senses of human beings, viz., sight, sound, speech, smell and touch—should be controlled with the help of a determined mind. This concept finds expression in Bharathi's poems as follows:

“ பொய்யுறு மாயையைப் பொய்யெனக்
கொண்டு
புலன்களை வெட்டிப் புறத்தில் எரிந்தே ”

When the senses are controlled, the mind stops craving for worldly enjoyments. What, then, should the mind do? Bharathi suggests the solution as:

“ ஐந்து புலனை அடக்கி—அரசு
ஆண்டு மதியைப் பழக்கித் தெளிந்து
நொந்து சலிக்கும் மனதை—மதி
நோக்கத்தில் செல்வ விடும்வகை
கண்டோம் ”

That is, the mind should be diverted towards the path of knowledge. What is the resulting benefit? Here are Bharathi's words:

“ என்ன வரங்கள் பெருமைகள் வெற்றிகள்
எத்தனை மேன்மைகளோ!
தன்னை வென்ற லவையாய்வுப் பெறுவது
சாத்தியமாகும்.....”

Making possible the achievement of victories, fame and glory is the valuable yield of self-control.

Diverting the mind towards the path of knowledge, in Indian philosophy, actually means the cognition of the Super Power (in any form) and being devoted to it. To Bharathi, the Super Power or the Almighty in the form of Kali, a form of Goddess with typical expression of a warrior, seemed to be appealing and he has been, throughout his life, a true devotee of Kali. The poems written with this devotional spirit are numerous. They bear varied expressions, like crying for grace, chanting Her name, demanding the needs, praising Her glory,

describing Her grandeur, wondering at Her creation, loving Her heartily, etc. Bharathi has had a liking for the divine child Krishna (or Kanna) also. He has sung many songs imagining Him to be his lover, his friend, his child, his mother, his father, his guru, his disciple, his servant, his master, etc. This devotion called 'Bhakti' is the first step for the attainment of real wisdom. Bhakti or devotion, which means constant concentration on God, has its own effects on the devotee. According to Bharathi, a Bhakta's state is as follows :

" பக்தியுடையார் காரியத்திற் பதாரர் ;
மிகுந்த பொறுமையுடன்
வித்து முனைக்குந் தன்மை போல்
மெல்லச் செய்துப் பயனடைவார் "

He compares the action of a devotee to the slow germination of a seed.

As the devotion is intensified, the devotee surrenders himself totally to his God and realises the presence of the Divine in himself. He finds that all his acts are caused by Him. This experience of Bharathi flows out in a poem on God Vinavaka as :

" செய்யும் தொழிலுள் தொழிலே காண் "

and in a poem on Goddess Shakti (the other name of Kali) as :

" மனத்திலே நின்றுநனை எழுதுகின்றான்,
மனென்மணியென் மாசக்தி வையத்தேவி "

Highly intensified Bhakti carries the devotee to a stage of 'Mukti' wherein merry-making and mourning mean the same for the mind. This stage is attained when the total absence of our hold over the universe—even over our births and deaths—is realised. Bharathi described it thus :

" முன்னர் நமதிச்சையினுற் பிறந்தோ மில்லை;
முதலிறுதி இடைநமது வசத்தில் இல்லை "

A deduction from this is the description of Mukti.

" தோன்றி அழிவது வாழ்க்கை — இதில்
துன்பத்தோ டின்பம் வெறுமையென்
முன்றில் எதுவரு மேனும் — களி
முழுகி நடத்தல் பரசிவ முக்தி "

This ultimately means a state of mind devoid of worry of any sort. Bharathi puts it in his verse as :

" கவலைப்படுதலே கருநரகு அம்மா!
கவலையற் றிருத்தலே முக்தி "

At this stage, the devotee fully realises his Divine Self and condemns the mundane self (the physical body). Bharathi's realisation of this fact is found in these lines :

" நான் என்றோர் தனிப்பொருள் இல்லை
நானெனும் எண்ணமே வெறும் பொய் "

On realising the falsity of this self, the devotee realises the Divinity of the self or the Divine soul or Atman and finds that the Atman cannot die and it is only this physique made up of matter that encounters death. Bharathi declares this deathless state of his inner self as :

" பார்மீது நான் சாகாதிருப்பேன் கண்டர் "

When one finds himself divine, he is filled with Divine Bliss and the whole universe seems divine to him. One of Bharathi's poems is full of samples of such divine sights, and ends with the following words :

" எங்கும் தெய்வம், எதுவும் தெய்வம்,
மண்ணும் கல்லும் தெய்வம் "

He sees divinity when he sees rain :

" தெய்விக காட்சியைக் கண் முன்பு
கண்டேன் "

He sees divinity in dusk as :

தேவி பராசக்தியின்னை
விண்ணில் செவ்வொளி காட்டிப்
பிறைதலைக் கொண்டாள் "

And as any other devotee, Bharathi reaches the stage of culmination—the attainment of ultimate and true knowledge. Here, he finds that it is his Divine self that pervades the Universe as Universal Divinity. A feeling of Oneness is obtained. Bharathi has written a poem, under the title " நான் ", wherein he brings out the identification of himself with all materialistic, abstract and conceptual things. This true 'Gnana' is achieved through Yogas and Yagas. Bharathi has condensed the voluminous explanations on Yoga, Yaga and Gnana in just the following four lines :

" ஊருக்குழைத்திடல் யோகம் ; — நலம்
ஓங்கிடுமாறு வருந்துதல் யாகம்
பொருக்கு நின்றுடும் போதும் — உளம்
பொங்கல் இல்லாத அமைதி
மெய்க்ஞானம் "

The Oneness, at this stage, is indicated by the term "Brahman" Bharathi indicates the equivalence between the Self and Brahman as :

" பிரமமே யானென்ப பேசுவர் பேசுக!
பிரமமே யானென்ப பேசினர் பெரியோர் "

Though Bhakti Yoga has occupied a predominant position in Bharathi's poems and is preponderant over other Yogas like Sankhya Yoga, Raja Yoga, etc. still others do find their place and are mostly implied. Bharathi has also written an essay on Hindu philosophy. He enlists the different modes of Hindu worship and explains each of them, in that piece of writing.

Thus, as an inference, it would not be an exaggeration to say that Bharathi, an eminent philosopher, has been a translator in the field of philosophy - one who has translated study into simple understanding. A collection of all sophisticated Philosophic elements in Bharathi's writings would only be an abridged version of the explanations given to Vedas, Upanishads, Gita and the like. Bharathi has been a poet in various capacities : a furious freedom fighter, a dedicated patriot, a pious devotee, a lover of Tamil, an innovative and imaginative writer. Above all, he is a great philosopher who has taught the greatest Hindu philosophy with the simplest words of Tamil. When nothing but the philosophy in his writings are held in mind, it is certain that we will regard Bharathi as even excelling Dr Radhakrishnan as a great Indian philosopher from the South.

Bharathi - The Poet of all Times

Mrs. ANANDHI JAYAKUMAR,
Department of English

The ideas of Bharathi are relevant for all times. He is not a poet to be branded as belonging to any particular age. He had many novel and revolutionary ideas on many topics. The first thing that comes to anyone's mind when one thinks of Bharathi is the Status of women. He wants to elevate womanhood.

"பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திடுவோமடா!
பெண்மை வெல்கென்று
கூத்திடுவோமடா!"

Men should treat the women properly, he emphasises.

"பெண்ணறத்தின் ஆன் மக்கள் வீரந்தான்
பெணுமாயிற் பிறக்கொரு தாழ்விலலை"

The famous 'கும்மீப்பாட்டு' is full of his revolutionary ideas. It portrays a dreamland where women are free—they have freedom of thought and good education.

"ஏட்டையும் பெண்கள் தொடுவது
தீமையென்று
எண்ணியிருந்தவர் மாய்ந்து விட்டார்;
வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணைப் பூட்டி
வைப்போமென்ற
விந்தை மவிதர் தலை கவிழ்ந்தார்."

Part of his dream of 'புதுமைப்பெண்' has been realised in that the woman has come out into the world and is brave enough to handle any situation. The women have even entered the fields like the police department and Prime Minister ship which had so long been dominated only by men.

Has the condition of the women improved? No. Though they have started working, they are still under somebody's control—the father or the husband. Further, the dowry

system still exists! There are many women who are still alone because of this problem. A beautiful description of a lovely situation a curse for the women of India. It will remain so unless drastic steps are taken against it.

Bharathi is against the caste system, and favours a socialist society.

"சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா — குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்
நீதி, உயர்ந்த மதி கல்வி — அன்பு
நிறைய உடையவர்கள் மேலோர்."

The song 'முரசு' is fully a revolt against the caste system. Let us have a sample from that poem.

"சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டாம் — அன்பு
தன்னில் செழித்திடும் வையம்"

He wants the industries to flourish since that is the way to improve our country.

"இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடுவீரே!
யந்திரங்கள் வகுத்திடுவீரே!"

"ஆயுதம் செய்வோம், நல்ல காகிதம்
செய்வோம்
ஆலைகள் வைப்போம், கல்விச் சாலைகள்
வைப்போம்."

Bharathi arouses the patriotic feeling in the minds of the people. Though the songs were written at a time when the country was under the control of the foreigners, still they have a value. To infuse the patriotic feeling in the people, he has adopted the language of the common man and as a result even an uneducated person can get patriotic feeling by a more reading or listening to the poem.

Bharathi's appeal to the Goddess:
காண திலம் வேண்டும் — பராசக்தி
காண திலம் வேண்டும்"

It is even a bit of land is difficult for a common man to get. Is not the song relevant to the present situation? The full song is a beautiful description of a lovely situation a woman would like to be in. Leave alone a common man cannot dream of even a hut. Most of the people are on the platforms.

Bharathi shows utter disgust about the condition of the people, in those days.

"நெஞ்சு பொறுக்குதியே — இந்த
நிலை செட்ட மனிதரை நனைந்து
விட்டால்
பாயராய், விலங்குகளாய் உலகனைத்தும்
இடிச்சி சொல்பான்மை கெட்டு,
நாயமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றே? சொல்லீர்!"

Bharathi sang the following lines about the condition of India, before we attained freedom.

"யுச்சமும் நோயும் நின் மெய்யடியார்க்கோ?
பாரிலி மேன்மைகள் வேறினி
யார்க்கோ?"

It is a matter to bemoan that still they are relevant to the people of free India!

He advocates freedom not only for the country but asserts what is of prime importance to the individual.

"தனி ஒருனுக்கு உணவிலையெனில்
கூத்தியை அழித்திடுவோம்"

In "போகின்ற பாரதமும், வருகின்ற
பாரதமும்" he shuns the evil in people and becomes people of some virtues.

"நீதுறு சொல்லுவாய், காசொன்று
நீட்டிலும் வணங்குவாய் போ போ போ
ஒன் படைத்த கண்ணினாய் வா வா வா
உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வா வா வா"

Justice is in a sad plight in the present-day India. We have only degenerated not improved and his dream of an ideal India remains a dream. Still the condition of the people remains unchanged!

"ஊமையராய்ச் செவிடர்களாய்க்
வாழ்கின்றோம்." குருடர்களாய்

None of his songs has lost its appropriateness because almost all his ideas have relevance for all times. Bharathi's 'கிளிக் கண்ணிகள்' gives the best picture of the present-day India—as it prevailed at the time when they were sung:

"நெஞ்சில் உரமுமின்றி நேர்மைத்
திறமுமின்றி
வஞ்சனை சொல்வாரட — கிளியே!
வாய்ச் சொல்லில் வீராடி."

மாதரைக் கற்பழித்து வன் கண்மை
பிறர் செய்யப்
பேதைகள் போலுயிரைக் - கிளியே!
பேணி யிருந்தாரடி."

அச்சமும் பேடிமையும் அடிமைச் சிறுமதியும்
உச்சத்திற் கொண்டாரட — கிளியே!
ஊமைச் சனங்களட

சொந்தச் சகோதரர்கள் துன்பத்திற்
சாதல் கண்டும்
சுந்தை இரங்காரட — கிளியே!
செம்மை மறந்தாரட."

Don't we feel that his outcry is true in the present-day India?

He favoured equality. Are we all really equal to one another? The answer is rather a big No! The equality we experience now seems only akin to the equality enjoyed by animals.

"All animals are equal. But some animals are more equal than others!"—that is what the 'Animal Farm' of George Orwell declares!

Professing all these ideals, Bharathi does not forget God. His favourite is Goddess

Shakti. We can see his invocation to Shakti in almost all his poems. He was a man of foresight. He foresaw the condition of India after attaining freedom and that is why his poems are immortal!

Bharathi had fondly hoped for an India that will be virtuous and glorious. He sang thus:

“நல்வகாலம் வருகுது; நல்லகாலம் வருகுது;

சாதிகள் சேருது; சண்டைகள் தொலைந்து,
சொல்லடி, சொல்லடி, சக்தி, மாகாவி,
தரித்திரம் போகுது; செல்வம் வருகுது;
படிப்பு வளருது; பாவம் தொலைந்து;
படிச்சவன் குதும் பாவமும் பண்ணினால்,
போவான், போவான், ஐயோவென்று போவான்!
தர்மம் பெருகுது, தர்மம் பெருகுது.”

Let us look forward to his dreams coming true!

The Monetary Creeper

K. S. JAYASHREE, III B. A. Literature

To pay or not to pay is the question
Behold! The daughter's wedding bells ring
If the account at the bank sinks,
The use of degree or qualification
Is only to provide speculation,
On collecting the proportionate dowry.
And the groom doesn't object, does he?
And hence do the parents yell
When their new-born babe is a girl.
When it is money which decides one's fate,
Not far are the days when one could get
A husband "second-hand" at the Moore Market.

College Day

The Hon'ble Minister for Health, H. V. Hande, welcomed into our midst

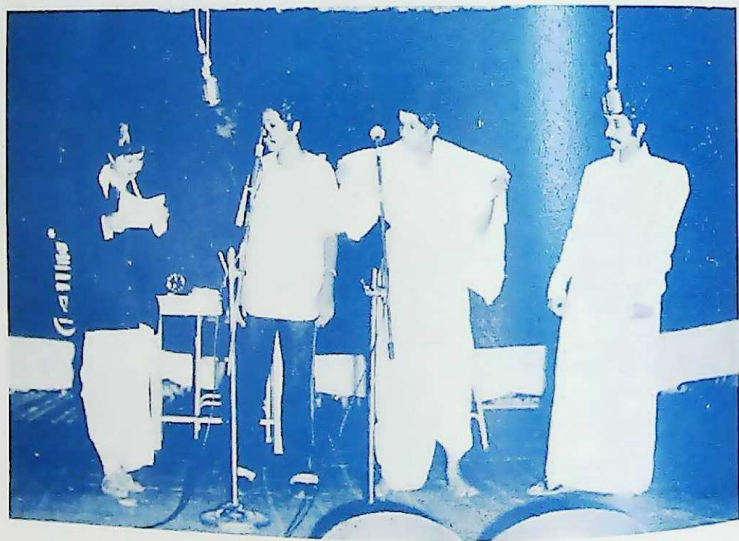
The Hon'ble Minister delivering the College Day address

"Wilt thou be my Queen, O beautiful one?" — Folk Dance

"Heard Melodies are Sweet" A Veena Recital

Do I get your house? A scene from the Tamil Skit.

Distant Relative? A scene from the English play

Behold the Dancing Damsels !

A melodious tribute to Bharathiar

Some Thoughts on Bharathi

Mrs. T. RUKMANI,
Dept. of Economics.

Today, everywhere, you see posters and banners about 'Mahakavi' Subramanya Bharathiar, commonly known to us as Bharathiar. His name indicates that he belongs only to India. But he had kind thoughts for other countries of the world. He can be rightly called an International poet.

It is the custom of any poet to praise his own country or his own ruler. Bharathiar was highly broad minded. He wanted to promote human welfare in any country of the world. To cite an instance, he sends his good wishes to a country like Belgium, when that country was in distress. In his poem 'பெல்ஜியத்திற்கு வாழ்த்து' he has expressed his appreciation on the stand it took :

“மானத்தால் வீழ்ந்து விட்டாய்
மதிப்பீலாப் பகைவர் வேந்தன்
லானத்தாற் பெருமை கொண்ட
வலிமைதான் உடையதேனும்
ஊனத்தால் உள்ள மஞ்சி
ஒதுங்கிட மன மொவ்வாமல்
ஆனந்தைச் செய்வோமென்றே
அவன் வழியெதிர்த்து நின்றாய்
தயருண்டோ துணிவுள்ளோர்க்கே”

As a revolutionist, he rejoices over the success of October Revolution and the downfall of the cruel 'Tsars'. He praises and thanks the deity for courage, bravery and war i.e., 'Shakti' or 'Kali' thus:

“மாகாவி பராசக்தி உருகிய நாட்
புனிற் கடைக்கண் வைத்தாள், அங்கே
ஆகாவென்றெழுந்தது பார்யுகப் புரட்சி ;
கோடுங்கோலன் அலறி வீழ்ந்தான்.

‘அடிமைக்குத் தளையில்லை யாருமிப்போது
அடிமையில்லை அறிக’ என்றார்,
இடிபட்ட சுவர் போலக் கவி விழுந்தான்
கிருதயுகம் எழுக மாதோ.’

His tender heart bleeds for our women who were working under the Britishers in a distant island. He sends his prayers to 'Kali' being a God-Mother, to redress the grievances of the women folk there.

“..... துன்பக்
கேணியிலே எங்கள் பெண்களழுத சொல்
மீட்டும் உரையாயோ — அவர்
விம்மியழவுந் திறங் கெட்டுப் போயினர்
நெஞ்சம் குமுறுகிறார் — சுற்பு
நீங்கிடச் செய்யுங் கொடுமையிலே — அவர்
சாகும் வழக்கத்தை இந்தக் கணத்தினில்
மிஞ்ச விடலாமோ? றேற !
வீரகாளி, சாமுண்டி, காளி !”

Neither does he belong to a particular country, nor to a particular country, nor to a particular religion. Our secular 'ideas' are borrowed only from Bharathi. He writes about Lord Kannan, Vinayaka, Muruga, Shiva, Goddess Kali, Kannamma, Lakshmi and Saraswathi. It is but natural for anybody to write and praise their religion. But Bharathi equally praises Jesus Christ and Alla too: Let us enjoy the same in his own words:

“நசன் வந்து சிலுவையில் மான்டான்
எழுந்து யிர்த்தனன் நாள் ஒரு மூன்றில்
நேசமா மரியா மக்தலேநா
நேரிலே இந்தச் செய்தியைக் கண்டான்
தேசத்தீர் இதன் உட்பொருள் கேள்
தேவர் வந்து நமக்குட் புருந்தே

நாசமின்றி நம்மை நித்தங் காப்பார்
நம் அகந்தையை நாம் கொன்று
விட்டால்”

.. கல்வாத வராயினும் உண்மை
சொல்லாதவராயினும்

பொல்வாத வராயினும் தவமில்லாத
வராயினும்

நல்லாருரை நீதியின்படி நில்வாத
வராயினும்

எல்லாரும் வந்தேத்து மளவில் யம்பயங்
கெடச்செய்பவன்

அல்லா! அல்லா!”

Last but not the least, are his ideas on casteism. It should not go without mention since it is the burning problem of the day. He says that all religions and communities mean only the same though modes of worship differ. Here his thought resembles the thought of Swami Vivekananda and our ancient Tamil Poet Thiruvalluvar, Bharathi says it as follows.

“தெய்வம் பலபல சொல்லிப்—பகைத்
தீயை வளர்ப்பவர் மூடர்
உய்வதனைத்திலும் ஒன்றாய் எங்கும்
ஓர் பொருளானது தெய்வம்

Heard those howlers!

R. RADHA, II B. Com.

- A sheep is mutton covered with wool.
- The cow is the foundation of milk and coffee.
- A skeleton is the man with his inside out and outside in.
- Bruce was a brave general and fought like a Spider.
- Moths eat least of all, because they eat holes.

தீயினைக்கும்பிடும் பார்ப்பார் — நித்தம்
திக்கை வணங்கும் துருக்கர்
கோயிற் சிலுவையின் முன்னே — நின்று
கும்பிடும் யேசு மதத்தார்.

யாரும் பணிந்திடும் தெய்வம் — பொருள்
யாவினும் நின் றிடும் தெய்வம்
பாருக்குள்ளே தெய்வம் ஒன்று — இதில்
பற்பல சண்டைகள் வேண்டாம்.”

He teaches and preaches the same to the children.

“சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா — குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்
நீதி உயர்ந்த மதி கல்வி — அன்பு
நிறைய உடையவர்கள் மேலோர்.”

One can come to a conclusion, if he or she has read all his poems of Bharathi once, that his centenary should be celebrated not only in our country but throughout the world whatever be their nationality or religious belief. We should really be proud of possessing such a wealth of his poems, with international and universal acclaim!

Subramania Bharathi among us...

THE EDITORIAL COMMITTEE

To get to know the reactions of a cross-section of our College community to Bharathi's work, we asked them that Bharathi meant to them and what his relevance was to the modern age. The answers we got were interesting: some common, some novel, some serious, some critical and some appreciative.

Everyone unanimously appreciated Bharathi's poetic genius. Mrs. Seethalakshmi (II-Bot. Dept.) highlighted his capacity to convey a myriad of feelings, “which touch under cord of our love and appreciation.” Miss Vijayalakshmi (of Chem. Dept.) also wrote, with great admiration, about his literary genius and expressed satisfaction that his name had gone down in the golden books of immortality. S. Malathi (III-B. Com.) was happy that his poems were simple and very unlike the poems of Ilango and Kambar. Miss Malathi, Malathi saw a champion of easy-flowing verses, one who “freed Tamil from the dry bed of the grammarian's clutch”. Bharathi's capacity to compose poems on the simplest aspects of life was applauded by almost all. It was with this view in mind that Miss Chandravathi (B. Com. Dept.) and Miss R. Latha (Eco. Dept.) agreed that it was most appropriate to call Bharathi the “Agastya incarnate”. “According to them, he was as if he re-created Tamil. With great pleasure they note that “Bharathi's Age” has overflowed to the present day”.

Bharathi's role as a social reformer was popular with those interviewed. The most important aspect of his reformist role was his championing the cause of women's freedom from the various fetters imposed by society. Prathima Naidu (III-Eco.) was positive in her approach. She believed that

women's progress today was a fulfilment of his dream. Bharathi, had he lived today, would have appreciated the fact that, in general, the modern woman has broken off the shackles of “near confinement within the four walls to Parliamentary leadership”.

Of course, this does not mean that the woman of today is emancipated. It is disheartening to hear of “bride burning and other atrocities let loose on the innocent and helpless woman. However, the woman of today has become liberated to a limited extent. We only look forward to the day when the Indian woman is emancipated in the true sense. That Bharathi worked for a better status for women, both socially and otherwise was what T. J. Shyamala (II-Eco.) highlighted. In this context, an interesting observation was made by R. K. Usha (II-Bot.) Bharathi ridiculed the one-sided insistence of the male on the chastity only of women. Bharathi is, perhaps, one of those rare species of the “stronger sex” who believed in man's responsibility towards the maintenance of chastity in women. Miss. Senthamarai (Physics Dept.) using his name, made an interesting observation: She called him the fire of India “(Bharath—thee)”!

Continuing in this vein, we can also view Bharathi as a prophet. Ages ago, when casteism was an evil of society, Bharathi looked forward to a casteless society. N.R. Jayanthi (III-Maths) was emphatic in her portrayal of Bharathi's prophetic vision - as one who worked for economic equality and the removal of caste and religious barriers. His progressive ideals are to be followed, according to A. Anuradha (I-Litt). To Usha, he is a friend, philosopher and guide—a great soul in a poor man's garb.”

However, this does not imply that all is well with the modern world. Mrs. A. K. Janaki (Hist. Dept.) was angry with the society of today for having failed to follow Bharathi's principles. Her anger was shared by others too, who felt ashamed to say that we have failed to live upto his expectations. K. Kalpana (III-Litt.), while speaking of his patriotic fervour, had a valid point: Bharathi advocated freedom from the British, but the spirit of freedom is applicable to our society even today, as we are yet to "free ourselves from the clutches of hunger, poverty, casteism and parochial out look."

Again we quote Mrs. A. K. Janaki to bring out the general feeling of frustration and disappointment with life today which makes us believe that the ideals of Bharathi are forgotten. She mentions "the wide disparity between the rich and the poor, the lot of the middle class and the poor, the plight of un-

married girls in society-all these would prove that Bharathi's "thoughts are just quoted but not adhered" (in the true sense). We agree whole-heartedly with Mrs. Janaki and others. What is more interesting was that these views were enthusiastically supported by two of our male staff from the office; Mr. Meenakshi Sundaram and Mr. Muthurangan.

We only hope that at least after celebrating the centenary of Bharathi's birth, the dormant society would awaken to its duties and in the years to come, India will be a better place to live in! "He is a poet who belongs to all the ages - to all humanity" - let us take refuge and courage in this ideal and visualise a brighter future. Let us conclude with something beautiful and soothing and to quote N.R. Jayanthi". Bharathi was not a summer cloud but the first expression and descent of the monsoon itself, scattering its plenty over land and river, over hill and dale".

Balance

V. SRILATHA, III B. Sc. Physics

- One cannot bring about prosperity by discouraging thrift
- One cannot strengthen by weakening the strong
- One cannot help the wage earner by crippling the wage payer
- One cannot help poor by destroying the rich
- One cannot establish sound security on borrowing money
- One cannot escape trouble by spending more than you earn
- One cannot build character and courage by taking away man's independence
- One cannot help man permanently by doing for them
- Also one cannot encourage his studies by discouraging the wise
- What they could and should do for themselves.

Generation Gap-A Misnomer

V. KAMAKSHI, II Litt.

Of late, the youth have coined a new term "The Generation Gap" as a camouflage to their acts of indiscipline and violence. The term sounds all right and looks akin to similar terms "Communication Gap", "Production Gap", etc. The youth wrongly explain this term as the failure of the older generation to provide the necessary link with the younger generation by properly planning their families, giving proper education to their children and bringing them up as useful citizens.

Many a youth is heard to be blaming the older generation for all the ills of today. They say that the latter are responsible for the population explosion which is the root cause of all troubles. It is true that the older generation had a system of early marriage and had produced a number of children. The older generation believed, and correctly so, that the country's wealth lies mainly in its man-power. Our country is not poor, but only the people are poor. That is because the youth, the backbone of the country, are today frittering away their energy in unsocial activities, hampering exploration of the country's hidden wealth and production of essential commodities. One should not forget that those were the days when practically milk and honey were flowing all over, at very little cost. In those days, there were not so many graduates and post-graduates as at present. The parents of the so-called older generation did not have the wherewithals to give their wards higher education. They too had their own restraints and limitations. Yet, they all lived happily! The present day middle-ages and teen-ages have been fed, clothed and educated by them. The older generation has always wished that the youth of today should be well educated and be well settled

in life.

Then, why are the youth of today unhappy and frustrated? it does not need a Prof. Einstein or a Socrates to find out the reason. Today's youth have themselves to blame for the pitiable plight they find themselves in. They are not following the age-old conventions and traditions set by their fore-fathers. They have started asking "why". The older generation, having lived happily by following what they were taught, want their children also to follow suit. The youth have branded the older generation as "blind believers" and have tried to find answers themselves. In the process, they have turned out to be a dishonest and disloyal lot. Any sane person will agree that there is a limit beyond which you cannot answer the "why".

The behaviour and conduct of the present day youth is an open book for everyone to see. They do not want to put in sincere and honest effort; they want every amenity at their beck and call; they do not want to work hard; they resort to easy and quick methods of becoming rich. We see agitations; protests, strikes, chain-snatching, eve-teasing, adultery, dacoity and what not! The students are also blamed for all this. They may have nothing to do with such incidents. But the youth of the country are at the root of such unsocial acts and the students belong to the segment termed "youth". Unfortunately, human nature is such today that selfish elements are there in every section, including the student and non-student sections. Some students somewhere fall a prey to such undesirable elements and stoop to the level of violent agitations, unbecoming behaviour towards their masters, copying in the examination hall, tampering with mark-sheets, forging of certificates, etc. So the entire student

community becomes an object of hatred in the eyes of the government and the public. The student community should have a well-knit organisation of their own to protect themselves against infiltration of blacksheep into their fold. The organisation should elect as its leaders such students with proven qualities of discipline who will not fall victims to selfish aggrandisement. They should not allow themselves to be influenced by political and unsocial elements who do not fail to grab opportunities of students' agitations to their own advantage.

There is no denying the fact that the present generation owes to our forefathers their very existence and whatever they are able to enjoy today. Instead of worshipping them, the youth have thrown them into the streets as sucked oranges. The aged are not cared for by their children and are considered to be unwanted elements in our society. Having sipped the cup of greed, craze and lust, they are so very intoxicated that they are not able to read the writing on the wall,

that a worse fate is in store for them in their old age too, as they do not possess any 'tantric' to remain young throughout.

All that is said above applies generally to a majority of our homes. If there are some cases to the contrary, those will be only few and far between.

On the whole, the moral atmosphere of our society has become heavily polluted in this generation unlike what it was. The "gap" between the old and the present generation is not the creation of the old-timers but entirely that of the youth of today. It is only the creation of the younger generation because of their refusal to tread the paths devised by their forefathers. The remedy lies wholly in the hands of the young ones. If they are unable to pick up the threads where they were left by their parents, then the remedy lies in their going back to their own parents, make them spend the rest of their life happily, seek their blessings and beg of them to show the correct path to live.

Tongue Twister

R. RADHA, II B. Com.

Mr. See and Mr. Sore were old friends.
 See owned a Saw and Sore a seesaw.
 Now See's saw sawed Sore's seesaw
 before Sore saw See which made Sore
 sore with See. Had Sore seen see's
 then Sees saw wouldnot have sawed Sore's seesaw.
 But See saw Sore and Sore's seesaw before Sore saw See's saw.

Should Education's aim be just Jobs?

A. R. MADURAVALLI, III B. Com.
 1st PRIZE ESSAY COMPETITION - PLANNING FORUM

The greatest defect of the present system of education is that it lacks an aim. The sequence of Education Ministers and chancellors, enlisted in the history of the States and the Universities have had a list of aims that the system formulate would achieve. But, infact, the list that is prepared with great care and vigilance and not the system. There- instead of having one appreciable and desirable aim being assigned to education, the educational system has become the dice of a political game, particularly so in India.

Education's main aim should be "to make a MAN". Everyone undergoing an educational course does not go in for a job. When one does, his whole life does not end with the receipt of an appointment letter. So, it becomes absolutely necessary for education to make every man "alive" and not to provide for "a living". It is probable that the education at school, is not linked with the preliminary education at home. Unless such a link comes to prevail, the educational system will never rise from its present abyss of ignorance.

A man is what his mind makes him. It should be the aim of the education to teach the mind what a man it should make. Teaching history or geography to a born scientist is not irrelevant. It is more important to teach him how to extract lessons from history or geography for his scientific career. In other words, more care should be taken of the mind than of the brain.

Every child's mind receives its first lesson at home - from its parents, its brothers or

sisters, its relatives, etc. Those at home do not start teaching about job-techniques. But, they try to teach it how it should live - how to conduct itself, how to move with others, how to behave courteously, and so on. Unless the education given subsequently at schools improves and improvised on this subject, it cannot be a true education. True education's aim need not be to seek jobs. Instead, it should be supplementary to what is given at home to bring up a child. Of course, then the system will widen the scope of bringing 'jobs' also under it.

Education's aim of 'making a man, a MAN' may be said to cover all the following aspects. Firstly, every child should be taught how to conduct itself. It is not uncommon to find graduates and masters of certain subjects' dangling their legs and making indecent gestures and talking in loud tones, when seated before an elder. So many 'rank-holders' lack the basic courtesy, decency and discipline. A home is too small a society for a child to learn. It should be one of education's aim to instil in every child, the best code of conducting itself.

Secondly, education's aim should be to inculcate in every pupil a friendly behaviour. Neighbours and relatives deserve friendliness from every child and the educational system should aim at winning friends for the child rather than fetching enemies. A congenial atmosphere is created by the mind. So, the educational courses must teach the students how to behave in society.

Thirdly, education should help every student to realise, shoulder and discharge

all responsibilities so that the pupil not perplexed at the very idea of taking up responsibilities. Education should guide issues like how one should have a planned approach to every problem, how to get along with a heavy task, how to avoid tension of any sort at any moment, how to remain unaffected and balanced by mistakes and failures, on occasions of victory and defeats and such other relevant matters. Whether at home or at factory or at an office or any other working-place, one's capability of finishing the work assigned with the highest degree of perfection and accuracy, depends upon what education has taught him in that respect.

Fourthly, education should aim at making a patriot of every child. A feeling of patriotism should be created in every heart. Patriotism is not only the steady attachment to one develops to his motherland or mother tongue, but also includes knowing the glory of the mother-land in the mother-tongue and conveying it to others. So many 'Indian' officers remain ignorant of the glorious past of India. So many 'Indian' citizens remain unmoved of the sorry state affairs prevailing in India. Education should therefore aim at fostering the feeling of patriotism in every student. The proposal of introducing a subject about the nation in colleges is appreciable.

You make me a Fool

R. HEMAVATHY, III B. Sc. Physics

1st Prize-Creative writing Competition (Poetry)

Everytime I meet you
 Lot of things I want to tell you :
 The fun I had,
 The poem that made me mad,
 Nature's beauty I enjoyed,
 The music, I played ;
 And, and... that feeling in my marrow
 To share with you all my sorrow.
 But, once your eyes pierce mine
 Everything fades in memory save your face fine,
 I stand listening to your metallic voice
 Feeling the men around me are but toys.
 Oh! What a fool you make me
 To search for a word that would be the key.

WHAT HAPPENS WHEN WE PRAY FOR OTHERS?

V. VIJAYALAKSHMI, I B. A. Economics

"More things are wrought by prayer than this world dreams of". That is the verdict of believing men and women. Prayer is the power of every life that has exercised a profound and enduring spiritual influence. We know that in it there is available to each a power of tremendous magnitude.

Too often, we pray only in time of crisis, when trouble comes, when disease attacks and when the safety of our country is threatened. Prayer thus resorted to principally as a means of obtaining things from God when other means fail, is spasmodic and selfish. No wonder people who pray in this fashion find it unsatisfying.

Also, many people in their prayers have grasped a form of words in their childhood and are using it in their adult stage without knowing its meaning and sometimes without real faith in its power.

The difficulties which keep us from offering prayer may sometimes be theological. If God knows what people need before we ask Him, why tell Him? If, being 'All-loving' and 'All-wise', He is ready to do what is best for every human being. Then why pray at all? To find an answer let us consider one form of prayer. Let us see what happens when we pray for others.

First of all, have you ever thought of the effect of prayer on yourself? It is impossible to harbour ill-will and animosity against anyone if you keep on praying for them. Whether your prayers have any immediate effect on them or not, this much is certain: you will be better for them.

Prayer is the best arbitrator of all differences, the best promoter of true friendships,

the best cure for envy and jealousy. Are there people who dislike you, or have injured you; Do you ever dislike and shun them? Pray for them and you will be more patient and charitable. You will find that you are a happier person, living in a world that is friendlier than you were accustomed to find it.

Prayer for others not only transforms the disposition, it energizes the will. It helps to picture the situations of other human beings; it troubles the conscience and kindles affection in the heart; finally it moves the will to action. True prayer is dynamic. Use it, and you will discover that you can't stop short at praying. If your prayer has any passion and sincerity, it will stimulate action in you.

If a man prays for his friends or for those dear to him, he is certain to be concerned about them and active in his concern. If he fervently prays for his country, he will be a loyal citizen making a worth-while contribution to the life of his time.

When we pray for others, we are not inducing God to interest Himself in those for whom we pray. We are praying to God as a proof of our interest in them, are submitting that interest to Him for purification and are thus making ourselves eligible to His guidance and receptive of His power. More than that, besides opening the sluice gates of divine grace to pour into our minds, we are charging the environment of our fellows with a spirituality. That makes it easier for them as well as for us to realise the will of God.

While we are thinking about ways to unleash the power of prayer there is this to bear in mind: 'it may be that often we do

not pray for people and causes simply because we do not care enough for them, because we lack imagination as well as affection.'

If we have imagination, if we have care enough, if we love people and our country-we

instinctively turn to God on their behalf and seek to reinforce, our love on Him. Prayer is love, raised to its greatest power, because the love and imagination in it reaches the highest and widest range.

Poor Teacher!

N. USHA, I B. A. Economics

Have you been a teacher
Facing faces forty,
Young hale and hearty,
Determined to "teach her"
'T' is in English she specialises
Besides the sublime varieties
She teaches language peculiarities
And the 'main sub Clauses' to analyse.
She turns to face the board
To write, 'draw, drew, drawn,'
She hears a wanton yawn.
To tell her they are bored.
With dignity she tries to ignore
The mumble, grumble, groan
To which they are prone
Hinting "enough no more".
She racks her brains hard.
Should have used portraits
To illustrate the traits
Churned art by the Avon Bard
She takes a surreptitious peep
At her watch. It's time for bell!
She should leave before they yell
With a sigh ever so deep.
Would you believe her my friends?
Their answers when she corrects,
Are nothing less than perfect!
Suppose this is the modern trend.

From Darkness to Light

R. RADHA, B. Com. II year

Spoken words conveyed in the form of a message may be lengthy and take time to convey the meaning. But a glance of the eyes conveys a whole world of ideas immediately. The eyes are incomparable organs and the human beings' most valuable asset. Poets compare eyes with flower, fish, buds and with what not? Eyes convey volumes of messages in a few seconds. Poet Herrick, compares his heroine's eyes to that of a sparking fire. Shooting-stars and to that of a sparking fire. What an imagination! Eyes can convey not only messages but also our inner feelings. From the look of one, we can assess one's character. A soft hearted man's eyes would be soft, kind and shining. A hard-hearted man's eyes would be cunning and unsympathetic.

Eyes are of various types, e. g. sleeping eyes, intelligent eyes, kind eyes, hard eyes, unsympathetic eyes and so on. When we are in a room, our eyes speak for us more than our tongues. If a teacher is rude, we can know it from her eyes and be prepared for the worst. Eyes help to a great extent in conveying messages to our friends when lessons go on in the class. But it can do the worst for us too. When we are sleepy due to boredom in the class, our eyes betray us and they invite a stern look from our lecturers. Even when questions are asked in the middle of

lectures, our eyes can betray us by our ignorance about the question. Indeed, eyes are very helpful to the lovers. In all pictures-why even from the vedic Sri Rama - to Lord Shankara, eyes are the medium to express sentiments of love for our heroes and heroines. Eyes play such a vital role in our time that people use many kinds of lotions and paints to make their eyes look beautiful. It is a good medium for exhibiting our emotions.

When in sorrow automatically tears roll down, and indicate our tension. When in anger, our stern look makes others cautious. In all good and bad moments our eyes are our friends as well as our foes. But when we see people who do not possess vision, our eyes express sympathy for them. We see the nature and other wonders of the world only through our eyes. To people, who do not have vision, life would be really dark and dismal. The least we can do for them would be to register our names in a Hospital, so that we can donate our eyes to an unfortunate person after our life departs from this earth. If this is not possible, at least help them in understanding the wonders of this world, through our company.

CAN'T WE AND ARE WE NOT BOUND
TO HELP THEM!

Science has Dispelled Superstition

G. MYTHREYI, II Chem.
1st Prize Essay Competition—(English Association)

The art of science began and developed as one of rational enquiry. The urge to understand and harness the power of nature is manifest in many. It is that which drives him on in the relative pursuit of perfection. Superstition refers to those collective beliefs that keep hankering even in the most modern person despite outward denials of this charge. To keep in power and to suppress the subjects, despots made use of religion as a powerful instrument. Fear of even animate objects was planted deep in the mind of a man through a display of sorcery and force. These fears have been passed on through the generations and from the sub-conscious to direct man's priorities.

During each period, there have been some men, who in their pursuit of science, have dispelled superstitions by confronting them with their new-found theories. The possibility, of his belief being false, does not dawn upon a person unless proved other-wise. Science has been able to do just this and thus stripped the man of all the dogma of superstition that clouded his intellect.

A main reason for success of science in this aspect is that its 'daring' appeal to everybody. If one want to check one's superstition about ghosts one must dare to enter a lonely house at midnight. All religious men who called moon the abode of Gods were forced to doubt that theory when the moon became the 'haunt' of man. This daring approach of science, which has advanced in recent years, has bestowed on him a number of benefits. These have instilled in man confidence in his supremacy

over all other living creatures and his dormant potential.

Superstition prevented man from seeking knowledge about many quests. He did not see any purpose for doing anything new defying old traditions. But the 'dethronement' of 'purpose'—as Russell calls it—brought in by science has stressed the need to seek knowledge for its own sake.

The so-called 'guards' of religion have often upheld superstition, pointing out that science does not bring practical applications to everyone, whereas adherence to superstition might yet lead to salvation. But looking back, on the faithful heads of science, we find that what knowledge has obtained in a previous century has been applied in the technology of today. Accumulation of knowledge ultimately leads to 'processing' and application.

Despite science having helped man in moulding him into a person with logical thinking and a clear mind, there are always the cynics who would rather suffer the pangs of superstition than enjoy the benefits of science. As 'Oscar-Wilde' says 'A cynic is a person who knows the price of everything and the use of nothing. It is also left to scientists who will neither help nor permit to be helped.

Talking in terms of superstition, it is a different kind of fear that is plaguing the minds of people. Gone are the days when people were worried over the superstition of society. As mythology and science seem to be converging

towards the same point, science might itself dispel a superstition. We may possibly have fanaticism on the enormous possibilities of science and its technology. They might disregard human principles of truth and strictures of duty and endeavour to experiment in the world where all living things and minds are at peril. But then, that day is far away. The superstitions of the past have been a lesson and it would be better if we started discarding our old beliefs and take precautions against new and more hazardous ones that may be in the offing.

LOVE

R. GOPIKA, I B. Sc.

This four letter word
Is like wings to a bird
Nothing is achieved
Without love being perceived.
Love is the tonic
For people who panic.
It is the pill
That strengthen's one's will.
This world is god's creation
For people's recreation
And love is the truth
That guides all youth.
Love unites us all
And prevents us from a fall
When our hearts are filled with sadness
By replacing with gladness.
Life is gay like a rainbow
With love as an car to row
It can reach up to any length
Providing us with courage and strength.
World would be in its ends
If not for loving friends
For this, my hands I raise
To God, in praise.

His unrealised Dream... realised

LALITHA V. RAJAN, III Literature

1st Prize : Creative Writing Competition (Short-Story)

It was twilight at Bobbynagar, yes twilight. The sky was turning grey. The sun, as if exhausted after a hard day's shine, was seeking repose in the lap of the surrounding purple mountains. On the other side, the moon-faced moon was surreptitiously trying to peer through the grey cloud, to see if the day was clear for his advent. The magical scene of this entralling scene was broken, as a few parrots screeched, in the dense mango groves. The shepherd was softly humming a melodious tune, as he led his sheep back to the pen. The sheep themselves bleated joyously, glad of their day's sumptuous graze.

Such was the glowing beauty of the landscape at Bobbynagar that eve, when Kailash descended the mountain track, his ears listening to the melody of Nature's song, his eyes straining in an attempt to drink in the exuberance of this scenic splendour. "Oh! there's no place like Bobbynagar, like home!" he exclaimed as if to himself. No more gesticulation was this, but an expression of joy, of satiety, born out of bitter suffering.

Kailash had been a boy and brought up at Bobbynagar. As a young lad, like any other village boy, he had eagerly scaled the hillocks, rolled in the fresh green grass, lived on raw roots and goats milk. But Kailash was not like the other lads of the village. He had his own soaring ambitions. He had always wanted to grow up to be a "sahib", immaculately dressed, rich, with his pockets full of money. He would lie all by himself, on his belly, in one of the lonely gorges, with a far away look in his eyes, visualising himself as a business magnate in one of those luxurious hotels, where one could get all

one's wants catered to, by the mere pressing of a button. And how many men would be there ready to wait on him! The very thought, it was delicious, really delicious.

Realising that his dreams would never be fulfilled if he stayed in that remote village of Bobbynagar, Kailash had run away, run away from his wonderful home to—yes to the ideal city of Bombay! Handsome though he was, with an excellent countryside physique, and a determination to work hard, Kailash had to struggle, struggle really hard to sustain himself. After much difficulty, he had managed to get himself a job, as the stage boy in the famous "Aarthi studio". Sweeping the entire place clean daily, and helping to move the cardboard 'scenario boards', whenever required for an indoor shooting—This was his job—Monotonous, Mundane, Routine!... Day after day of hard work! so it went, until...one day.

The balance scales shifted in his favour!! Director Amarnath, much impressed by the boy's excellent features, called on Kailash to sign up his call sheet for his first movie. Kailash did well, too well, and the movie was a "box office hit". With that, Kailash set himself off firmly on the road to progress; he stepped out to shape his brilliant career. Years rolled by as success upon success piled on him.

There—we see a different Kailash today, a stalwart, a man dressed in a fashionable suit, lounging in his gorgeously furnished room, talking to Amarnath Babu, with Kanchan, his glamorously attired heroine, by his side. The spongy foam cushion beneath him was soft and pliable. Drinks

were set out neatly on the polished oak table before him. The tapestry adorning the wall spoke of a connoisseur's choice soft 'Orangello' light glowed dimly, giving a sensuous touch to the snug, cosy atmosphere. Melodious music hummed almost inaudibly in the back-ground. The fragrance of fresh flowers in the room was pleasing. Kailash was literally lapped in luxury, was living 'in style'.

But strangely enough he was elated, not ecstatic. After all had not this been his cherished ambition, his dream nurtured from his childhood. Yet he was strangely discomfited. All this luxury, this glamour, was far from satisfying. "No, No"! Kailash gulped pint after pint of imported whisky, "This is not real, not wonderful, not exuberant! It is false...false, a mere mirage, a shuttered illusive fantasy."

And then the truth suddenly dawned upon him. "Life is not merely amassing wealth, not merely building up a brilliant career, not merely glamour girls and soft music. Life is something deeper, more realistic, more meaningful, and that life could be realised not in

the thronging city of Bombay, but in Bobbynagar, amidst the natural splendour of the mountains and gorges of sunset and sunrise.

Kailash, the top actor, suddenly vanished one day into the thin air. "Must have gone to relax in the Alps", "Nay, must have gone to with some new girl." Various explanations were readily and glibly concocted. But Kailash was neither squandering money over a new glamorous beauty, nor was he relaxing amidst the Swiss mountains.

He was there back at Bobbynagar, revelling in the glorious sunshine, in the milky rays of the moonlit night, romping gaily, youthfully, amidst the hillocks of his native home. "There's no place like Bobbynagar; nothing more pleasing than the familiar disorderliness of home." This was the thought uppermost in his mind and his face lit up with a radiant smile of joy, of satisfaction, as visions of business tycoons, of gorgeous girls, of wealth and luxury, of soft lights and pop music, faded into the dark dreary depths of his memory, washed away by the terpidity of the fresh realisation that had recently dawned upon him.

□

Tommy was a guest at a party at which refreshments were lavish. The hostess spotted him sitting in a corner.

"Won't you have something more, Tommy?" she asked.

"No thank you", he replied, 'I'm full'.

"Well", suggested the hostess, "put some fruit and cake in your pockets to eat on your way home".

"No thank you", come the reply; 'they're full too'.

□

He was just off on a business trip round the world, and she was seeing him off. Just before the plane left, she clung to him and implored, "My dearest, will you remember me when you are far away? promise that you will write to me from every place you visit". As he kissed her, he asked, "Is it love that prompts you to this, or are you merely collecting foreign postage stamps?".

A Deaf Duffer

R. NALINI, I-B. A. Economics

A certain deaf man came to know that his friend was sick. He therefore set out from his house to see him. While walking on the road he said to himself thus: I will go near my friend, greet him, and ask, "Are you feeling better?" Then I will ask him, "What medicine do you take?" After he tells me the name of the medicine, I will ask him, "Who is the doctor attending on you?" Hoping such questions and hoping that the answers he expected, he would be getting the answers he expected, he went to his friend's house. As he approached his sick friend, he saw a few others near his bed, and so wanted to hide his deafness from them.

Getting near the bed of his friend, the deaf man began to ask, "Are you feeling better?" The sick friend who was in great pain answered, "My pain is unbearable!" The stone-deaf duffer, who could not hear a syllable of what his friend had said, and wishing to avoid

exposing his deformity to the others around, remarked, "By Gods grace, I hope your condition remains so!" The patient was enraged, the others around him were aghast. The deaf man went on "What medicine do you take?" Enraged and writhing in pain, the sick friend angrily said, "I take mud and water as medicine."

"That's very good. Who is your doctor?" continued the duffer. Furious at these silly questions, the patient burst out, "The God of Death Himself is my Doctor." "He is indeed an expert doctor, don't give up his treatment," said the deaf man to the great annoyance of his sick friend and all around him.

The duffer was soon ordered out of the sick room and was literally lifted off bodily and was showed out of the room. Pretensions are always dangerous.

□

An extremely lazy fellow once fell from his bed and had his leg broken. The doctor, after examining his fractured leg, told him, "I'm very sorry but you won't be able to walk for six months". The lazy fellow questioned him in return, "May I ask what is sad about it?"

□

"You can't sleep in my class, Tommy", "I could teacher, if you didn't talk so loud".

At a seminar, the announcer was introducing the speaker of the evening. Hampered considerably by a sparse knowledge of English he began, "Mr. X is an eminent journalist, a prominent socialite and a great philosopher. In fact, he needs no introduction". He paused briefly to pass a handkerchief over his brow and coughed nervously. "The less said about him the better", he concluded brightly.

—B. SRILATHA, III-B. A. Lit.

Journey unto infinity

K. SHYAMALA, III B. Sc. (Botany), P. N. SARASWATHI, III B. A. Economics

I remember my childhood days vividly in the dense forest of Wynad in Kerala. I was admired by all passers by for my tall stature and towering personality. I had grown strong like my brothers and people would watch our majestic sway hither or thither in a cross wind. That was our happy Bamboo family and little did we realise then, that the axe would fall on us soon.

One early morning, we were felled to the ground, tied in bundles and carried on head and dumped into a pond to rot. We were slowly getting soft and looked very much bloated. A batch of men dragged us into the factory and definitely we were not inside the factory for an excursion.

At the factory, we were given a very warm bath and brushing and frankly speaking, it was soothing to get rid of the stench of the pool. Then we were fed into a machine with swooping blades and in no minute, we were cut to size and our vanity about our towering personality vanished instantly. We were humiliated, we thought, but we have no "Habeas Corpus" to file a writ petition like men do. To add insult to injury we were ground to pulp and mixed with all kinds of chemicals. Then we were spread over woollen beds and allowed to pass between two squeezing rollers and we were compressed so thin that one could see our veins. Now we had a glazy appearance and we were rolled into big rollers and stocked. We had a joy ride in a lorry from the paper factory to the mint at Nasik. Some said that we are going to mint money.

The next day we were cut to size and we were subjected to various printing processes which painted our face with attractive and

blended colour schemes and a denomination of Rs. 100/- was stamped on our faces. Some one had signed on our face like this "I promise to pay the bearer," etc., and each one of us was stamped with a serial number. We were numerically arranged, counted, bundled and stacked again together, warning us of the impending transit. So our journey commenced, and perhaps we may go round the world. Now I bear the identity as a 100 Rupee currency note!

A banker passed us on to a merchant. From the merchant I was separated from the bundle and I had to reluctantly bid good-bye to my brethren and wished them well, saying "we will meet again".

I was affectionately taken home by the clerk Mr. Vijai along with some of the kids and kin in a pay cover to be handed over to his nagging wife. Lalitha was an exacting woman who questioned her husband to explain how there was a shortage of Rs. 1.25 in his pay cover to which Vijai had to apologetically explain that he had indulged in the "Pay Day Tiffin" at Udipi Hotel, a luxury, which he could not afford himself. After all, he is the bread-winner of the family! Perhaps some day I may know the reason.

With the Pongal festival in the offing, I was taken out by Madame Lalitha into a brightly lit textile shop, crowded with women, all in quest of a saree.

I could watch from the textile shop, the one who comes in for a polyester saree goes away with a printed silk or the one who comes for buying Nylex crimp silk, another woman who was watching other's pick, grabs

the saree and buys it on an impulse. The one who has emerged clear and certain that she will buy what she originally intended to buy, but always returns home with an impression that she had done the best

she goes home with a determination that she would visit the same shop again, if funds were available, and keeps on admiring the other sarees and designs of sarees available at the shop. Probably this purchase of hers, would be the topic of interest, discussion and analysis in her women's post lunch gossip session with her neighbours, the following day. She would discuss in detail the saree's value, comparatively cheaper price, quality coupled with a plastic bag and a receipt.

This lady feels that she had been singled out as a distinguished customer since the calendar saree is placed into the buy by a boy at the counter while packing the saree. She proudly

claims that she had been a customer of this shop for over 15 years. "What a vanity!" I say it to myself realising that I have been imagining about Madame Lalitha's past purchase adventures. Now I am still in the cash box of the textile shop.

Next morning I hit a bank and then I bounced my way into the purse in his pocket of a youngster, who thinks that he is DON JUAN wearing a sports shirt with 'I LOVE YOU' inscribed on it. He hastily boards a crowded bus and moves intentionally towards the ladies corner grabbing the rails with both his hands and proudly displaying the ensign on his vest. Near the crowded cinema theatre, as more people get into the bus, he is hustled by men and he is pressed by people on all sides. The bus reached the next stop, when I was whisked away along with the bulging purse by someone with nimble fingers and I could hear him say "I love you". So my eternal journey continues into infinity and I hope to meet you some day.

Fun with Numbers

J. USHA, II-B Sc. (Physics)

$1 \times 8 + 1 = 9$	$12345679 \times 9 = 111111111$
$12 \times 8 + 2 = 98$	$12345679 \times 18 = 222222222$
$123 \times 8 + 3 = 987$	$12345679 \times 27 = 333333333$
$1234 \times 8 + 4 = 9876$	$12345679 \times 36 = 444444444$
$12345 \times 8 + 5 = 98765$	$12345679 \times 45 = 555555555$
$123456 \times 8 + 6 = 987654$	$12345679 \times 54 = 666666666$
$1234567 \times 8 + 7 = 9876543$	$12345679 \times 63 = 777777777$
$12345678 \times 8 + 8 = 98765432$	$12345679 \times 72 = 888888888$
$123456789 \times 8 + 9 = 987654321$	$12345679 \times 81 = 999999999$

With love and affection from class room

ACHAMMA MATHEW, II-B. Sc. Physics

Not many do know what actually does take place in the classroom. Even the students of the class have no idea as they are occupied elsewhere or lost in their own world. It took me solid one week to observe and find out things for myself.

Afternoon Session :

The classroom is filled with the students, A mass referring of time table takes place; one is sighing while the other mourning. The general conversation follows. One starts imitating the lecturer quite entertaining when the fate was performed for the 1st time. Now everyone knows to act word for word and action for action. While some of them are busy trying to complete their homeworks.

The bell rings; the lecturer enters; everyone rises except a prominent third row sleeper who has to be shaken up. It is real fun to watch her pretending to look for something under the bench. The lecturer pretends to believe and the matter ends there. Next comes the painful process of attendance. Absentees for sure-some excuse given The new and not so new are inclined to accept it.

The show is now on. The opening gambit varies from subject to subject. The X Physics lecturer asks about the assignment given. The Maths lecturer complains about the vacancies in the first bench (nothing rare as many other classes have it so). The English lecturer in her accented style enquires about the text books. The students which are an impartial lot have a set reaction to the standard stimulus. They first GAZE.

The lecture begins, but the lecturer stops here and there to wake up those who tend to sleep. The class as such is a combination of many varieties. The torch-bearers, ever alert

and attentive, having anti-sleep co-efficient and are the main sources of notes. Next the cartoon drawers, who are specialized in sitting in such a way that the lecturer mistakes them for taking notes. This is further verified by them by occasionally getting up and asking questions. Thirdly and by large, it consists of day dreamers and gossip mongers, which is the most active and through them flows the most valuable information. Each qualified for an agent. And last of all, the sleepers who live to sleep and sleep to live.

The process of taking down notes is really interesting. Not half of them have proper pens. One has a refill with its tail end badly chewed, the thought of which would make one shudder at the prospect of her next meal. Another with a 3" long pencil with no point and worse still is one without a pen and pretending to write with the fingers expecting the nails to drip with ink at any moment.

Alas! At last the time is up. The SIXTY minutes is up. What a big relief! It takes just a few seconds to pack. The output of sound increases and the lecturer by experience knows it's time. But saying that she is for our service still lingers in the class for some more time. Then she walks out with a sadistic look which makes the students feel worse than fools. The class is over and the students are once again fresh and eager to face what the future holds in store for them. □

Teacher : Now, Brian, if I lay two eggs here and three over there, how many will there be all together ?

Brian : Personally, I don't think you could do it.

How not to repair a T. V.!

G. BHARATHI, I-B. Sc. Maths.

Well folks! I want to know the reasons for the malfunctioning of your T. V.? Here are a few common features and reasons (not to be taken into account of course !)

1. Sound but no picture !

Reasons :-

- You are blind
- Some wise guy painted your screen black
- You are watching the radio

2. Picture but no sound !

Reasons :-

- Volume contact knot is missing
- Your hearing aid is turned off
- You are watching the washing machine

3. No sound and No picture !

- Your set isn't plugged in
- Your electricity has been turned off
- Your set has been repossessed by the Finance Company

4. Blurred picture !

- Your screen is dirty and dusty
- Your screen is covered with Jam & Peanut butter
- You're drunk

5. Picture too narrow !

- Your eyes are too close together
- The sides of your set are too close together
- Your set is standing on its side

6. Picture too wide !

- Your set is going crazy

- You are going crazy
- We are going crazy

7. Rolling picture !

- Too much oil on your T. V. Casters
- Your floor starts
- There's an earthquake erupting

8. Not enough height !

- Your picture tube has shrunk
- The T. V. actor's looking through a venetian blind
- The T. V. actor's head is caught in a vertical press

9. Test pattern is cockeyed !

- Your floor is cockeyed
- The T. V. Camera's cockeyed
- You're cockeyed

10. Ghosts !

- Your house is haunted
- Your T. V. Set is haunted
- You are dead

11. Ghosts !

- There's a window open
- There's is hole in your roof
- There's is hole in your head

12. Interference !

- You've got a nagging wife
- You've got a nagging kid
- You've got a nagging backache

Well! The mistakes above mentioned are real of course! The best way to repair your T.V. is not to do experiments in the set and to call a qualified mechanic who knows all the gimmicks.

— Courtesy : Mad Magazine

The step-by-step success in examination

GRACE JOHN, II.B.Sc. Chemistry

Here we go....

Are you sick and tired of getting lousy marks in the exams?

Does the sight of book give you allergy?

Does the sight of your next door neighbour (a first ranker!!) drive you insane?

...Then have no fear; your problems will be solved!

We hereby enunciate meticulous methods by means of a series of "do's" and "don't's".

The reader should carefully read (if she can read at all if not; the next door neighbour is always there!) and honestly assess her position

The secret is to ensure the "do's" and "should have", exceed the "don't's" and "should have not's".

The Do's:-

1. Do wake up at 3 o' Clock in the morning; open one eyelid, then the next and move all your limbs till you are propelled forward toward the book.

Note: Beginners may find it difficult to sleep on top of a book after the first five minutes of "studying".

2. Ensure that the daily temperature does not go beyond 27°C because evaporation may occur at such temperature

3. Bathe as often as you can to "cool" that brain.

4. While learning, go to sleep easily—give that extra 'rest' needed for such occasions

5. Buy pencil, pen, rubber and ink bottle. The above mentioned are fragile bits of equipment and should last till the end of the exams.

6. Ensure that you are the first to get up and ask that "extra sheet" (gives good impression!) and make sure all notices. Even if it means having a large margin and that large hand writing).

7. Finally mug, mug and mug till you can't anymore. Important: Before the exams; not after.

The Don't's:

1. Don't stir from your seat while learning because walking means depriving your brain of much needed nutrients!

2. Don't answer questions and keep away from girls who discuss Saves you "Confusion".

3. Don't eat heavy meals—scientists have discovered that if the weight of the belly exceeds 250 gms, a dangerous disease called "Sleep" afflicts you!

Recommended diet!

(Keeps your 'figure too'!)

Breakfast — One half of a grape, 1 Slice of Bread, tea with no milk, no sugar.

Lunch — Starve! (if you can't, sit near the 'canteen')

Names of Jubilees

A. K. POONGAVANAM, II B. A History

Year

1	Paper Jubilee	14	Ivory Jubilee
2	Cotton Jubilee	15	Crystal Jubilee
3	Leather Jubilee	20	China Jubilee
4	Book Jubilee	25	Silver Jubilee
5	Wood or Clock Jubilee	30	Pearl Jubilee
6	Iron Jubilee	35	Jade Jubilee
7	Copper or Brass Jubilee	40	Ruby Jubilee
8	Electrical appliances Jubilee	45	Sapphire Jubilee
9	Pottery Jubilee	50	Golden Jubilee
10	Aluminium Jubilee	55	Emerald Jubilee
11	Steel Jubilee	60	Diamond Jubilee
12	Silk Jubilee	75	Platinum Jubilee
13	Lace Jubilee	100	Centenary

Continued from page 34)

Enter — 1 Full grape, 3 Chicken bones
1 Small boiled potato.

Do not play games like 'chess' 'Billiards' and things like "I.Q Test" to avoid Brain strain!

Wear the same coloured saree everyday of the exam.

Note: Refer Peter Vidals weekly "Lucky number and colour" — Sunday magazine.

The should have: You should have started studying three months ago. It is too

late to do anything now:

The should have notes: You should not have wasted time in reading this article(?) Think of all you *could have* learnt by this time!

If you are now the roughly incensed, mad with rage, mood spoilt then go to the neighbour and curse her with all your might. (The question of your voice above that of your neighbour and family is again worthy of note!.)

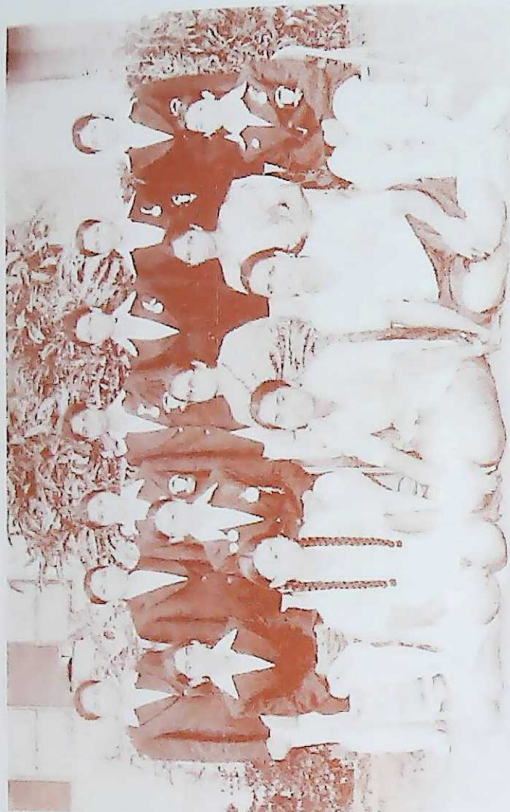
Finally No Hard Feelings Please!

Union Valedictory

Thiru V. C. Devasundaram delivering the Valedictory Address

Our Pride!

The University Blues

N. S. S. REPORT

An act of kindness is never forgotten however small it is. With the introduction of the National Service Scheme in colleges, students have been given an opportunity to perform little acts of kindness for their fellow beings.

The tradition of service to humanity has been continued as in the past years this year. With 2 strong NSS units functioning, our college has had ample scope to participate in community service.

There are two NSS units with their office bearers as given below :-

UNIT I	....	1. Miss. A. Sudha,	....	Programme Officer
				Assistant Professor of English.
		2. Miss. Geetha Natarajan	....	Assistant Programme Officer
				Assistant Professor of Economics.
UNIT II	....	1. Mrs. Indra	....	Programme Officer
				Assistant Professor of Tamil.
		2. Miss. Renuka Devi	....	Assistant Programme Officer
				Department of Physics.

Student Programme Assistants.

1. Miss. T. K. Geetha, II B.A. Litt.
2. Miss. Shobana, III B.A. Econ.
3. Miss. Gayathri, I B.A. Litt.
4. Miss. Mahalakshmi, I B.Sc., Chem.

Our activities for the year 1981-82 were formally inaugurated on 15th August 1981 by Mr. U. Mohan Rao, Director of Cutfast Abrasive Tools, who also hoisted the National Flag and spoke of the various projects which could be undertaken by our NSS volunteers, laying special emphasis on health education of the people.

Even prior to this formal inauguration our activities had started with our volunteers participating in a health camp organised by the Lions Club of Pallavapuram at Thirumudivakkam village.

On 23rd September Dr. Tiwari, Deputy Programme Adviser N.S.S. Government of India, addressed our students on the need for ecological development and how unless we took steps to restore the ecological balance the future generations would suffer. He also stressed the need for students to make use of their academic knowledge and apply it in various projects. Thus they would be gaining practical knowledge and helping the community.

On October 2nd Gandhi Jayanthi was celebrated with distribution of books, slates, pencils to the needy children. On Oct 6th our programme officers and volunteers participated in the inauguration of the 3 point health programme launched by the Health Minister Mr. Hande, at Government Hospital, Saidapet. Incidentally this is one of the hospitals where our volunteers regularly help in educating the patients on the need to adopt preventive measures to avoid diseases, besides regulating the crowds in the O. P. department.

Health received special attention this year when our students attended several health camps organised by the Lions clubs. On Oct. 9th and 10th they participated in a comprehensive health check up at Chromepet organised by the Leos of Pallavapuram.

In November we had several programmes lined up. On the 14th Nov. Children's day was celebrated with great enthusiasm with distribution of sweets to children at our adopted orphanage.

21st November is of special importance to us since on that day a special treat was given to 35 children of the orphanage at Tambaram, by taking them to a film during the International Film Festival for children.

On 27th November Dr. Gomez, Director State Resource Centre, Madras-5, participated in the Orientation Programme for volunteers on the methods of implementing the Adult Education Programmes.

December despite being a month of examinations saw our students enthusiastically participating in the "Day for the Disabled" organised by the N.S.S. of some of the colleges of Madras. As one of the organising colleges our college took great pains to make the function a grand success in which various institutions for the physically handicapped participated. Our college also took part in the variety entertainment that evening.

January was a month of hectic activity with the special camp conducted from 2nd to 11th at Padappai. The highlights of this camp were tree planting, road laying and a community health check up, distribution of medicines and small savings campaign.

Students also participated in a health camp organised by the Lions at Injambakkam.

February 17th saw the students taking part in a health camp at Perambur and on 18th a Blood Donation Camp was successfully organised at the college when 66 bottles of blood were collected for the Institute of Child Health, Egmore. Students and members of the staff enthusiastically responded to this camp.

March saw the volunteers participating in a Rural Savings campaign. The savings department having heard of the success of our savings campaign in Padappai specially requested us to lend the services of our volunteers to help in the rural savings campaign at Tambaram on March 13th. We are proud to say that here also our students proved to be very successful by mobilising a number of new accounts.

On March 27th one of our students participated in the variety entertainment organised by the Lions Club of Abhirampuram to help in raising funds for their projects. The Family Welfare campaign was also successful and a number of tickets were sold. On March 31st, the Valedictory function was held. Thiru Ramadoss, Commissioner, Kundrathur Panchayat Union delivered the valedictory address and gave several suggestions to further strengthen our programmes and also offered the services of the Panchayat Union. Certificates were distributed to the students for general participation in the NSS activities.

Besides these activities our regular activities like hospital visiting and regulating the crowds, continued. The hospitals where our students help are,

- (1) Government Hospital, Chromepet.
- (2) Government Hospital, Saidapet.
- (3) E.S.I. Hospital, Saidapet.
- (4) Health Centre, Mambalam.

Our students continued to help the physically handicapped, the blind at the Louis Institute for the Blind, Adyar in reading their lessons and writing their examinations as scribes. At the Bala Mandir also they rendered their services. The children of the orphanage at Tambaram which we have adopted, have been our special concern. We have been conducting classes for them regularly.

Recently we have also spread our interests to encompass the S.O.S. village at Tambaram where our students help the inmates both in study and play.

Adult education centres have been functioning in the slums in the vicinity of our college campus. Here we teach not only the old but also try "to catch them young" by inculcating an interest in children. Some of our volunteers have also been helping the railways by helping in ticket checking and regulating the queues at the counters.

Thus we have been trying to help the community through different ways and trying to fly the flag of service flying high in keeping with the NSS motto 'not me but you'

Besides all these activities, as part of our programme for strengthening our activities student project leaders were deputed to attend the practical skill training programmes conducted at the various colleges on health, rural development, guidance, education, biological development and also in family welfare. Two volunteers also participated in the leadership training programme and we hope that the knowledge and training they have acquired shall strengthen our projects for the future and help us in our aim to create a better society and self sufficient community.

NSS Report on Special Camping Programme at Padappai Village Kunrathur Panchayat Chingleput District From 2-1-82 to 11-1-82.

January 1982 was a month when our College N.S.S. Units went in search of pastures fresh and new to lend their hand of service.

Padappai village in Chingleput District was chosen as the venue for our Special camping Programme this year and on 2nd January all our campers numbering more than 100-114, to be exact, assembled at Padappai. The camp was inaugurated by Thiru Ramadass, M.A., Commissioner, Kunrathur Panchayat Union and he spoke of how the students could help in various fields, and extension officers and gramevaks also spoke of what they were doing in helping the community to develop.

During the 10 day camp various projects were undertaken. Ecological development received a lot of attention and our students left a lasting sign of their camp by planting a number of eucalyptus saplings. The highlight of the camp was a one-day health check up conducted at Padappai village when about 500 villagers and school children were medically examined. Medicines were distributed and a few cases referred to general hospitals in Madras. The health check up was organised with the help of Lion Dr. Nanjunda Rao and a team of Doctors from Madras.

A small savings drive was launched and Mr. Venkatraman Assistant Regional Director Small Savings addressed the students and emphasised the need to inculcate the saving habit in the villagers. Students ability to convince the public can be gauged by the fact that within 2 days more than 120 new accounts were mobilised.

Films on health, savings, hygiene were also screened in the village. A road was laid in the Harijan colony and a lot of unwanted bushes were removed. To encourage cleanliness and a healthy spirit of competition, a cleanliness competition and a healthy baby contest were conducted. There was an enthusiastic response and it became a difficult task to judge the winners. In fact for the healthy baby contest there were so many contenders that we had to increase the prizes.

To instil a love for learning, functional literary classes were conducted and a socio-economic survey was conducted. Kitchen Gardens were planted in the Harijan Colony. Old clothes were distributed. Sports were conducted for the children. A temple was cleaned up and the unwanted vegetation removed.

During the camp a visit was also arranged to the Coromandal Research Farm where new methods of agriculture and farming were shown to the volunteers. The valedictory function took place with Thiru Vallinayagam, Divisional Development Officer, Kanchipuram addressing the gathering. Prizes for the competitions were distributed and certificates to the N.S.S. volunteers were distributed by Thiru Ramadass.

The function was rounded off with a cultural programme presented by the N.S.S. Volunteers in the course of which the evils of drinking, and other social evils were highlighted.

When the camp concluded on 11.1.82 the campers carried away happy memories of the gardens of Padappai village where in a small way they also had planted the spirit of service by their work in those 10 days.

FAMILY PLANNING

Miss. S. NALINI MENON, I (B.A.) History

World population is fast becoming the cancer of the planet. Sir Julian Huxley observed that the present population of 683.8 millions is expected to double itself within the remaining 50 years of this century. During the past half century, advances in medical sciences, public health and agriculture, and overall improved general standard of living of the people have eliminated most of the above factors threatening the human populations.

A distinction must be made between population control and family planning. Population control is a government policy, motivated by social and economic interest and public health playing an important part.

What is family planning? The committee of WHO has defined family planning as "a way of thinking and living that is adopted primarily upon the basis of knowledge, intelligence and responsible decision by individuals and couples, in order to promote their health and welfare of the family group and thus contribute effectively to the social development of a country."

Another expert committee defined family planning as follows, "Family planning refers to those practices that help individuals or couples to attain certain objectives such as (a) to regulate unwanted births (b) to regulate the intervals between the pregnancies (c) to control the time at which births occur in relation to the age of the parents and (d) to determine the number of children in the family. It has emerged as a basic human right and a component of family welfare and health care. What is the scope of family planning?"

Family planning is not synonymous with population control. It is more than mere birth control. The 'family planning' includes in its scope (1) the proper spacing and limitation of births (2) advice on sterility (3) education of parenthood (4) sex-education (5)

Screening for pathological condition related to the reproductive system (6) genetic counselling (7) premarital consultation and examination (8) carrying out pregnancy tests (9) marriage counselling (10) the preparation of the couples for the arrival of their first child (11) teaching home economics and nutrition and (12) providing adoption services. This is the modern concept of family planning.

Small family is a beautiful family. In order to put down the birth rate every married couple should decide to have only two children.

Contraceptive methods :-

The term 'Contraception' includes all temporary and permanent measures to check the birth rate. This technology is of importance in spreading family planning. The "Ideal" contraceptive is effective, safe, acceptable, inexpensive, reversible, and simple to administer, independent of coitus, long-lasting enough to obviate frequent administration and requiring little or no medical supervision. It provides a "cafeteria choice", to offer all the methods from which the individual can choose according to their wishes and needs. The method of contraception may be conveniently grouped as two main divisions: Temporary method & permanent method.

Under the temporary methods there are Behavioural which includes the natural family planning, and Safe method the chemical which includes the foam tablets, the mechanical which includes Diaphragm and cervical caps, IUCDS etc., the combined, mechanical and chemical, physiological, post-conceptual, immunological, which includes birth control vaccine under the permanent methods.

Sterilization :

Though there are many other new methods in the field of family planning, the sterilization is of a permanent nature and involves surgical skill. It has become the most accepted method of family planning in the world today. It has out stripped the condom, the IUD and pill. Sterilization became officially part of the family planning programme in India in 1956.

What is the objective of family planning?

The national object of the family planning programme in India is to reduce the birth rate from an estimated 35 per 1,000 population in the beginning of the fifth plan to 25 per 1,000 at the end of the 6th plan. This is expected to bring down the growth rate of population to 1.4 per by 1984.

Though the family planning programme has achieved certain things in India, there is a big drawback that 20 percent of the society have their own beliefs such as there should be a son to perform funeral ceremonies, that children are a poor man's wealth, children are an asset to which parents can look forward in periods of dependency caused by old age or misfortune. Most of these beliefs stem from

ignorance and lack of communication. The problem of family planning is therefore essentially the problem of social change.

The problem in India therefore, one of the mass education or communication so that people may understand the benefits of a small family.

The family planning programme was launched officially by the central ministry of Health, government of India in 1953. In the first and second five year plans, the programme was implemented on a very limited scale with establishment of clinics and distribution of educational materials, training and research. During the 3rd plan 1961-65, family planning was declared as "The introduction of Hope" 1965, necessitated a major structural reorganisation of the programme. A separate department was created for family planning in 1966 by the health ministry. During the fifth 5 year plan, there were two other changes, which govern all the necessities for the plan, like electricity, roads, water, house sites, etc. to improve the health as well as this family planning programme which was greatly successful in India.

* * *

Programme Skill Training for N.S.S. Volunteers in Madras City College, at AICUF Centre ?

V. MALA, II B.Sc., (Chem).

I am very happy and proud to write of the time I spent with my friends from Madras city colleges at a practical skill training in educational services programme. The programme was sponsored by the National Service Scheme, University of Madras and is jointly organised by N.S.S., D.R.B.C.C. College, Pattabiram.

It was a very pleasant day. The programme day started according to schedule at 10 a.m. Many eminent speakers stressed the important role of N.S.S. volunteers in educational services. The expectations and responsibilities in this field were also outlined. In the panel discussion, the main topic was "How the N.S.S. could create some "durable services" for the nation. This could be done by enlisting the co-operation of N.S.S. volunteers and by making their services available for the people in a variety of ways. Through the rich and varied experiences, the N.S.S. volunteers would thus be given an opportunity to become worthy citizens.

A short coffee break followed. Soon after the assembly was assembled again. This time we were engaged in training in the organisation of Adult and

non-formal educational centres. How the physically handicapped could be educated was also highlighted. Useful aids, to be used in this type of social education were also shown to us. It proved to be highly interesting and informative.

All good things must end. The Valedictory function was held in the evening. Dr. D.S. Tiwari, Dy. Programme Adviser, N.S.S., Govt. of India, delivered the Valedictory Address bringing down the curtain on the day's very valuable programme. We were introduced to different skills and the panel discussion enabled us to clear our mind of all doubts. I returned home with the confidence that the community will definitely benefit from the work of the N.S.S. volunteers. Here's wishing all of us a successful, "serviceful" future.

"What we do to us will be
Buried with us and forgotten, but
What we do for others and to the
Country will be ever remembered
By the people, for ever."

THE BLIND LEADING THE BLIND

Miss. A. SUDHA, Asst. Prof of English

The blind leading the blind is more often said in mockery than as a mere statement. But I was able to see the truth of this statement on the 29th December 1981. Generally we tend to take things for granted, particularly of our five senses, of course, a few have their sixth sense or horse sense. It is only when we come across those who are deprived of these senses that we realise how precious are the ones which we possess and say our prayers. Last year 1981 gave us ample scope to realise this—being the International Year of the physically handicapped.

As part of this year's activities special attention was focussed on the handicapped and programmes conducted throughout the year. The National Service Scheme units of some Madras City Colleges got an opportunity, to co-operate and organise a 'Day for the Disabled'. The idea was conceived as late as the 1st week of December 1981 and it is to the credit of the organisers that on 29th December 1981 a function was organised successfully.

Once the idea was mooted, a list of the various institutions for the physically handicapped in the city was obtained and then started a trail of visiting these institutions and sounding them out on the proposal. In spite of the fact that various institutions were closing for their X'mas vacations, a hearty response came from most institutions who enthusiastically offered their suggestions also to help us.

Visiting these institutions catering to different kinds of handicapped people; blind, lame, deaf, dumb, mentally retarded and orthopaedically handicapped was an enlightening experience in itself.

It was here one saw the 'blind leading the blind' with utter confidence and sure footedness. In fact the cheerful atmosphere and gaiety prevalent was almost the same as that found in any ordinary school. As said by one of the sisters in a school for the deaf, they did not need our pity. They were self-reliant, bold cheerful and happy. One need not humiliate them by offering our sympathy. In fact the artistic handiwork and craft they

produced gave them an economical freedom and a sense of well-being.

As part of the 'Day for the Disabled' competitions were organised. A lot of cash prizes had been taken to choose items for all the participants keeping in mind their particular handicaps. Young and old participated with high spirits and enthusiasm. Perhaps as compensation for their physical deprivations god has specially endowed them with one or other gift. Some are talented musicians—vocal and instrumental while others are good at drawing—a particular memorable figure was that of a youngster not even 10 years old, both arms eagerly participated in the painting competition drawings with his feet and bagged a prize. A group of blind girls took part in dancing and did it beautifully.

What was so arresting was that every single person handicapped was quite happy and cheerful—perhaps even those without any such deprivations would not have been so cheerful.

The lesson which the able can learn from the disabled is facing life with courage and fortitude, learning to smile in the face of losses. Themselves deprived, they have more sympathy and tolerance for others who are handicapped and it is more often they who lend a helping hand to others similarly disabled. It also teaches a lesson in co-operation.

The able should keep in mind the fact that the disabled do not, I repeat, do not require our pity. They'd rather have our friendship and co-operation to make them more independent and self-reliant. Now, with many of them making big strides in life having high qualifications and occupying important and responsible positions should be a source of encouragement to them. Of course with the life of Helen Keller as a shining example of what heights the disabled can reach, nothing should be impossible for the handicapped. So the next time you see the blind leading the blind, remember that this is a sign of courage and confidence and see what you can do to help them without just forgetting them as another of those millions physically handicapped.

"அளவுக்கு மீறிய அவலங்கள்"

மீராபாய், முதலாண்டு பி. காம்.

இன்ப வானில் சிறகடித்துக் கொண்டிருந்த
இளம் வானம்பாடிகள் இன்று
துன்பத்தின் சாக்கடையில்
தோய்ந்து மடிகின்றார் . . .

சோகத்தின்

சுயசரித்திரத்தைப் புரட்டுகின்றார் . . .

பழமும் பண்டமும் உண்டுவந்த

பவழக் குழந்தைகள் இன்று

பழைய சோறுக்கும் அழுகின்றார்

மார்பில் அணைத்ததாய் இன்று

மாறிமாறி அடிக்கின்றார்

'பளபள' சட்டைகள் போயனவே ;

பருத்தி ஆடைக்கும் வழியில்லையே!

'கனியே' என்று கொஞ்சியவள் இன்று

'சனியே' என்று வெறுக்கின்றார்

'கண்ணே' என்று அணைத்தவள் இன்று

'களிமண்ணே' என்று சபிக்கின்றார்

பாடப்புத்தகமும் வாங்காததால் பள்ளியில்

ஓட ஓட விரட்டுகின்றார்

பொன்னாய் மிகப் போற்றிவந்த தந்தை

'வண்ணான்' போல்முதுகில் அடிக்கின்றார் . . .

வீட்டில் எட்டுத்தங்கை பிறந்ததனால்

'ரோட்டில்' நின்று கதறுகின்றார்,

ஆண்டுதோறும் பெற்றுவிட்டால்

ஆண்டவன் வந்தா வழிசொல்வான் ?

மாண்ட இன்பங்கள் அளவில்லை

வேண்டாம் இனியும் இத்தொல்லை

கேட்டுக்கொள்வீர் இச்சொல்லை ஒரு

வீட்டுக்குப் போதும் இருபின்னை.

நாட்டுக்கும் அவையே நல்முல்லை.

“இன்பச் சோலையில் இரு குயில்கள்”

மீராபாய், முதலாண்டு பி. காம்.

இன்பம் குலவிடும் பூங்காட்டில்
 இரு மலர்கள் மலர்ந்துவிட்டால்
 இனிமையெனும் மணத்திடையே
 இல்லறமே கமழ்ந்திடுமே!
 அளவான குடும்பத்தில் இரு
 அழகான செல்வங்கள்
 அன்போடு அவதரித்துவிட்டால்
 அன்பின்மணம் பெருகிடுமே!
 வளமான குடும்பத்தில் இரு
 வசந்தகால மொட்டுக்கள்
 வந்து மலர்ந்து விட்டால்
 வருங்காலம் இனித்திடுமே!
 இரண்டறக் கலக்கும்
 இல்லறத்தில்
 இரண்டு செல்வம் பெற்றுவிட்டால்
 இனிப்பதெல்லாம் நல்லறம்தானே!
 ஆற்றின் கரைபோல இரு
 ஊற்றுச் செல்வங்கள்
 பெற்று விட்டால்
 ஆதாயம் பெருகிடுமே!
 வரம்புடனே வாழ்ந்து வந்தால்
 வளங்கள் தானாய்ச் சேருமே! என்றும்
 வசந்தகால நேரமே!
 வாழ்க்கையின் ஓரமே!

□

10 Memorable Days.

R. RADHA, II-B.Com.

All work and no play made Tom, a dull
 person. Keeping this adage in mind, we readily
 responded to the NSS CAMP this year.
 I was really wonderful to think that we are
 going to get away from our routine work
 for a whole week. Thus we started in full
 spirits to the village PADAPPAL. Actually
 we went there thinking of enjoying our
 rest, but we returned after 10 days with a
 very heavy heart.

When we reached Padappai we saw the
 people only with their worn out clothes,
 grey hair, blinking eyes, unhealthy habits etc.
 When we mingled with them we came
 to know of, to our shudder, their pathetic
 plights which will not fade even after long
 years of time.

We just talk of poor people from the
 platforms and then go away without taking
 any measures to help them. We do nothing
 to wipe off their tears nor do we take any
 steps to help them.

Since 1947 we have talked about poverty
 of the poor people and even now after
 16 long years of freedom we are only still
 talking of them. We have not done anything
 sincerely to change their plight. Those
 leaders who talked of the poor people and
 their poverty have since become rich today.
 Those people who talked of building huts
 for the poor are today in bungalows. But
 those poor people are still in their dismal
 huts, and in desperate condition. Elections
 are the only boom periods in their tiresome
 lives. Atleast then they have an opportunity

of getting full meals for pasting posters,
 casting votes etc. Politicians promise them
 the heaven and win the elections. But these
 poor and innocent people will continue their
 wretched existence. The amazing fact is
 that these people know too well all these
 tactics but they are unable to do anything.

Those 10 days of our camp were really
 unforgettable. We had an opportunity of
 seeing their real faces behind the mask of
 poverty. I had never taken any interest in
 these people till now. Now I am really
 worried about their living conditions.

I feel that by delivering lectures or by
 writing long and eloquent essays we cannot
 and will not change the condition of these
 people. We all know that. Even our 10
 days camp could not have given them any sort
 of consolation. But still we were able to give
 them a bit of change from their routine life.

During this time, at least we feel that they
 would have felt happier in knowing that
 atleast the future generation are evincing
 some interest in bettering their lot.

I am really thankful to the COLLEGE autho-
 rities for having given me an opportunity to
 know the poorest area of our city. When we
 returned I really felt very sorry about the
 living conditions of these people.

To day I may not be in a position to con-
 sole these people, however, it is my convic-
 tion that I will take a serious step one day
 to return to these people, live with them and
 help them prosper.

The Impact

"NOT ME BUT YOU"—This is the impact the 3 days' NSS camp had on me. It was a camp to train the leaders or rather train the mind of the volunteers to enable them to lead others. I shall in this discussion go on to explain about the NSS and then about this camp

National Service Scheme serves with the motto 'Not me, but you' with the 'Wheel of the Bullock Cart' as symbol. This is to symbolise that India lives in villages and the uplift of villages would enable the uplift of the nation. In every college NSS works thus: First Principal—Under him/her the Programme Officers work assisted by Programme Assistant. Under this Programme Assistant 4 Projects function assisted by Project leaders and Deputy project leaders. And Deputy Programme Assistant takes care of 3 projects supported by project leaders. The main Projects undertaken are Manual Labour, Educational Service, Guidance and Assistance, Rural Development, Ecological Development, Health and Medical Services and Cultural Programmes, etc.

Giving training may appear useless for some because they feel that the leaders are born and not made. But it is not so. Leaders are also made. This camp was meant to create a social awareness, to expose us to social surroundings which would lead us to do something for the society. More attention was paid on ecology, for this year in NSS is 'Youth for Ecology Development' year. It is to plant maximum number of trees and create a better environment. The way to work in a village is, we work and they will watch us. Then we work with them. Then we let them do it and leave. For example, you start planting trees and

S. MANGALAM, I-B. A. Lit

fence them. They watch that and get an interest to do it. You then work with them to train them up and then when they start working we can leave them and go to another place and do the same thing.

Concerning our regular activities, every work that is done as a way of creating awareness in people is appreciated. We need not struggle. It is enough if one individual is awakened by our work which we may call as service. Vivekananda says, "As long as poverty and illiteracy are in this country, I call every educated person in this country a traitor". Your education is of no use if it is not useful for others. The motto 'Not me but You' is emphasised.

A leader is defined as a person who never stays back nor goes forward, one who has clarity of vision and commits oneself to the task on hand. In short, "A leader is one who knows the ways, shows the way and goes the way".

The main difference between an Army Leader and the NSS Leader is that the former knows only commanding and does not obey the command of the soldiers whereas the latter commands as well as obeys the command of the workers.

Social Worker is one who helps others to help themselves. The fundamental requirement of a social worker is the mind to accept others' views, to avoid being conscious of dignity of labour and the mind to gain superiority over others.

The important thing about a leader is that he should be accepted willingly. A leader has to keep in his mind about the NSS organisation, college situation, the type of benefi-

other situational variables, the type of programmes and the NSS functionaries implementing the plan. Other than this one has to have punctuality, communication skill, honesty, expert planning, and the ability to achieve good results. The Leader has to work as a motivator, catalyst, an educator, communicator, guide, organiser, and as a creator of moral courage. An NSS leader must be able to say this to fellow workers

Do not walk in front of me because I can't follow you.

Do not walk behind me because I want to lead you.

"Come, walk with me and we can work together."

Human relation is something every NSS volunteer has to know to approach others in a friendly and affectionate way. They must always try their level best to co-operate, to get along with others. For everything, fundamentally you need co-operation.

Almost every one stressed on the point of taking up new projects like NSS reading room, project on untouchability, child adoption and plantation of trees.

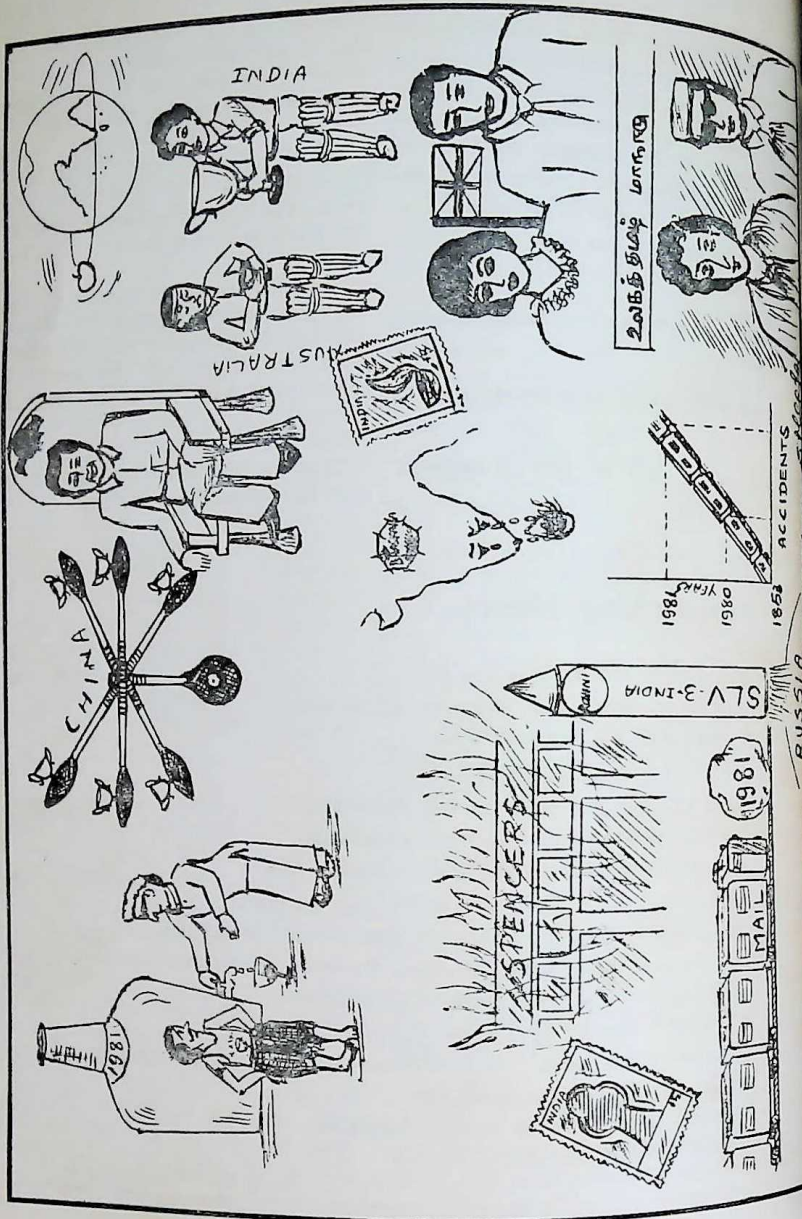
Child adoption means something different from what others understand it. It is that, you choose a backward child and each one teach him one subject. We go regularly every day to teach the subject. His victory is ours.

Thus the NSS camp had taught so much and I have given only a few here.

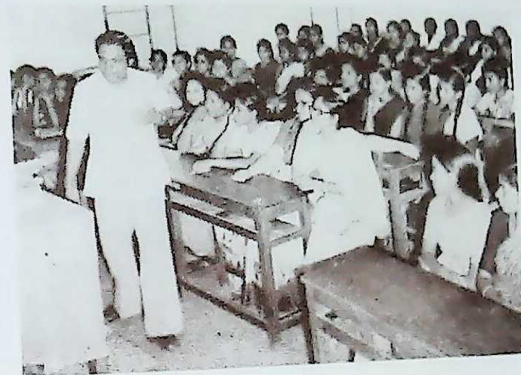
An Aching Heart

Oh, Jesus, show me a real man
No mercy, Nor Fame, Nor even wealth I seek,
I seek and pray for only Love
Yes, Love, that can comfort me,
That can give me pleasure and friendliness;
I travel everywhere looking for a kind heart,
I wake up everyday looking for a cheerful face
But Alas! Oh! God I fail to find one anywhere.
If I could see a loving face my heart would melt with joy.
If I could hear a comforting word, my heart would soften with love.
Without love my heart is like a burial ground,
Always in pain at having lost its mate.
I do not know what I need but know that my heart wants only love.
And only Love and nothing else.
I waited, I am waiting and I will wait till
I MEET MY SOUL MATE.

R. RADHA, II-B Com.

Inauguration of N. S. S. Activities
for the year 1981-82
on 15-8-1981 Independence Day
Inaugural Address by
Lion V. Mohan Rao, Director,
Cutfast Tools

Dr. Gomez, addressing our
students on better methods of
implementing Adult Education
on 27-11-1981

Dr. D. S. Tiwari
Deputy Programme Adviser,
N. S. S., Govt. of India
addressing our students
on 23-9-1981

Inaugurating the Special
N. S. S. Camp at Padappai
Thiru Ramadoss, Commissioner,
Kunrathur Panchayat Union
addressing the gathering

Temple Cleaning Service rendered
by our students during the
Special Camp at Padappai

Vana Mahotsav — tree planting
activity by our students during the
Special Camp

Health Education as part of
Adult Educational Activity our
students teach the women
"The way to a healthy life"
and about Nutrition

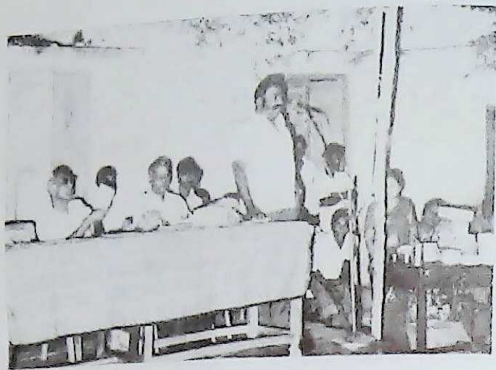

Under our "Community Health
Check-up Scheme our students
rendered Children's Health
Check-up service during the
Special Camp at Padappai
on 4-1-1982

"...No play and all work
Makes Jack a dull boy!...
The students conducted
Sports for the Children of the
locality during the Special Camp

Valedictory Address for the
Special Camp at Padappai given
by Thiru Vallinayagam, Divisional
Development Officer,
Kancheepuram

A Red Letter Day
— Blood Donation Camp
conducted on 18-2-1982

Valedictory Address by
Thiru Ramadoss on 31-3-1982

‘मेरी चाह मेरी अभिलाषा’

मेरे मन की चाह यही है
मेरी है बस यही अभिलाषा ।
बन जाऊँ मैं कवियत्री, और
सबको सिखाऊँ प्रेम की भाषा

गंगा की निर्मल धारा से
लिख डालूँ मैं कोई कविता
मेरे शब्दों से वह निकले
कोमल भावों की रस सरिता

मेरी वाणी फूल बिखेरे
महक उठे मेरा घर आंगन
मेरी वाणी की खुशबू से
महक उठे सारा वन उपवन ।

फैला कर भावों की लालिमा
कर दूँ धरा की मांग सिंदूरी
जीवन की मैं मिटा कालिमा
कर दूँ सबकी आशा पूरी ॥

नए समय से प्रेरणा लेकर
अपने काव्य में क्रांति लाऊँ
भेद भाव के तोड़ कर बंधन
जग में सुख और शांति लाऊँ ॥

कुमारी. रेखा सिन्हा
बी. एस. सी. (प्रथमवर्ष रसायन)

राष्ट्रीय भावना के आधार पर सूर्यकांत त्रिपाठी निराला एवं भारती का अध्ययन

भारती और निराला का समय भारत की पराधीनता का समय रहा। वह राजनीतिक, आर्थिक, सामाजिक और अन्य सभी हृष्टि कोणों से भारत की दासता का काल रहा। समाज में निर्जीव रुढ़ियों, अशिक्षा, अंधविश्वास इत्यादि के कारण मोहमयी तमसा घायी हुई थी। जनता में राष्ट्र प्रेम, जन-कल्याण की भावना, स्वतंत्र राष्ट्र की सत्ता का भाव इत्यादि नष्ट हो चुके थे। राष्ट्र के उस अंधकार पूर्ण नराशा की बेला में समाज, राजनीति धर्म, साहित्य आदि सभी श्रेतों में सभी प्रकार से मुधार लाने की आवश्यकता थी। उसकी पूर्ति में लगे थे उपयुक्त देश सेवक। नवजागरण के इस महत्वपूर्ण कार्य में तत्कालीन साहित्यकारों का भी बड़ा हाथ रहा। उन साहित्यकारों का कार्य जनता में राष्ट्र प्रेम को जगाने मात्र तक सीमित नहीं था। वस्तुतः राष्ट्रीय चेतना के जागरण में मातृभूमि की बाह्य प्रकृति और आंतरिक संस्कृति का गौरव गान, भारत के वैभव संपन्न अतीत का स्मरण कराना वर्तमान दुखयवस्था से परिचित कराकर नव समाज - निर्माण समाज की रूपरेखा प्रस्तुत करना, जनता में नव जागरण का संचार करना तथा राष्ट्र - प्रेम स्वतंत्रता - प्राप्ति आदि भावनाओं को उन्मेवित करना आदि सब सम्मिलित हैं।

ऐसे ही समय पर भारती और निराला का आगमन हुआ। दोनों कवि राष्ट्र के दैन्य - दारिद्र्य और पीड़ा दराधीनता, सांस्कृतिक अपकर्ष को मिटाने में तल्लोन हो गए, उन दोनों की काव्य धारा राष्ट्रीय एवं सांस्कृतिक है। उसमें राष्ट्र वेदना, राजनीति का स्वर, अतीत कालीन गौरव का गान इत्यादि उपलब्ध हैं। दोनों राष्ट्रीय चेतना एवं जागरण तथा उदबोधन के गायक थे।

भारती की राष्ट्रीय भावना :

“अपने काव्य वैभव से इस अखिल विश्व की रक्षा करनी चाहिए - यही भारती की कामना थी। राष्ट्रीय भावना को शक्ति संपन्न वाणी प्रदान करने की अगर क्षमता उनमें विद्यमान थी। भारती की राष्ट्रीय कविताओं के मूल में तत्कालीन जनता की राष्ट्र स्वातंत्र्य संबंधी भावनाएँ प्रमुख रूप से क्रियाशील नहीं। पराधीन भारत की शक्तिहीन अवस्था और चेतना विहीन जनता में आवेशपूर्ण स्वतंत्र्य भावना तथा जागरण की उत्कृष्ट कामना लिए भारती ने अपनी मनोवेदनाओं को कविताओं के रूप में समाज में प्रस्तुत किया। भारत का भविष्य जब अंधकार मय दीख रहा था उस समय तमिलनाडु में जन्म लेकर अपनी ओजस्वी कविताओं से राष्ट्रीयता की अग्नि को भारती ने उन मानस में जगाया था।

भारती, नवीन, भारतीय समाज के नए कवि थे। अधिकारच्युत होकर सुप्त रहने वाली जनता को उन्होंने अपनी गंभीर शैली से जगाया। कवि भारती का दृष्टि विश्वास था, पराधीन जीवन बीताना एक भयानक पापकृत्य है और यह पाप अन्य सभी कृत्यों का कारण बनता है। राष्ट्रभक्ति के प्रतीक भारती वरावर ‘वन्दे मातरम्’ कह कर राष्ट्रीय भावनाओं को कविता ढालते रहे और उसे कोने - कोने में पहुँचाकर जनता को जगाते थे।

सरकार के प्रति-दिन बढ़ते अत्याचारों के होते हुए भी भारती कभी मातृवन्दा करते हुए थकते नहीं थे। भारतमाता की मुक्ति ही उसका वाञ्छित प्रथम लक्ष्य रहा। कहा जाता है कि कवि क्रान्त द्रष्टा होते हैं। उस काल में जब कोई स्वतंत्रता का स्वपन भी नहीं देख सखा, भारती ने स्वतंत्रता दिवस बनाया था और स्वातंत्र्योत्सव संबंधी अनेक कविताओं की रचना की। उन कविताओं की प्रत्येक पंक्ति में उनकी क्रान्त - र्णित दृष्टिगोचर होती है। भारती ने स्वतंत्रता प्राप्त यौवन संपन्न भारत का स्वागत करते हुए असंख्य सुंदर रचनाएँ की हैं। वे लोगों को समझाते थे कि स्वतंत्रता पा लेना मात्र पर्याप्त नहीं, हमें त्यागी तथा साधनशील बनकर स्वतंत्रता के इस अंकुर को सर्वदा रखाए रखना चाहिए उसे मुरझाने न देना चाहिए। अनुभूति की भारती राष्ट्र के कवि ही नहीं अपितु संपूर्ण विश्व के कवि थे। उनके गीतों में मानवतावाद के उच्चतम सिद्धान्तों

के दर्शन होते हैं। स्वतंत्रता की प्यास संसार के जिन-जिन देशों के निवासियों की बुझी नहीं थी, उन सभी को प्रशंसा में भारती ने कविताओं रची। वस्तुतः भारती सारी मानव जाति को स्वतंत्रता दिलाने की कामना करने वाले महान कवि विश्वकवि थे। उनकी विश्व मानववाद में जाति वर्ण, धर्म पद संप्रदाय इत्यादि के भौतिक भेदों के तनिक भी स्थान नहीं है।

भारती को भली भाँति विदित रहा कि जाति-वर्जगत भेद भावना ही भारत राष्ट्र के एकीकरण के मार्ग में बाधक हैं। इसी कारण वे भारत के बच्चों में उनके वचन में ही एकीकरण की भावना को जगाने की आवश्यकता का अनुभव करते थे। और उन्हें समझाते थे - "जादिगल इल्लयडि पाप्पा" - जाति नहीं है बच्चों। राष्ट्र के महान भविष्य और उसकी एकता ही उनकी अत्यंत वांछित वस्तु रही। भारती ने समाज की सुरक्षा के लिए प्राचीन काल में किए हुए चार प्रकार के कर्तव्य विभाजन के मूल तत्व को समझाया।

भारती की राष्ट्रीयता न केवल - मातृभूमि की स्वतंत्रता से अपितु मातृकुल की स्वतंत्रता से भी संबन्धित रही। मातृकुल को सभी दृष्टियों से पराधीन बनाए रखने की कुत्सित प्रवृत्ति से प्रवृत्त होकर भारती ने 'नव नारी, स्त्री स्वातंत्र्य, नारी धन्य, इत्यादि महत्वपूर्ण रचनाओं की रचना की। भारती नारी को जीवन के अधिकार पूर्ण अभिन्न अंग के रूप में मानने वाले महामानव रहे। भारती अपनी "पुडुमै प्पेण्" (नव नारी) नामक कविता में नारी को वर्तमान परतंत्र अवस्था से भिन्न स्वाभाविक स्वतंत्रता पूर्ण जीवन देने की अपनी प्रबल कामना की अभिव्यक्ति करते हैं। भारती के लिए नारी देवी शक्ति का अवतार है और काली शक्ति का मानवी स्वरूप है।

राष्ट्रीय चेतना में अग्रणी कवि भारती मातृभूमि के जैसे भक्त रहे वैसे ही मातृभाषा तमिल के भी भक्त रहे। सच्चाई से उद्भूत इस वाणी से प्रभावित हुए बिना कोई नहीं रह सकता।

भारती के प्रत्येक सांस में देशप्रेम था भारत माता के चरणों पर कवि भारती शिरसा नत हैं, भारती को राष्ट्र कवि कहा जाता है। केवल इस कारण नहीं कि उन्होंने राष्ट्र के अधिकारों को पुनश्च प्राप्त करने के उद्देश्य से

कविताओं की रचना की, अपितु इस कारण के लिए भी उन्होंने अपनी वाणी का प्रयोग किया। इस एकीकरण की भावना को बालकों तक में जगाने की भारती की इच्छा थी। बालकों के अन्तर में राष्ट्रप्रेम और देवि-भक्ति को एक साथ मिलाकर स्थापित कर रहे थे। भारती के अनुसार राष्ट्र का शरीर यदि राष्ट्र भक्ति है तो हृदय भाषा - प्रेम है और इन दोनों के लिए प्राण बनकर रहने वाली देव-भक्ति है। भारती ने इन तीनों को विकसित किया।

इसके पश्चात् भारती सामान्य जनता के सपक्ष संपूर्ण भारत एक भाग्य स्वरूप स्थापित करते हैं। भारतवासी फूट-गूद - कलह इत्यादि को छोड़कर राष्ट्रीय भावना से अनुप्राणित होकर रहें - यह भारती की कामना थी। भारती, राष्ट्र की स्वतंत्रता के प्यासे देश की प्रकृति का गौरव गान करते हैं जिसमें केवल भौतिक प्राकृतिक उपादानों का ही वर्णन नहीं परन्तु उस के मूल में प्रेम, दया, मयता कृपा इत्यादि मान विद्यमान हैं। भारती भौतिक सुख को प्रधानता नहीं देते थे। भारती की राष्ट्रीयता केवल आवेशमूलक नहीं थी, बल्कि धर्मपरायण भी थी।

भारत के दारिद्र्य का चित्र भी सदा उनके सामने रहता। इसलिए उन्होंने देवी पराशक्ति से प्रार्थना की - काणि निलम् वेण्डुम् - याने कि मुझे एक फल फूल भरा उपवन चाहिए जिधर रहकर मैं अपनी कवि शक्ति के द्वारा विश्व कल्याण के लिए जाऊँगा।

उनकी विशेषता है कि अन्य भाषाओं की निंदा किए बिना, प्रत्युत उनकी भी प्रशंसा करते हुए वे तमिल भाषा की महानता को घोषणा करते थे और उसे समाज में जीवन स्थान दिलाने के लिए सक्रिय प्रयत्न करते थे।

राष्ट्रकल्याण के निमित्त मातृभूमि की महिमा राष्ट्र की स्वतंत्रता की अनिवार्यता मातृभाषा - प्रेम भेद भावों का बहिष्कार कर एकता का संचार, नारीकुल का उत्कर्ष इत्यादि का गायन करनेवाले भारती की राष्ट्रीयता सब प्रकार से पराधीन भारत राष्ट्र के चेतन गण और आंतरिक वेदना को प्रतिबिम्बित करने वाली उद्घात भावधारा है। भारती का संपूर्ण कृतित्व राष्ट्रीयता से ओत प्रोत है। भारती की राष्ट्रीयता मानवता के व्यापक,

धरावल पर स्थित है, उनकी राष्ट्रीयता उत्थानमूलक एवं विधिपरक है। और राष्ट्रीयता स्पन्दन एवं संस्कृति की मुद्र से समन्वित है और हैं विशुद्ध मानवीय भूमि की साधना से ओतप्रोत।

निरालाजी की राष्ट्रीय भावना :

निरालाजी के काव्य का आरंभ हुआ तब भारत में राष्ट्रीय जागृति और उद्यत पुथल का समय था। स्वतंत्रता के लिए तड़पती हुई मातृभूमि की आत्मा का कर्ण क्रन्दन निरालाजी की आत्मा तक पहुँच गया। अतएव निरालाजी के काव्य में राष्ट्रीय सांस्कृतिक काव्य धारा अन्तःस्त्रोत बनकर बह चली। राष्ट्र चेतना का स्पन्दन निराला काव्य में साकर हो उठा। एक ओर वे, एक ओर राष्ट्र की समकालीन पतित दशा, आर्थिक पराधीनता, और पंगुता इन सब की देखकर वे द्रवितहो जाते हैं। निराला ने अपनी रचनाओं में भारत के अतीत के सांस्कृतिक वैभव का गौरव गान भी करने लग जाते हैं।

निरालाजी द्वारा प्रस्तुत किए गए भारत माता के उदात्त मूर्तिविधान को पढ़कर या सुनकर गौरव मंडित भारत माता का सुमधुर रूप प्रत्येक भारतीय के मन में अंकित हो जाता है। निरालाजी ने अन्यान्य गीतों में मातृभूमि की वन्दना की है। भारत - भूमि को निरालाजी अपना जीवन धन मानते हैं। सांस्कृतिक प्रष्टभूमि पर भारत के दर्शनकर भावुक कवि हृदय पुलाकित हो उठता है। वे कहते हैं :-

भारत ही जीवन धन, ज्योतिर्मय परम-रमण, सर-सरिता और वन उपवन है।

उनके गीतों में भौगोलिक उपादानों का वर्णन मात्र नहीं है, अपितु सांस्कृतिक उपलब्धियों की ओर भी संकेत है। भारत माता के चरणों पर अपने को अर्पित करते हुए वे कहते हैं कि भारत माता के चरणों पर अपने को अर्पित करना और माता की मुक्ति ही उनका प्रमुख कर्तव्य है।

निरालाजी न देश में व्याप्त राजनीतिक पराधीनता अथिक दुरावस्था, स्वार्थपरता, वर्ण व्यवस्था आदि को मिटा देने का निश्चय किया उन्हें इस बात का अपार विश्वास था कि स्वतंत्रता की भावना से उद्दीप्त होकर दुख - दारुण परतंत्रता पर यदि भारतवासी

हुट पड़े तो उनकी शक्ति के समक्ष मुमेरु भी ठहर नहीं सकता। वास्तव में हमारी शक्ति दुर्जय, अपार है।

अकी यमुना के प्रति, सहसाब्दि, खण्डहर के प्रति जागो फिर एक बार आदि कविताओं में अतीत के सांस्कृतिक एवं ऐतिहासिक वैभव का गौरव गान हृदयग्राही है और उसकी तुलना में वर्तमान समाज की गिरी हुई अवस्था का परिचय कराते हुए समाज में क्रिया शीलता लाने का प्रयास सरावत है। भौतिक और आन्तरिक शक्तियों से हीन होकर अपनी गर्वोन्नत अतीत स्थिति को भूला देने वाला भारत निरालाजी की खण्डहर जैसा लगता है। अपने जागो फिर एकवार नामक कविता में प्राकृतिक अपादानों के द्वारा, कवि जागरण का भावोन्तेजक और वीर रसात्मक उदान्त काव्य प्रस्तुतकरते हैं। इस गीत में भारत की स्वतंत्रता का उदघोष है।

कवि निराला अतीत वैभव के गायन और वर्तमान के अधोगति के क्रन्दन तक सीमित नहीं है। वे उन्मुक्त भविष्य में आने वाले सुखी एवं स्वाधीन दिवों की भी कल्पना करते हैं। निरालाजी की राष्ट्रीयता सब बंधनों से मुक्ति चाहती है। उनके स्वाधीन राष्ट्र में दंभ कपट के लिए स्थान नहीं है। मानव मात्र के प्रति स्नेही निरालाजी वर्तमान जीवन के वैराग्यों और विकृतियों को देखकर वितृष्णा एवं रवीव्रता के साथ अपने उद्गार व्यक्त करते हैं।

निरालाजी का विश्वास है राष्ट्रीयता के जागरण में स्त्री शिक्षा का महत्वपूर्ण स्थान है। निरालाजी ने नारी को सारे ब्रह्माण्ड के मूल में विराजने वाली आदि शक्ति रूपिणी माना है और इस विचार से अनुप्राणित होकर पंचवटी प्रसंग में भारत माता के रूप में सीताजी को प्रस्तुत कर देश प्रेमी लक्षमण को उनके हित आत्मोत्सर्ग करने के लिए प्रस्तुत किया है।

भारतीय संस्कृति के उत्थान ने अग्रवी कवि निरालाजी संस्कृत, ब्रंगला, अंग्रेजी इत्यादि भाषाओं के बडे जाता थे। मातृभाषा हिन्दी के प्रति भी उनकी गहरी आस्था थी। इस प्रकार राष्ट्रकवि निराला के काव्य में भारतीय स्वतंत्रता के प्रति अद्विती आवेश मिलता है।

भारती और निराला का राष्ट्रीयता के आधार पग तुलनात्मक अध्ययन : —

भारती और निराला के राष्ट्रीयता गीतों का अनुशीलन करने के बाद हम इस निष्कर्ष पर आते हैं कि दोनों कवियों के गीत राष्ट्रीय आदर्शों से ओत प्रोत हैं। दोनों कवियों ने भारत माता की प्राकृतिक सुषमन का गौरव गान अपने गीतों में करते हैं। दोनों कवि भारत के उज्ज्वल भविष्य के लिए आशावान हैं। दोनों कवियों की राष्ट्रीयता की पृष्ठभूमि में भारतीय दर्शन, ऐतिहासिक मिमांसा, सांस्कृतिक जीवन और सामाजिक चेतना-सभी वर्तमान हैं। दोनों ही ने भारत के टूटे और दयनीय जीवन के प्रत्येक अभिशाप को साहस के साथ झेला है। देवी आपत्तियों और साहित्यिक जीवन की निराशाओं के शिकार होने पर भी उदात्त मानव समाज की कल्पना कर सके हैं।

भारतीय स्वतंत्रता आंदोलन में सक्रिय भाग लेने के कारण भारती ने समकालीन सभी दुर्दशाओं का सामाजिक, आर्थिक, राजनीतिक, मानसिक और आत्मिक दुर्बल दशाओं का भी सांगोपांग विवेचना करते हैं। निराला ने भी कम विवेचना नहीं किया है पर राजनीतिक आंदोलनों में सक्रिय भाग न लेने के कारण उनकी रचनाओं में अधिकांश सांस्कृतिक पक्ष उभर आया है।

वस्तुतः राष्ट्रियता के विराट एवं विस्तृत स्वरूप को भारती एवं निराला के साहित्यों में स्पन्दित होता हुआ पाते हैं।

कुमारी. आर. लता

प्रथम बी. एस्. सी (गणित)

*

*

*

“ चोर ”

माँ आंगन में बैठी चावल बोन रही थी अन्जु भी माँ के साथ जलदी-जल्दी में मदद कर रही थी। उसे मालुम था यदि मामी मन्दिर से आ गयी और चावल साफ किये हुए न मिले तो बहुत अधिक नाराज होंगी। मामी की बड़ी लड़की का थाल सजा रहा था। आज रक्षाबन्धन जो है। तभी मीनू बाहर से खेलती हुई आई। आते ही माँ से बोली, “माँ आज तो अस्पताल चलो न। मैं डाक्टर साहब से केवल कहूँगी कि मुझे भैया को केवल राखी हो बाँधनी है, मैं उससे बोलूँगी भी नहीं।” मीनू की बात सुन कर माँ के सन्न का बाँध टूट गया और वह फूट फूट कर रो पड़ी। पाँच वर्ष की मीनू के समझ में नहीं आया कि माँ उसकी बात पूरी सुने बिना हो क्यों रो रही है। मीनू ने अन्जु से बोली, “दीदी माँ नहीं जाना चाहती न सही, तुम हो मेरे साथ चलो न” अन्जु ने धैर्य से काम लिया। आँखों में आये आँसुओं को पीकर बोलो ‘मीनू हमारे पास नहीं हैं न। डाक्टर साहब हमको अन्दर नहीं जाने देंगे। तू तो बहुत सयझदार है, अब हमारे पास पैसे होंगे तब हम भैया के पास चलेंगे। मीनू तो रूआंसी हो कर चली गयी किन्तु माँ को धैर्य बंधाती हुई अन्जु सोच रही थी कि मैं मीनू को कैसे समझाऊँ कि अमित अब नहीं रहा। पापा की तो उसे याद ही नहीं। जब मीनू एक वर्ष की थी तभी उनका साया उठ चुका था अमित ही था उनको आशा का केन्द्र बिन्दु। उसे ही देख कर दोनों बहनों और माँ के मन में आशा की किरण जगमाती थी। पापा के गुजरने के बाद माँ उन तीनों को लेकर मामा जी के घर आ गयी। माँ और अन्जु घर का काम करती अमित स्कूल जाता। मीनू तब चार साल की ही थी। अमित और मीनू, मीनू और अमित अपनी ही दुनिया में मस्त रहते शेष से उन्हें कोई मतलब नहीं था। साथ जाने पीने, खेलते लड़ते और रोकर सो जाते वह दिन याद है अन्जु को दिवाली थी उस दिन। माँ के साथ वह घर की सफाई कर रही थी कि अमित सबकी आँखों में धूल झाँक कर छत्र पर चढ़ गया। न जाने छत्र से फिसल कर कब गिर पड़ा। गिरते ही उसकी चेतना गूँस हो गयी। सिर फट गया। माँ को जब पता चला वह मूर्च्छित हो कर गिर पड़ी।

मामाजी घर पर नहीं थे। अकेली अन्जु मामी जी के साथ अमित को लेकर डाक्टर के पास गयी। उसे अस्पताल में भर्ती करना पड़ा। चार दिन तक अमित को होश न

आया। भैया दूज आया और चली गयी। अन्जु, माँ और मीनू अमित के पास ही बैठे रहे। पांचवे दिन अमित को होश आया, उसने धीरे-धीरे होठ खोले और कहा "मीनू", मीनू वहीं बैठी थी बोली "भैया मैं यही हूँ"। बस यही अमित का आखिरी शब्द, था। उसके बाद वह कभी होश में न आ सका। जब अन्जु और माँ मीनू के साथ घर लौटी तो उसकी समझ में न आ सका कि आगे क्या होगा मीनू को यही कह कर समझाया गया कि भैया की तबियत बहुत खराब है। इसलिए डाक्टर ने उसे अपने पास रख लिया है। और फिर हमारे पास पैसे भी नहीं है डाक्टर को देने के लिए।

तभी किसो की चीख चीत्कार सुन कर अन्जु वर्तमान में लौटी मुना मामा जो छड़ी से मीनू को पीट रहे हैं और कह रहे हैं "बता तूने क्यों चुराये रूपये क्यों नाक कटवाने पर तुनी है? मामी जो गाली दे रही थीं "कल मुँही जहाँ जाती हैं सर्वनाश करता है। अब तू चोरी करना भी सीख गयी जरूर तेरी माँ ने सिखाया होगा" सामने ही बर्माजी खड़े थे। वे मामा जी से कह रहे थे—"क्या बताऊँ साहब माली को देने के लिए सौ. ६० देविव पर रखे थे। यह सीधे अन्दर धुसी, और रूपये उठा कर भाग खड़ी हुई। जैसे कि इसके वाप का माल हो" मुन कर मामा जी के हाथ की रफतार और बढ़ती जा रही थी। रोते-रोते मीनू की चीखें हिचकियों में बदल गयी। एक छड़ को हाथ रोक कर मामाजी ने हाथ रोक कर पूछा - बता क्यों चोरी की तूने, बता नहीं तो आज तुझ मार डालूंगा मैं। मीनू युक्ते हुए बोली दीदी — ने — कहा था — जब डाक्टर को — पैसे देंगे — तभी वो — हमें — भैया से मिलने देगा। आज मैं — भैया को ... राखी बाँधने — जरूर जाऊँगी इसलिए मैंने — रूपये चुराये। दीदी मुझे जल्दी — ले चलो। बरना — ये लोग मुझसे — रूप छीन लेंगे। हम फिर इनके रूपये वापस कर देंगे।" मुनते ही मां के आसुओं का बांध टूट गया और वह जोरों से रो पड़ी। मामाजी के हाथ से छड़ी छूट गयी। बर्माजी को आँखों में नमी तैर गयी। मामी जी आँचल से आँख पोछती अन्दर चली गयीं। नहीं और अबोध मीनू चुचाप खड़ी है। उसकी समझ में नहीं आ रहा है आँखिर इन सबको क्या हो गया है अब ये मुझे भैया के पाम क्यों नहीं ले चलते।

कुमारी. निर्मला शुक्ल
वो. ए. सो (प्रथम वर्ष)
(वनस्पति - विज्ञान)

“ युगद्रष्टा भारती ”

भारती की सामाजिक राष्ट्रीय तथा आध्यात्मिक एवं सांस्कृतिक चेतनाओं का मूल रूप के प्रति उनकी सच्चाई ईमानदारी तथा देखने योग्य है। समाज तथा मानव के जीवन का दायित्वपूर्ण युग-बोधा सर्जनात्मक नवसामयिक जीवन संदर्भ में भारत के अस्तित्व की मूल्यवक्ता के प्रति भारती का आंतरिक आग्रह-संतुलित अंतश्चेतना है। भारती के मानवतावाद में जाति, धर्म की सीमाओं के लिए कोई स्थान नहीं है। युग बोध राजनीतिक, आर्थिक, सामाजिक, सांस्कृतिक दृष्टियों से राष्ट्र की स्वतंत्रता का संदेश देता है। भारती ने अपने इस प्रकार के कटु, कलुषित तथा दलित रूप को पाया था उसी का सहज चित्रण सुन्दर रूप में उन्होंने किया। उन्होंने इस बात की भी प्रकट की है कि वह दलित भारत विदा ले गए प्रागैतिहासिक सांस्कृतिक भारत का आगमन युग की प्रत्येक दशा की पूरी जानकारी के साथ ही हो पाया। वे युग जीवन के साथ निकटतम सम्पर्क में रहने वाले थे। उनका यह युग बोध युगीन चेतना के कटु सत्य की स्वानुभूति पर आधारित है। इस युग-दर्शन के पश्चात् की उनकी कामना है। सभी प्रकार के भेदभावों से दूर,

एक समस्त मानव जाति का हित करते हुए संपूर्ण एकता, मैत्री, बन्धुभाव तथा समानता के साथ रहनेवाले भारतीय नव समाज का स्वागत भारती ने अपने गीतों में किया है। भारती के सभी गीत युग दर्शन से ओतप्रोत हैं, उनके किसी गीत में देश की पराधीनता पर आक्रोश है, तो किसी में समाज की रूढ़िगत पराधीनता पर व्यंग्य है। किसी गीतों में डोगी नेताओं पर कटु प्रहार है तो किसी में धार्मिक पाखण्ड के प्रति धृणा है। किसी में ब्रह्मज्ञान का सार है, तो किसी, में नारी मुक्ति एवं नारी शिक्षा आदि की माँग है।

समस्त जातीय भेद - भावों को विनष्ट करके पारस्परिक प्रेम, सौहार्द, बन्धुत्व आदि के साथ राष्ट्र जीवन को उज्ज्वल बनाने का युगानु-कूल संदेश भारती अनेक कविताओं में देते हैं। जातिगत वैषम्य के साथ भारती ने धार्मिक तथा सांप्रदायिक भेद - भावों को भी भारत समाज में व्याप्त देखा, उन्हें इस बात का पूर्ण विश्वास हो गया कि इन विषमताओं के कारण राष्ट्र में एकता एवं स्वतंत्रता की व्याप्ति नहीं हो पाती। अद्वैतवादी दार्शनिक भारती ने समस्त देवी-देवताओं की कल्पना के मूल में एक ब्रह्म तत्व का अनुभव किया समस्त धर्मों के उपास्यों को एक माना, अतः विगुह्य ब्रह्म तत्व के ज्ञान-

प्रसार द्वारा समाज व्याप्त भेद-भावों को नष्ट कर आलोकपूर्ण नव समाज के निर्माण की कामना करते हुए कहने लगे।

विश्व के वासी सब हैं एक, जाति भेद को नष्ट

करो,

सब हैं भाई आपस में, यहाँ स्थान है,

अपार अनन्त इस प्रकार झगड़ा क्यों करना?"

भारती के युग की प्रतिच्छाया उनके "पाँचाली शपथम" में पायी जा सकती है। भारत को विदेशी सभ्यता एवं संस्कृति का विरोध करना पड़ रहा था, भारत में धर्म का हास तथा अधर्म की व्याप्ति हो रही थी, भारतवासियों में शक्ति एवं विश्वास का अभाव था, वैयक्तिक अधिकारों तथा स्वतंत्र विचारों के लिए स्थान नहीं था, अशिक्षा, निर्धनता, असमर्थता, एकता का अभाव आदि के कारण भारतवासी' पराधीन होकर आत्म गौरव एवं आत्म विश्वास के अभाव में अपने ही देश में दासता के पाश में बद्ध तथा कि कर्तव्यविमूढ़ हो पड़े रहे। उनमें राष्ट्रीय चेतना का अभाव था; समाज में पुरुष विदेशियों के बंधपाश में अपनी शक्तियों तथा प्राचीन गौरव को भूले पड़े थे; तब समाज में नारियों की कैसी दुरवस्था होगी? यह कल्पनानीत है। फिर भी नारो उस समय क्रमशः अपनी दशा की भंयकरता का अनुभव करने और अपने को समस्त बंधनों से मुक्त कर लेने का प्रयास करने लग गई थी; वह अपनी शक्ति पर विश्वास कर आत्म रक्षा करने की क्षमता प्राप्त करने लगी। रुढ़ियों का अंधानुकरण करते हुए नियतिवादी भारत-समाज आत्म-चेतना के अभाव में जड़ता को पराकाष्ठा की

स्थिति में था। भारती ने अपने युग के इस को पूर्ण रूप से देखा अनुभव किया, परछाया वेदना के साथ अभिव्यक्त किया, साथ ही समाज को चेतना संपन्न बनाकर उसे जगना चाहा उन्होंने कभी व्यंग्य के साथ और कभी आक्रोश के साथ युग-मृत्यु की घोषणा की; युग चेतना को हृदयगम कर युग संदेश सुनाये

युगद्रष्टा भारती निरंतर सामाजिक, नैतिक आर्थिक तथा व्यक्तिगत स्वतंत्रताओं उद्घोष करते हैं। भारती का युग-संदेश जीवन-मूल्य-चेतना का जागरण है। भविष्य के संबंध में भारती की दृष्टि केवल आदर्शवादी अथवा परम्परा पर आधारित नहीं थी वरन् अत्यंत स्पष्टत मुनिश्रितः तथा प्रगतिशील विचारों पर आधारित थी।

भारती कवि वास्तविक युग जीवन को देखते व अनुभव करते थे। उन्होंने विपमताओं का खुलकर खण्डन किया। वर्तमान जड़ जीवन की प्रतिक्रिया में एक उन्मुक्त तथा चेतना जगाने का निर्माण करने का संदेश देते हुए अपने युग दायित्व का निर्वाह करते हैं। भारती सही अर्थों में युगीन पुरुष थे। युगीन परिस्थितियों को आत्मसात् करके अपनी रचनाओं के माध्यम से उन्हें अभिव्यचना देते थे। युग की विपमताओं तथा समस्याओं से प्रभावित भारती अपने वर्तमान को सफल देखना चाहते थे। उन्होंने न केवल युग की समस्याओं का चित्रण ही किया बल्कि उनका सुलझाव भी उपस्थित किया। युगीन व्यष्टि समष्टि की आत्म सजगता की दशा को सूचित

भारती उनकी कृतियों में समसामाजिक जीवन के प्रति पूरी एकाग्रता तथा सजगता विद्यमान है। वास्तविक आधुनिकता के परिप्रेक्ष्य में जीवन-मूल्यों तथा प्रकारांतर से सामयिक प्रदान करनेवाले ये कवि अतीत के गौरव को वातावरण के प्रति उतने ही सजग हैं जितने भविष्य के निर्माण के प्रति। इसी कारण कवि को सांस्कृतिक उन्मेष से सम्पन्न तथा युग के संबंध में आशावादी युग द्रष्टा कवि बनने में स्वोकार कर सकते हैं। भारती कवि आदर्शवाद पर विश्वास करते हैं जो राष्ट्र, धर्म और ऐसी ही अन्य सीमाओं का अति-व्यंग्य करते हुए एक ऐसी नैतिक व्यवस्था तथा ऐसे मानव मूल्य पर विश्वास करते हैं जो आत्म के भौतिक एवं सांस्कृतिक विकास को अक्षिप्त है और जिसे इस बात का विश्वास है कि उच्चस्तरीय सांस्कृतिक जीवन की उपलब्धि के लिए सामूहिक परितोषों के संतुलन से और मानव का आत्म विश्वास समाज के हितकर कर्मों से ही होगा।

राष्ट्रीय चेतना के जागरण, तथा राष्ट्रीय चेतना के पुनरुत्थान की कामना, मानवता-

वादी स्वर की अनुगूज, सामाजिक अनुभूतियों की ईमानदारी आदि भारती और निराला के युग संदेशों के निश्चित प्रतिमान है। भारती के संदेश मुक्त चेतना में विश्वास करते हैं और इसी कारण उनमें सामाजिक यथार्थ का स्वच्छ रूप पाया जाता है। उनमें मानव की अणु सभावनाओं का प्रतिफलन भी है और जीवन की समग्रता एवं संपूर्णता की भूमिका भी है। युगद्रष्टा भारती और निराला के युग दर्शन तथा युग संदेश में जीवन के वर्तमान अग्रह्य चरण को स्वानुभूति के आधार पर प्रकाश में लाने तथा द्रुततर बनाने की प्रक्रिया के साथ सांस्कृतिक दृष्ट से आलोकपूर्ण जीवन के आगमी चरण को स्थापित करने की महत्तम प्रक्रिया भी विद्यमान है।

भारती की विराट चेतना जो उनकी साधारण सामाजिक सीमाओं पर विजय की परि याचिका है, युग के संपूर्ण तापों से तप्त विशुद्ध मानव-आत्मा का आलोक है। युग की समस्त सामाजिक प्रवृत्तियों को भारती के स्वच्छ तथा संवेदनशील व्यक्तित्व के योग ने एक विशिष्ट चेतना स्वर प्रदान किया है।

कुमारी रेखा सिन्हा
वी. एस. सी. प्रथमवर्ष (रसायन)

EDUCATION AND ITS EFFECT

S. MEENA, II ECONOMICS

आचार्यान् पादमादत्ते पादं शित्यः स्वमुधया ।
पादं सन्नह्यचारिभ्यः पादं कालक्रमेण मे ॥ १ ॥

A student learns one quarter of his learning from his teacher, one quarter by his own intellect, the next quarter from classmates and the rest quarter of his learning in course of time.

क्षणशः कणशः चैव विद्यामर्थं च साधयेत् ।
क्षणत्यागे कुतो विद्या कणत्यागे कुतो धनम् ॥ २ ॥

One must collect knowledge and wealth in every moment and piece by piece respectively. If he loses a moment means he lost the learning and if he loses a piece of coin means he lost the money.

अनेकसंशयोच्छेदि परोक्षर्थस्य हर्षकम् ।
सर्वस्य लोचनं शास्त्रं यस्य नास्ति अन्ध एव सः ॥

Knowledge clears off innumerable doubts; it explains many things which are not known; it acts as an eye-opener to unknown things; A man without knowledge is really considered blind.

अजरामखत् प्राज्ञः विद्यामर्थं च साधयेत् ।
गृहीतः इव केशेषु मृत्येना धर्ममाचरेत् ॥ ४ ॥

A wise man should earn the knowledge and wealth thinking that there is no old age

or death to him. But in the case of charity he should act immediately as if he has been caught hold by the God of death on his hair.

अल्सस्य कुतो विद्या अविद्यस्य कुतो धनम् ।
अधनस्य कुतो मित्रं अमित्रस्य कुतस्सुखम् ॥ ५ ॥

How can a lazy person acquire learning; how can one without learning acquire wealth; how can one without wealth acquire friends and how can a person without friends be happy.

विद्वत्त्वं च नृपत्वं च नैव तुल्यं कदाचन ।
स्वदेशे पूज्यते राजा विद्वान् सर्वत्र पूज्यते ॥ ६ ॥

Scholarship and Kingship can never be equal. The King is venerated only in his country; the scholar is held in esteem everywhere.

नास्ति विद्यासम चक्षुः नास्ति सत्यसमं सुखम् ।
नास्ति रागसम दुःखं नास्ति त्यागसमं तपः ॥

There is no other vision equal to the vision to knowledge, no other happiness equal to the speaking of truth, none to equal the misery arising out of attachment, and no other austerities equal to renunciation.

विद्या दयाति विनयं विनयाद् याति पात्रताम् ।
विद्याद् धनं आप्नोति धनाद् धर्मं ततः सुखम् ॥

Education teaches humility. A man becomes worthy if he is humble. Because of wealthiness he gets money. From money he is able to get virtue. From virtue he gets happiness.

विद्या न गोचरं याति दत्तं भवति विस्तृतम् ।
विद्यामिः भाज्यते नैव विद्यारन्तं महाघनम् ॥ ७ ॥

The costly gem of knowledge does not come within the reach of thief. It will only increase if it is given to others. It cannot be partitioned even among brothers.

विद्यां न विद्या न तपो दानं
ज्ञानं न शीलं न गणो न धर्मः ।
ते मयलोके भुवि भारभूताः
मनुष्वरूपेण मृगाश्चरन्ति ॥ १० ॥

Those who are devoid of either learning, austerity, charity, erudition, good conduct or excellent qualities are merely a burden to the earth and are equal to animals wandering about in the guise of men.

सुखार्थी चेत् त्यजेद् विद्यां विद्यार्थी चेत् त्यजेत्
सुकार्थिनः कुतो विद्या कुतो विद्यार्थिनः सुखम् ॥

One who wants comfort should give up his studies. If one desires to study he should abandon comforts. A person desirous of having comfort cannot acquire learning and that if he wants to learn, cannot enjoy comforts.

रूपयौवनसम्पन्नाः विशाल कुल सम्भवाः ।
विद्याहीनाः न शोभन्ते निर्गन्धाः इव किशुकाः ॥

People who are devoid of learning do not shine, eventhough they are endowed with beauty and youth and are born of a noble race. They are like the Kimsuka flower which is devoid of fragrance.

महाकविः कालिदासः (कथा)

N. LATHA, III B. A. Eco.

We all know about Kalidasa, the great poet of ancient time. He earned the title "कविचक्रवर्ति" from the great king 'Bhoja! There is one incident that made him earn this title.

There were many poets in the court of 'Bhoja'. Kalidasa excelled the other poets by his genius. So he earned the admiration of the king. The King gave him the title "कविचक्रवर्ति". Hearing this the other poets cursed the King. These curses somehow reached the ears of the king.

One day he called all the poets and said that they should bring a poem ending with the letters क, ख, ग, घ. He who brings the poem will be given the title "कविचक्रवर्ति". All the poets went home and without doing any work tried to finish the poem. But no one succeeded.

The next day when Kalidasa was coming to the court, on the way he saw one girl going to the School with some books in her hand. She saluted Kalidasa. Then Kalidasa enquired her.

कालिदास :	—	का त्वं बाले?
बालिका	—	काञ्चनमाला ।
कालिदास :	—	कस्या पुत्री?
बालिका	—	कनकलतायाः
कालिदास :	—	हस्ते किं ते ?
बालिका	—	तालीपत्रम् ।
कालिदास :	—	का वा रेखा?
बालिका	—	क - ख - घ - ग ॥

Then Kalidasa entered the court after the conversation with that little girl. The King came and asked 'Oh ! Poets ! Who ever has finished the verse can read it now'. All the poets kept quiet. Then Kalidasa stood up and said "King, I have finished the verse, and read the verse.

कात्वम् बाले ?	काञ्चयमाला
कस्य पुत्री ?	कनकलतायाः ।
हस्ते किं ते ?	तालीपत्रम्
का वा रेखा ?	क - ख - ग - घ ॥

Hearing this verse all the poets and the King admired Kalidasa very much for his excellent skill and accepted him as "The Lord of Poets".

SRI RAMA - THE EMBODIMENT OF DHARMA

S. SUDHA, I Maths

SRI RAMA, the hero of Ramayana has a very what a complex character. Certain qualities seem to be in conflict in his nature with other qualities. Some of his doings are subjects of constant dispute and controversy. Valmiki was not perhaps the author of either Sri Rama or his story. Nor is it possible to maintain that he invented or added many of the incidents and episodes which illustrate the character of his hero and heroine. To us, Valmiki was perhaps responsible for the arrangement of the subject matter. So much being premised, is it possible to go further and to say the description of Sri Rama has been given in various portions of the great epic, exactly accords with the known character of the Hero? Yes, it is.

Sri Rama had the extraordinary, unmatchable merit, of remaining most often at this the highest level. He seldom fell below it. On the occasion when Vibhishana sought to join him with him. In spite of the advice of everybody, rejecting it all as beneath him, he spoke the famous words : "No man shall seek my protection in vain". He may be wicked, he may be undeserving, he may be my bitterest enemy, Ravana himself. But when he comes to me in a friendly and submissive spirit, I will not turn him back !"

When Dasaratha and Kaikeyi sat together, she sent for Rama to tell the dreadful news that he should live fourteen years in the forest, what was Sri Rama doing? He was in his place with Sita. He said to her

देवि देवश्च देवि च समागम्य मदन्तररे ।
मन्दयेते ध्रुव किञ्चिदभिषेचनसंहितम् ॥

His mind was pure, his heart was unsuspecting so he said to her, "Doubtless my father and Kaikeyi are planning some nice things by way of preparation. Great things are in store for me and therefore for you".

Then when the worst was known and he comes back, he goes to tell his mother of the reverse for the mother was also rising aloft on hope. As soon as he heard that his brother was to take the kingdom which he had to renounce, the poet Valmiki said, "Not a muscle moved on the noble countenance", It shone in full lustre as it always did. Nobody could see that a "thunder bolt had struck". When Rama went to his mother to tell what had happened, this is what the poet says :

"धारयन् मनसा दुःखम्"

"Controlling his unhappiness within his own heart". That shows that there was unhappiness and that he merely conquered it.

Later on when everybody else speaks of Kaikeyi in a derogatory manner, he springs to her side and says, "Do not abuse her" When Lakshmana at any time tells him, "Ah! how I hate Kaikeyi, he would say," No, do not that thing Lakshmana, never say such a thing". So too when anybody accused Bharata in his hearing, he would speak in the highest terms of him.

While for every relationship, one man can be taken as a pattern, for brotherliness, for filial duty, and for faithful friendship, there is one person Sri Rama, who was a model in respect of all these relationships, In him, Valmiki gives us an ideal son, an ideal brother, an ideal friend and an ideal enemy too. There is something to say about Rama as an enemy. His treatment to Vali after having killed him in the field of battle is righteous. Well known spies of Ravana, Suka and Sarana were discovered by Vibhishana's keen eyes and Rama's treatment of them was considerate. When Garuda comes announcing himself as Sri Rama's dear friend and ethereal self who has come to help him and Lakshmana, he uses an extraordinary expression :

"सखे राघव धर्मज्ञ रिपूणमपि वत्सल"

"You who love even your enemies!" – a remarkable description of one of the chief qualities of Sri Rama.

**"मरणान्तानि वैराणि निर्वृत्तं नः प्रयोचनम् ।
क्रियतामस्य संस्कारो ममान्येष यथा तव ॥**

"Hatred and strife cease when death has claimed the foe". Therefore let the last rites be duly paid by you to your brother, says Rama to Vibhishana. Fancy how far the notion of magnanimity can be carried when Rama adds, "To me he stands in the same relation as you!". The commentators say rightly that the real meaning of ममान्येष यथा तव is, "I regard him after death in the relation of a brother to me. If you fail to perform his obsequies, I am prepared to do them".

It is a general saying that the rulers of Raghuvamsa were very reserved in speech, lest they should exceed the rule of Dharma. Rama was such a noble ruler (of Raghuvamsa) that always thought spoke and did moral things. This general idea of the rulers of Raghuvamsa is as follows :

"सत्याय मितभाषिणाम्" ।

One should realise how great must have been the man who could become unquestionably supreme in his kind. That Sri Rama, was and he could not be that unless he were what he professed to be, "the guardian and the embodiment in himself of Dharma".

— 0 —

A COLLECTION OF GOOD SAYINGS

**भूषणं दानं सट्टं कण्ठस्य भूषणम् ।
भूषणं शस्त्रं भूषणं किं प्रयोघएम् ॥**

The ornaments are of no use, for Charity is the Ornament of the hand, Truth is of the neck and Learning of the Scriptures is of the ear.

**भूषणं रूपं रूपस्या भरणं गुणः ।
भूषणं ज्ञानं ज्ञातस्या भरणं क्षमा ॥ २ ॥**

The beauty is the ornament of a Man, Good quality is the ornament of Beauty, Knowledge is the ornament of Good quality and Forbearance is the ornament of knowledge.

**पिबन्ति पवनं न च दुर्बलास्ते ।
फलेर्मुनिवराः क्षयन्ति कालं ।
सतोष एव पुरुषस्य परं निधानम् ॥ ३ ॥**

The serpents are not weak even by drinking the wind. The wild Elephants are strong by the dried grasses. Sages in the forest spend their life time only with Vegetables and fruits. So contentment is the foremost treasure of men.

**विद्यता वपुषा वाचा वस्त्रेण वि भवेन च ।
वकारैः पञ्चभिर्युक्तो नरो भवति पुजितः ॥ ४ ॥**

A man who is accompanied by the five letters 'Va' known as knowledge, Body, Speech, Clothing and Wealth is worshipped by all.

**तक्षकस्य विषं दन्ते मक्षिकायाश्च मस्तके ।
वृश्चिकस्य विषं पुच्छे सर्वाङ्गे दुर्धनस्य तत् ॥ ५ ॥**

Serpent has the poison in its tail. Biting Bee in its head, Scorpion in its tail, while a wicked man, has poison in every part of his body.

**यथा ह्येकेन चक्रेण न रथस्य गतिर्भवेत् ।
एवं पुरुषकारेण विना येवं न सिध्यति ॥ ६ ॥**

Just as a Chariot cannot move with only one of its wheels, Fate does not bear fruit without the aid of human effort

**दुर्धनेन समं सद्यं प्रीति चापि न कारयेत् ।
उष्णो दहति चाङ्गारः शीतः कृष्णयते करम् ॥**

One should neither be a friend towards a wicked person nor try to please him. Coal burns the hand when it is hot and blackens it when it is cold.

असंभवं हेममृगस्य जन्म
तथापि रामो लुलुभे मृगाय ।
प्रायः समापन्नविपत्तिकाले
विद्योऽपि पुंसां मलिनी भवन्ति ॥ ८ ॥

The birth of a Golden deer is impossible, still Lord Rama aspired for it, when Calamity approaches even the mind of the great people is polluted—

काव्यशास्त्रविनोदेन कालो गच्छति धीमताम् ।
व्यसनेन तु मूर्खाणां निद्रया कलहेन वा ॥ ९ ॥

Wise men pass their time in the diversion of studying poetry and scriptures, but the fools spend their time in undesirable activities, in sleep and in quarrel.

छायासन्यस्य कुर्वन्ति स्वयं तिष्ठन्ति चातपे ।
फलान्यपि परार्थाय वृक्षाः सत्पुरुषा इव ॥ १० ॥

The great trees give shade to others, themselves standing in the sunlight. They bear fruits only for others, not for their own

sake. (The trees are compared to the good people, who do not have any possessions for their sake.)

गुणवज्जनसंसर्गाद् याति नीचोऽपि गौरवम् ।
रथ्याम्बु घाहवीसङ्गात् त्रिदशैरपि पूज्यते ॥ ११ ॥

Even a mean person attains dignity by the company of men of merit. By the association of Ganges, even the water in the road is worshipped by Devas.

जाड्यं घियते हरति सिञ्चति वाचि सत्यं
मानोन्नतिं दिशति पापमपाकरोति ।
चेतः प्रसादयति दिक्षु तनोति कीर्ति
सत्संगतिः कथय किं न करोति पुंसाम् ॥ १२ ॥

Association of good people does everything to mankind. It takes the disease of the mind; Sprinkles truth to the speech, shows the way to raise our respect, Drives away one's mistakes, Clears ones heart and spreads ones fame in all directions.

The Ocean of Divine Beauty

R. S. UMAMAHESWARI, II Maths.

Sanskrit is the very ancient language in the world that dates back to the pre christian era. The language is supposed to have originated from divinity itself. It is a phonetic (giving importance to sounds) language and each sound has its own meaning. It flourished well during the period of the Aryan Kings as court language, but died due to the advent of the Moghuls. Today it is the language of the pandits, and is used in all rituals of the Hindus and is also used as Mantras in temples. But, the works of ancient poets like Kalidasa, Bhana, Sankara, etc. have become immortal and are even now extolled by foreign authors. All the works in Sanskrit, Kalidasa's work and Sankara's work in particular, have no rivals even to this day, which shows the divinity of the language. Adi Sankara's "Soundaryalahari" is a beautiful work without rivals.

Adi Sankara was born at Kaladi as a manifestation of Lord Siva. He belonged to the 6th century B C. He became an ascetic at an early age of thirty two and devoted much to philosophical literature and established the "Doctrines of Advaita". This "Soundaryalahari" is a charming sweet poem by him in hundred stanzas describing the

infinite beauty of mother Parvathy. It extolles Her as the Embodiment of Power or Sakti that creates and sustains the Universe.

Poets in general describe the eyes of ladies. Sankara's comparison of the Divine Mother's eyes with nature extolles Her beauty. He described 'Her' eyes in such a fantastic manner that there can be no rival both to the Divine Mothers eyes and to the comparison of Sankara. His abundant talent in simile is brought out in the following verses :

भ्रुवौ भ्रुने किञ्चिद्भुवनभक्तमङ्गव्यसननि
त्वदीये नेत्राभ्यां मधुकररुचिभ्यां धृतगुणम् ।
धनुर्मन्ये सव्येतरकरगृहीतं रतिपतेः
प्रकोष्ठे मुण्टौ च स्थगयति निगूढान्तरमुषे ॥

In this verse, Sankara says that he deems the bent brows of the Divine Mother's bee like shining eyes to be the bow of the Cupid held in His left hand and thus hidden in the middle by the forearm and fingers.

अहः सूते सव्यं तव नयनमर्कान्मकतया
त्रियामां वामं ते सृजति रजनीनायकतया ।
तृतीया ते दृष्टिर्दरदलितद्वेषाम्बुजरुचि
समाधत्ते सन्ध्यां दिवसनिशयोरन्तरचरीम् ॥

Here, Sankara attributes the creation of day and night to the Divine Mother's eyes. The right eye being the embodiment of the Sun creates day, the left eye being the embodiment of the Moon creates night, and the third eye, radiant like the slightly open golden lotus creates twilight, the midpoint between night and day.

विशाला कल्याणी फुट्रुचिरयोध्या कुवलयेः
 कृपाधाराधारा किमपि मधुराभोगवतिका ।
 अवन्ती दृष्टिस्ते बहुनगरविस्तारविजया
 ध्रुवं तत्तन्नामव्यवहरणायो ग्या विजयते ॥

In this verse, the qualities of the Divine Mother's eyes are brought forth. Her glance is wide, auspicious, impossible for blue lotuses to rival, the base for the flow of kindness extremely sweet, protective, and flourish like the various capital Visala, Kalyani, Ayodhya, Dhara, Madhura, Bhogavati, Avanthi, and Ujjaya. Here the words Visala, Kalyani, etc., denote the names of the famous capital towns of ancient India as well as the qualities attributed to Her glance, namely, wide, auspicious, etc., respectively.

कवीनां सन्दर्भस्तवकमकरन्दैकरसिकं
 कटाक्षव्याक्षेप भ्रमरकलाभौ कर्णयुगलम् ।
 अमुञ्चरन्ती दृष्ट्वा तव नवरमास्वादतरलौ-
 वसूपासंसर्गाटलिकनयनं किञ्चिदरुणम् ॥

Apart from describing Parvathy's eyes as in her natural form, Sankara has also described Her eyes imagining Her to be in a state deeply engrossed in hearing the works of poets. He says that Her two beautiful like shining eyes interested in tasting the nine emotions extend towards the ears automatically and become inseparable from them, thus enjoying, the honey of the bunch of flowers which are the poet's work on seeing which the middle 'frontal eye' envies the other two eyes and becomes slightly red. The elongation of the eyes towards the ears is quite an ordinary thing that is given no explanation. But Sankara was such a true devotee of the Divine Mother that he has explained the elongation of Her eyes towards the ears with a good cause.

Very many examples can be given to bring out the talent of Sankara. Poets who lived after Sankara have borrowed many similies from his work. His work 'Soundarya-lahari' is really a master piece in the field of literature. All his works have become immortal and so have many of the works in Sanskrit in spite of the language being most ancient, probably the language of the people in the pre-scientific times.

तुलसीदासः

एस्. एस्. लक्ष्मी, II B. Com.

“नास्ति कामसमो व्याधिः, नास्ति मोहसमो रिपुः ।
 नास्ति क्रोधसमो वह्निः, नास्ति ज्ञानात्परं सुखम् ॥

श्लोके कामतुल्यं व्याधिः नास्ति । ततश्च मोहतुल्यं शत्रुं, क्रोधसमो अग्निः, ज्ञानात्परं सुखं नास्ति ।

पूर्वोक्तं श्लोकस्य उदाहरणं तुलसीदासस्य चरित्रं ।

उत्तरभारतदेशीयानां कवीनां तुलसीदामनामा कविः प्रसिद्धो बभूव । सः राजपुर-
 नाभिं कस्मिंश्चित् ग्रामे विप्रकुले अजायत । तस्य पितुर्नाम आत्माराम, मातुश्च हुलसी-
 देवी । तुलसीदासः हिन्दीभाषायां महापण्डितः । यौवने वयसि साखता नाम कन्यां उपयेमे ।
 सः स्वजायायाम् अत्यन्तं अनुरक्तः आसीत् । स सदा सर्वकालं तथैव सह मिलित्वा सर्वाणि
 कर्माणि कुर्वन्नास्ति । क्षणमपि भार्याविद्योगं अशक्तः आसीत् । इत्थं तयोः बहवो वत्सराः गताः ॥

एकदा सः किमपि मुख्यं कर्मोद्दिश्य पत्नीं विनैव अगच्छत् । तत्रान्तरे साखत्याः
 प्राता आगत्य तां स्वगृहं आनयत् । प्रथमतः सा स्वभर्तारं विना गन्तुं तानुमते ॥

कार्यं समाप्य तुलसीदासः अर्धरात्रे गृहं आजगाम । तदा स पत्नी, अदृष्ट्वा
 प्रातिवेशिकान् अपृच्छत् ते “सा मातृगृहं गता” इति प्रत्यवदन् । तच्छ्रुत्वा स्वपत्नीं
 द्रष्टुं इच्छन् जवेन स्वशुगृहं आजगाम ॥

तत्पत्नी तु स्वभर्तुः आगमनं अनुचितं मन्वाना एवमुवाच—“नाथ। किमर्थं
इदानीमत्र भवान् आगत? कः प्रमादः उदभूत्? नश्वरे मम शरीरे किमिति एतादृशी प्रीतिः
भवतः? एतादृश रागः यदि भगवति भवेत् । त हि संसारसागरमुतीर्थं नित्यसुखं अनुभवितुं
भवान् शक्नोति” इति ॥

तेन वचनेन तुलसीदासस्य मनः शस्त्रविद्धमिव अचलत् । अनुपदमेव स श्वशुरगृहे
भार्या त्यक्त्वा विरक्तो भूत्वा काशीं अयात् ॥

तत्र हरिभक्तैः विदून्मणिभिः सह भगवन्तं श्रीरामं स्तोतुं आरभत । क्रमशः
राम भक्ताग्रसरश्राभूत् । तुलसीदासः हिन्दी भाषायां “रामचरितमानस” नामक रामायण-
काव्यं व्यरचयत् । सः अन्यानपि बहून् ग्रन्थान् रचयामास । तस्मिन् महात्मनि मोक्ष
गतेऽपि तस्य कीर्तिः ग्रन्थाश्च नित्या विराजन्ते ॥ तस्मात्—

अशक्तोपि दरिद्रोपि मूढापि परिदुः खितः ।
भवेत्प्रगल्भो मतिमान् दैवानुग्रहलीलया ॥

लोका समस्ताः सुखिनो भवन्तु ।

* * *

KALIDASA - A National & World Poet

S. MEENA

II ECONOMICS

Kalidasa is the most luminous star in the
firmament of Sanskrit literature. Time has
not dimmed the effulgence of his genius. He
is one of the few ancient Indian poets who
have a world wide reputation. Succeeding
poets in India tried with one another in paying
tributes to him and among them were
poets of the first rank. Jayadeva calls him
“Kavigala guru”; and Kalidasa remains ever the
acknowledged master-poet. He has been
compared by some to Shakespeare and by
others to Virgil. These comparisons are not
illuminating enough and are often found to
be misleading.

Kalidasa has influenced the court poets
and other writers in the various periods of
history. Not only verbal felicities and
poetical ideas but even the type of poetical
thinking has been set by Kalidasa for his
successors. Thus, in his Megha - Duta he
created a new genre of Duta-Kavya (Messen-
ger-poems) or message- poems. These are
typical love poems where love is recollected and
participated in separation, half in tranquility
and half in flame. These messages give full
play to the personality of the lover; and the
love-in-recollection is wedded not only to its
subject, but also to external nature, is moved
not only by erotic springs but also by an

exquisite tenderness and pity for the beloved.
We have seen in all the literatures, several
poems of such love-messages sent through the
moon-light, the wind, the mind, a swan,
a peacock, a parrot, etc., messengers as
diverse as the poet's imagination can make
them. It was a great poet of the XII
Century, Jayadeva, who gave exquisite
utterance to the love of Krishna and
Radha that called Kalidasa Kavi-kula-guru or
the poets' poet

Kalidasa is also a patriot's poet - a
national poet in the narrower sense of the
term. India lay before him with her mighty
mountains and humble hills, her great mother-
rivers and her little streams, her rolling fields
spreading from the Himalayas to the Seas, her
birds and beasts, her trees and every little
flower, her populous cities, palaces, temples,
her long history and great learning, philosophy
and wisdom, and he gathered them all in one
sweeping embrace of love and he gave us the
quintessence of them all in visions of beauty
that shine for ever. To him it was given,
poetically and spritually, to see these visions
as one unity.

Kalidasa is also a painter's poet and a
sculptor's poet. His similes and descriptions,

long and short, are the painter's art and the sculptor's art transferred to letters. On painted wall and chiselled stone, Kalidasa's influence is seen all over India. A full account is given in Sri Sivaramamurthi's fascinating work, Sculpture inspired by Kalidasa. "The series of Bhulesar rail pillars with yakshis", he says, "appears as though carved to illustrate the amorous reminiscences of the yaksha in Megha-Duta". The dancer's pose described in Malavikagnimitra has also been rendered into stone there. He again says, "The artist at Ajanta has immortalized the Kanthaslesa or neck-embrace described in Megha-Duta and Raghu-Vamsa and declares also 'The Elephanta and Ellora caves are directly inspired by Kalidasa's iconographic material.

Meghaduta in the work of Kalidasa's maturity. The masterly way in which he wields the mandakranta metre in this poem proves this. Meghaduta is a descriptive poem in parts lyrical, in parts elegiac. The slender thread of the story furnishes the human element which links man to nature. The yaksha who is doomed to live as an exile in Ramagiri suffering from the pangs of separation from his beloved sees the first cloud of the rainy season and begs it to convey his love message to his beloved who is passing her days miserably in his native city of Alaka. In the first half of the poem the various scenes of forests, cities, mountains and rivers that lie on the northward part of the cloud has been described with great power and beauty. The second half describes with its full emotional fervour, Alaka's own dwelling, his care-worn wife and her occupations and ends with the message of love and hope which is meant to sustain her, during the remaining four months of their destined separation.

In Raghu-Vamsa, the role of Kalidasa was still greater. He did for India what

Virgil did for Rome with his Aeneid, singing the glory of the country and adding to the glory of the ruling Kings by invoking the Kings that were. The rise and fall of a dynasty of Raghu symbolises the rise and fall of the immemorial ideal of India. Kalidasa fixed his gaze on the purity, simplicity and serenity of India's past age of self-control and spiritual striving and pointed in this poem, the dangers of abject self-employment and sheer material magnificence.

Kalidasa's descriptions in Raghu-Vamsa are of tender values. This shows his high artistic great skills. Thus no wonder he can be called the Nature Poet. He can be compared in comparison with the English Poets Wordsworth, Shakespeare for his talent, Rama's aerial journey from Lanka to Ayodhya in the XIII Canto, and of Raghu's triumphant military progress across the length and breadth of the sub-continent in the IV Canto also bear witness to Kalidasa's love of India and his vision of India as spreading from the Himalayas to the land's end.

Apart from this Kalidasa is also the people's poet. The ridescent soap-bubble of luxury and wealth and high life is at once pricked naively by the simple hermit youth from the forest, in Sakuntalam, remarking when he steps into the palace, "These pleasure-seeking folk strike me as funny as oil-smearing men appear to those that have bathed, as the scheming appear to the guileless, as sleeping men to those that are up early, as fettered slaves to free men."

अभ्यक्तमिव स्नातः शुचिरशुचिमिव प्रबुद्ध इव मुक्तम्

बद्धमिव स्वैरगतिजनमिव सुखसङ्घि गनमर्वमि ।

A few simple rustic words, they are completely devastating. The police chief's

call against the fisherman's calling in Sakuntalam, is met by the fisherman with simple words. The common humanity of mankind is repeatedly illumined in Kalidasa's works.

सर्वेषु नाटकं रम्यं तत्र रम्या शकुन्तला ।

The crown of literature is the play, Queen among plays is Sakuntala, is the subsequent sense of the nation's acceptance of Kalidasa's work.

It will be of surprise to hear that Kalidasa a philosopher's poet. In his hands, religion and philosophy turn into poetry. He approached even religion and philosophy through poetry, clutching at truth through beauty, and Nature through humanity. The one-ness of Shiva and Sakti. Man the Force and Women the Energy, he interprets aesthetically :

पर्यादिव संपृक्तौ वागर्थप्रतिपत्तये
पितरौ बन्धे पार्वतीपरमेश्वरौ ।

God Shiva and his mountain bride, like word and meaning unified, the World's great

parents, I beseech to join fit meaning to my speech.

Above all, Kalidasa is a great, a perfect literary artist. Tenderness of feeling and richness of fancy, brilliance of imagination and opulence of imagery, an expanding suggestiveness, a subtle, minuteness and at the same time a sublime grandeur of description, a marvellous capacity for identification with the life of Nature, an unrivalled elegance and felicity of expression flowing like a mighty river, a mastery of rhythm and melody that is a spell, perfect marriage of sound and sense, a pregnant brevity and precision of phrase, an unerring taste and balance in everything, an aroma of youth and beauty like a whiff from heaven, a mellow wisdom and a harmonious integration of all that make human life, a genius that naturally demands and lays hold on its own proper subjects, and at the same time a profundity of erudition, a magnificent versatility equally at home in the highest reaches of the drama, the lyric, and the epic, all these give Kalidasa a unique place among the loftiest poets of the world.

A Glimpse through Subhashitas

S. INDRAKSHI, II ECONOMICS

We find high fame, positions of power or influence are got by certain men alone. It is not that, one day, they worked and found themselves in these positions. In such cases they were neither born great nor was greatness thrust upon them. Persons of great capacity are those in famous cities as well as in humble hamlets. Those in town achieve fame while those in hamlets do not. Gems of the rarest quality are not appreciated so long as they lie hidden at the bottom of the sea. How many flowers of great beauty and fragrance wither in the desert unknown to the world?

There are many great qualities of the great men. Politeness is the essential quality of a gentleman. You may not be able to help a man with money, but you can certainly be polite in words and behaviour. Gratitude is one of the cardinal virtues in man and in some noble beasts as well. One can please one's benefactors by one's gratitude if not by any other means.

The qualities which differentiate the great men from the lazy people: There are

many features and qualifications which easily differentiate, the great men from the lazy men. There are many illustrations and sayings which can be quoted to prove as:

“काव्यशास्त्रविनोदेन कालो गच्छति धीमताम् ।
व्यसनेन तु मूर्खाणां निद्रया कलहेन वा ॥”

The great people spend their time learning the poetries and Kavyas. But the fools on the other hand spend their time wastefully in sleep and fighting with others.

There are such beautiful quotations which are given even in many great books as the Bhagavatgita, Ramayana and Mahabharata. In some cases, as is familiar, the low people or the crooked-minded people attain dignity by the company of great people who may be compared with the Ganges.

गुणवज्जनसंसर्गात् याति नीचोऽपि गौरवम् ।
रथ्याम्बु जाह्नवीसङ्गात् त्रिदशंरपि पूज्यते ॥

The low persons attain their dignity by the company of good people like when the Ganges flows upon any road, the Devas also worship it

The great people may also be compared to the clouds in the rainy season and the crooked and lazy people to the autumn clouds.

रिदि न वर्षति गर्जति, वर्षति वर्षासु निः स्वनो मेघ ।
स्वो वदति न कुहते, न वदति सुजनः करोत्येव ॥

In the autumn the clouds thunders but there is no rain; in the rainy season the cloud without sound gives heavy rain. In the same manner the fools without doing any work talk about it nicely. But the great men without talking show their ideas in actions.

There are still many separate features which are attributed to the great and wise men.

सामान्यस्य कुर्वन्ति, स्वयं तिष्ठन्ति चातपे ।
सामान्यपि परार्थाय वृक्षाः सत्पुरुषा इव ॥

The trees give the people shade by standing in the sun and bearing all the heat; in the same way it gives them fruits also. These trees are compared to good people whose feature are attributed only to those men who have in them great qualities.

Having the company with great men is always good and that leads people towards the right path. Within the life which is considered to be poisonous, men must taste two kinds of worthy fruits namely the tasting of the poetry which is considered to be the nectar and the next one is the company with great men.

समरविषवृक्षस्य द्वे एव रसवत् फले ।
शायाम्तरसास्वादः सङ्गमः सुजनैः सह ॥

The great men are always capable of living amongst any type of circumstances which may be around them. They have the capacity of withstanding these hindrances. At the same time the great men never forget others who had helped them at any of the circumstance. They are compared to the coconut trees

The good people are like coconut trees as those trees remembering the little water poured to them at the beginning of their growth and gives them water as sweet as nectar. So the good men never forget any help done to them.

As explained above the company of great men have the capacity of removing our sins and our mental worries as compared to the Ganges. Moon and Kalpaka trees

गङ्गा पापं शशो तापं दैन्यं कल्पतरुस्तथा ।
पापं तापं च दैन्यं च हन्ति साधुसमागमः ॥

The Ganges removes our sins, the moon removes the heat and the Kalpaka tree our poverty, but these three are removed by the company for the good people.

CONCLUSION: Thus seeing all the ideas it is clear that all must have company with great men, to lead a successful life. It is essential that there is a good great person in every house whereby they are considered to be the highest of noble family as:

प्रदोष दीपकश्चन्द्रः प्रभाते दीपको रविः ।
त्रैलोक्ये दीपको धर्मः सुफत्र कुलदीपकः ॥

Moon is the light for the evening, the sun is the light for the morning, Dharma is the light to all three world and a good son is the light for a noble family

THE BHAGAVAD GITA

T. V. REKHA

II B.Sc., Maths.

Scriptures are indispensable to all religions. They have in them authoritative statements to encounter the opposition and meet the attacks of the heterodox. All the religions of the world that have endured the ravages of time and of transformation, have their own scriptures for anchorage. The Bible is the scripture of the Christians, the Quran of the Islamic religion and so on. But in the case of a Hindu it is different. He does not know which book he may term as his scripture because of the immensity of the Hindu Scriptures. The direct and indirect sources of all sacred books pertaining to Hinduism are the Upanishads, the Brahma Sutras and the Bhagavad Gita, which are also called the Scriptural Trinity - Prasthanatrayam.

The Bhagavad Gita is an interpolation in the Mahabharata. The Mahabharata condensed into philosophy becomes the Gita. Each system of philosophy traces its origin to the Gita and various systems of philosophy go to enrich man's spiritual life. The one great wielder of all actions in the Mahabharata warfare was Sri Krishna. His earthly career had a grandeur of its own. In His Presence activities take place in Nature. Though Himself actionless, His Grace is ever in favour of the good. Sri Krishna's, agreeing to be an unarmed charioteer to the Pandavas, signifies this great truth. He is adored as

Hrishikesa-Lord of the Senses. The life that Sri Krishna lived is the most sublime embodiment of vedantic principles. The greatest contribution that an incarnation of God makes to the world is His life and career. Sri Krishna spoke on quite a few occasions. The best among His discourses is, of course, the Gita on the battle-field. He preached nothing but what He put into practice all through His life.

The plan and purpose of the Gita is to evolve out of man, a personality that is perfect from all points of view. The three great factors in the formation of personality is Efficiency, Pure Love and the Intellect. Then, "Who among the devotees become the favourite of the Lord?". The Gita answers this question.

अद्वेषता सर्वभूतानां मैत्रः करुण एव च ।

निर्ममो निरहङ्कारः समदुःखसुखः क्षमो ॥

XII-13

संतुष्टः सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः ।

मर्द्यपित्तमनोबुद्धिर्यो मद्भक्त स मे प्रियः ॥

XII-14

"He who hates no being, who is friendly and compassionate to all, who is free from

the feeling of 'I and mine', even-minded in pain and pleasure and forbearing.

Ever content, steady in meditation, self-controlled and possessed of firm connection, with mind and intellect fixed on Me, he My devotee is dear to Me."

लोको लोकोन्नोद्विजते च यः ।

निर्ममोद्वेगंमुक्तो यः स च मे प्रियः ॥

XII-15

He by whom the world is not afflicted and from whom the world cannot afflict, he who is free from joy, anger, fear and anxiety - he is dear to Me."

युचिदंश उदासीनो गतव्यथः ।

निर्ममपरित्यागी यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥

XII-16

He who has no wants, who is pure and untroubled, and who is

self-less in all his undertakings, he who is thus devoted to Me, is dear to Me."

यो न हृष्यति न द्वेष्टि शोचति न काङ्क्षति ।

शभाशुभपरित्यागी भलिमान्यः स मे प्रियः ॥

XII-17

"He who neither rejoices nor hates nor grieves nor desires, renouncing good and evil, full of devotion, he is dear to Me."

ये न धर्म्यमृतमिदं यथोक्तं पर्युपासते ।

श्रद्धधाना मत्परमा भक्तास्तेऽतीव मे प्रियाः ॥

XII-20

"They, verily, who follow this immortal dharma described above, endured with Sraddha, looking upon Me as the Supreme God, and devoted - they are exceedingly dear to Me."

Thus, the Gita gives a vivid account of a true devotee who becomes dear to God. The Lord bestows His grace only on that devotee who has an inordinate love and devotion for Him. So, fasten your minds ever at the feet of the Lord and become His true devotees.

Gems from Valmiki Ramayana

N. LATHA, III B.A. Economist

सत्यं दानं तपस्त्यागो मित्रता शौचभार्जवम् ।
विद्या च गुरुश्रुवा ध्रुवाग्नेतानि राघवे ॥

These virtues have taken firm possession of Sri Raghava - Truth (Satya), dedication (Tapas), Self - Sacrifice (Tyaga), friendship, Purity, Straight forwardness, learning and devotion to elders.

धर्मो हि परमो लोके धर्मो सत्यं प्रतिष्ठितम् ।
धर्मसंश्रितमप्येतत् पितुर्वचनमुत्तमम् ॥

Dharma is the supreme factor in life. In Dharma is enshrined Truth. Among Dharmic acts, carrying out the behest of one's father is most praiseworthy.

दातव्यमन्नं विधिवत्सत्कृत्य न तु लीलया ।
सर्वे वर्णा यथा पूजां प्राप्नुवन्ति सुसंस्कृताः ॥
न चावज्ञा प्रयोक्तव्या कामक्रोधवशादपि ।

Athitya (feeding) is a great Dharma. It should be observed worshipfully. It should be so practised that all categories of people feel honoured. It should never be under taken light heartedly, or contemptuously or under the influence of lust or anger.

उपकारेण वीरो हि प्रतीकारेण युज्यते ।
अकृतज्ञोऽप्रतिकृतो हन्ति सत्त्वतां मनः ॥

It is befitting for a hero to repay the help which he receives, a man who fails to do so and who is faithless makes the mind of the pious people grieve.

गुरोरप्यवलिप्तस्य कार्याकार्यमजानत ।
उत्पथं प्रतिपन्नस्य कार्यं भवति शासनम् ॥

Though he is a preceptor punishment should be given to him who is haughty, who cannot distinguish between good and bad actions, and who is walking in the path of error.

त्रीष्येव व्यसनान्यद्य कामजानि भवन्त्युत ।
मिथ्यावाक्यं तु परमं तस्माद् गुरुतरावुभौ ॥
परदारभिगमनं विना वैरं च रौद्रता ।

Now these are three vices emanating from greed; to utter lies is a great vice but the other two are worse; they are lusting after another man's wife and harbouring hatred where there is no enemy.

INFLUENCE OF THE RAMAYANA AND THE MAHABHARATA ON INDIAN LIFE AND LITERATURE

G. VIJAYAKUMARI, II Literature.

The story pulses and smoulders with the turbulence of bitter passions, reeks of and reddens with violence of obstinate blood. But it is a saga of Dharma: and it is daily enacted in our lives.

The prophecy of the Ramayana's immortality has been perhaps even more abundantly fulfilled than the well-known prediction of Horace. No product of Sanskrit literature enjoys a greater popularity down to the present day than the Ramayana.

Its story furnishes the subjects of many other Sanskrit poems as well as plays, and still delights from the lips of reciters, the hearts of myriads of Indian people, as at the great Rama festival at Benares. It has been translated into many Indian languages. Above all it inspired the greatest poet of medieval Hindustan, Tulsi Das, to compose in Hindi his version of the epic entitled 'Ramacaritmanasa' which, with its ideal standard of virtue and purity, is a kind of Bible to a hundred million of the people of North India.

Dr. Raghavan introduces the other great epic in this manner: The 'Mahabharata' of sage Vyasa is comparable only to the Ramayana of sage Valmiki in its hold over the millions of Hindus. A hold which the Fital of time has failed to render less strong.

The Ramayana is the *adikavya*— the first and the foremost in beauty and blessedness. Not all perhaps can enter, as Sri Aurobindo put it, at once into the spirit of this masterpiece; but those who have once done so will never admit any poem in the world to be its superior. Drenching us in its pathos (pathos) it is perpetually modern because Valmiki is an existentialist. The epic contains the following verse foretelling its everlasting fame:

*Uday Sthasyanti girayah Saritasca Mahitale
Uday Ramayana-Katha lokesu procarisyati.*

As long as mountain ranges stand and rivers flow upon the earth, so long will this Ramayana survive upon the lips of men.

The Mahabharata is an *Itihasa*— the fifth *veda*— a huge encyclopaedia of knowledge and power shedding peace over annihilation's waste. This dateless and deathless poem is the Book of Books, a whole literature in itself— the *itihasa* (chronicle) *kavya* (poem) *brahminya* (sacred science) *smṛti* (scripture) of the Hindus. Its greatness lies, according to a *Upanishad*, in its very fecundity. What is not here is not elsewhere:

*Dharme ca arthe ca Kāme ca Mokshe ca
Dharmatarsabha Yadihasti tadanyutra
Dharmehasti na Kutracit*

Dharmaputra is still the inspiring example of all who have made truthfulness and righteousness the only motive force of this action, Karna is still the standard of comparison for the munificent Arjuna - the Nara is still loved as no ideal man. And what Hindu is there when the faith does not sustain that in his hour of trial when everybody has forsaken him the Lord who saved Draupadi will come to his rescue. The epic is great in size, great in heaviness, hence the name "Mahatvat Bharatavacca Mahabharatamucyate". And it contains the immortal dialogue, the Hymn before Action between Arjuna and Krishna.

Mr. Levy has said finely that the opening phase of a desperate battle may be considered dramatically inopportune for philosophic discussion; but that it is in fact a daring stroke of genius which removes the field of Kurukshetra from the holy land of Hindu patriotism to the battleground of all men's minds. The words of Mahabharata has inspired great men to heroic deeds as well as enabled the humble to face trials with fortitude and faith.

The two epics are the structure and feature of Indian life, they are scripture and history, song and sermon, ethics and aesthetics, to the Hindus. They are felt in the blood and felt along the heart of this great country. They are the biography of India's aspiration, urge, strivings and purposes. They are our collective unconscious, wherein breath the united soul of India and individual souls of her people. Valmiki's snail-horn sensitiveness, Vyasa's colossal strength and Kalidasa's silken sensuousness sum up the complex soul of India.

Some Hindus make a daily "parayana" of the "Sundara Kanda" or of "Gayatri Ramayana" or the "Gita" or parts of the Mahabharata. They do Rama-nama-japa - a complete "Rama Koti". They open these books at random and take the "sorts".

The epics are recited and explained for protection. List declared that Adam Smith ignored the nation, by "Kathkara" to the reading and unreading publics. The Indian masses are illiterate, but not uneducated. The strolling prayers and 'Kathkaras' are a sort of popular lecture programmes. The Rama story and the Bharata saga are part of the intellectual and emotional equipment of the masses. Annually in several places the story of Rama is enacted and effigies of Ravana, - Indrajit, and others are burnt. "Ramo Ramo Rama iti Prajanamabhava Kathah".

The epic is not a jumble of information or a literary monster. Rama is the ideal son and Sita the ideal wife. King Dharma is the king of Dharma. Arjuna is the peerless warrior and knight of chivalry. These heroes and heroines spell out our ideal graph our emotions, articulate our aspirations, guide our steps to an ample divine air.

All later Sanskrit literatures draw heavily upon these two mighty epics. It is sufficient to say that the Uttararamacharita and 'Raghuvamsa' are quarried from the "RAMAYANA" the Sakuntala and 'Kirtarjunija' from the Mahabharata.

Hindus believe that by a study of these epics they are purged of their sins:

Mahabharatha matyaya sarva parait pramuacyati

One may tour all over India and see all things but one cannot understand India's way of life unless one has read the 'Ramayana' and the 'Mahabharata' at least in a good translation. They are the acknowledged legislators of the Hindu world because the gospel of Dharma, to quote Rajaji, runs like a golden thread through all the complex movements:

Dharmena Nidhanam Sreyah na jayah papakarmana.

Bhaja Govindam Tells Us Something

P. S. VIJAYALAKSHMI

II B.A. Economics.

Bhaja Govindam is one of the smaller works but that is one of the very important works of Sankara. It is directly applicable as a guide to practical living besides catering to the devotional aspect in man. Sankara is walking with his 14 disciples toward Benares. On his way he sees an old man, a grammarian, trying to understand the scriptures through grammar. Sankara talks to the grammarian, with the idea of instructing his disciples. It can be broadly split up into (1) Chorus, (2) Sankara's message to students, (3) Sankara expresses satisfaction to his disciples, (4) Students's reply to Sankara.

In Bhaja Govindam each verse is compared to a flower, making the text a bouquet of flowers. The significance of using a flower as a comparison is because its beauty and shape can be appreciated even by a passer-by. In Bhaja Govindam, the fundamentals of Vedanta are taught in simple, musical verses. So that even from early childhood the children of Rishias can grow up amidst the melody of Advaita. The melody and rhythm of Bhaja Govindam are enchanting. Bhaja Govindam is also called as Moha Mudgara because it removes all delusions or moha of a man when he takes a sincere study of this poem. Those who pause to look at the flower, receive the fragrance. Similarly, those who pause to read the text, receive some benefit. The bee who gets the honey in the flower could be

compared to a man who realises his self with the help of these verses in life. Bhaja Govindam deals with our two pre-occupations. (1) Kanchana - wealth, (2) Kamini - women.

These two are the forces that propel all activities. Wealth signifies all sense objects. There is a constant tendency in us to procure and possess sense object.

The term Bhaja means worship. Beyond all activities there is a Govindam (Self). The activities of this world should be used to realise this self. In calling us fools by the word 'moodamat' Sankara does not mean to insult us. He says that each one of us has such a great potential or capacity to realise the self. And that because we don't make use of this capacity we are fools! 'Appointed time' does not mean some definite period in the future. He means that life is short, that it may end at any time. The life is like a drop of water on the lotus leaf, it is so uncertain - so there is no time to waste. That we should spend our time in concentration to understand the self.

When we come to wealth, Sankara says: satisfy your mind with whatever wealth you get by your actions. This does not mean that one should have a resigned attitude. It only means that we should understand that the law of karma will function and that as long as

we act, we shall receive the fruits of our actions automatically, and that we should be satisfied with what we get.

Next when we come to our life, at each stage of our life, we are attached to different things. Our life consists of play, passion, pangs. At no stage of life are we available to think of the self. As children we are attached to toys, as youths to passion (for the opposite sex, power, money, etc.) and as old men to worries. At each stage, we identify with the body, mind and intellect. Our priorities are all wrong. In and through our activities, we should focus our minds on the self and act just as musicians focuss on the 'shruti' and play different songs, ragas and talas.

Next thing is friendship with good people. Through the company of the good, there arises non-attachment, through non-attachment there arises freedom from delusion; through freedom from delusion there arises steadfastness, through steadfastness there arises liberation in life. The type of company one keeps applies to all the three types of our personality. At the body level it means what type of objects the sense organs contact. At the mental level, what kind of emotions we contact and at the intellectual level, what kind of thoughts we entertain. We should associate with good thoughts. We should associate with good objects, emotions, and constantly, through good contacts we loosen our attachment for worldly things.

To one who has studied the Bhagawad Geeta even a little, who has drunk a drop of Ganges water and who has worshipped Murari at least once, there is no quarrel with Yama. (He is not afraid of death).

If one can achieve this then there is no quarrel with death. Death in philosophy means change. If an individual follows these principles he becomes changeless, he becomes the self, as the self is the only changeless factor in us. The body, mind and intellect are constantly changing.

Anger, greed and delusions are all modifications of desire. The obstruction of any desire leads to anger—krodha. If one desires money and this desire is obstructed by someone, one gets angry. Anger can never come unless there is a desire. If however the desire is fulfilled it leads to greed for more. Excess of fulfillment leads to delusion.

We should leave our desires and focus upon the man in us and hence see it everywhere. We should do what we ought to do to the best of our ability. Those who do not follow this law will be tortured in hell, they will be agitated constantly.

Thus if anyone follows these advices definitely he will get at least some benefits in his life. If anyone reads Bhaja Govindam he will be surprised about the great language and the great things. Sankaracharya has written Bhaja Govindam in a simple language so that anyone can understand. The divine song Bhaja Govindam is popular among the people even to-day.

***

SHRI MATA DEVI KONWAR NANAL BHATT VASHNAV COLLEGE FOR WOMEN